MODERNE MUZIEK

NEWS

NUMMER 11

GRATIS FLEXI MET CRAVATS

A FLUX IN 3D

SYNTH-OHMEN

KRAFTWERK

KRUPPS

REMCO SCHA

LIQUID LIQUID

TUXEDO MOON

FEBRUARI 1982 LOSSE NUMMERS FL 3,95 BF 65

HEUT BEI UNS ZU GAST
KRAFTWERK
ZIELEGAL QUANTITY ERROR IN 120

HARRY EN DE PLATEN-BIZZ

PH.D.

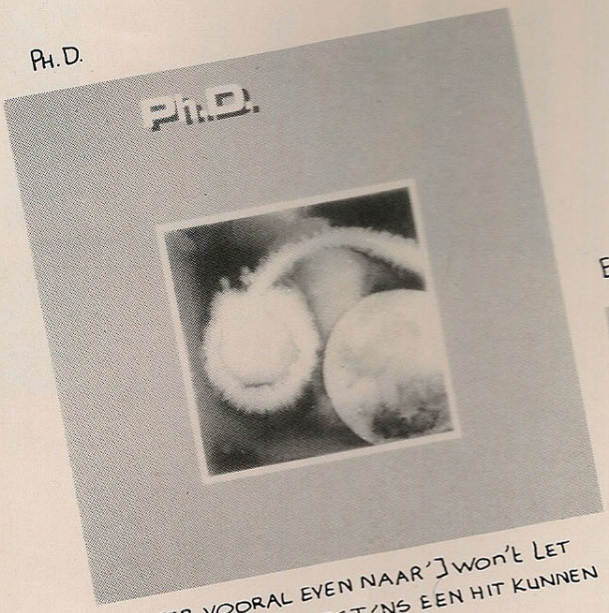

LUISTER VOORAL EVEN NAAR 'I WON'T LET YOU DOWN', ZOU BEST 'NS EEN HIT KUNNEN WORDEN!

EYE TO EYE

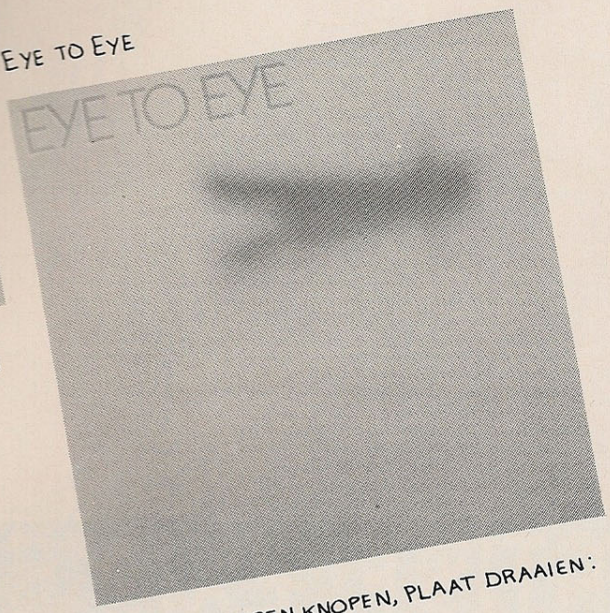

NAAM IN JE OREN KNOPEN, PLAAT DRAAIEN: TJONGEJONGEJONGE!

DIV. ARTIESTEN
'LIFE IN THE EUROPEAN THEATRE'

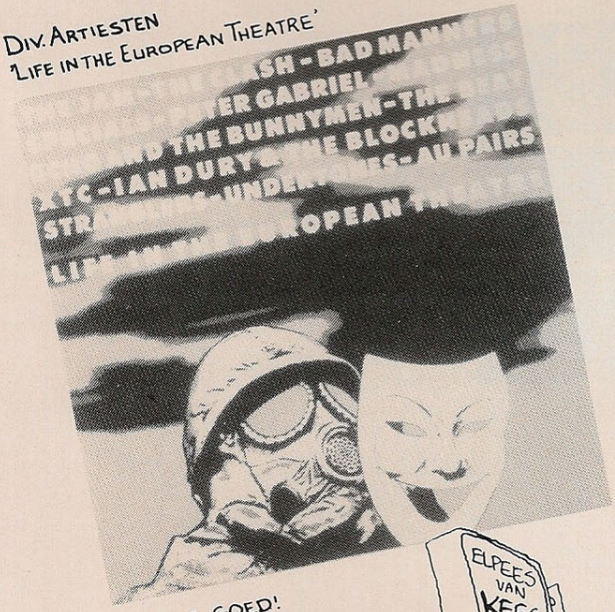

ALLE IS GOED!

wea Records

© VAN WULFTEN BV

CC43- A=4C X=C1 Y=00 P=34 S=E5
* VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP: Q TEKST: Q
PAGINA: 1 TITEL: Q Q
BYZONDERHEDEN: Q
FOTOGRAFIE: Q

VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP: Q TEKST: Q
PAGINA: 1 TITEL: Q Q
BYZONDERHEDEN: Q FOTOGRAFIE: Q

INHOUD

HEUT'BEI UNS ZU GAST
KRAFTWERK KIES 04

NEWMAN KIES 06

PYROLATOR KIES 08

MUZIEK IN DE TIJD
LEON TEN NOORDEN KIES 09

FLUXIBEL
A FLUX IN 3D/FLEXIDISC KIES 10

OP DE RAND VAN WAANZIN
CRAVATS/FLEXIDISC KIES 11

SYNTH/OHMEN
COMPUTERS EN SYNTHESIZERS KIES 12

ZIGEUNERDEUNTJES OP DISCORITME
NECRONIMICON KIES 17

KRUPPS KIES 18

INVALSHOEK
WILLEM DE RIDDER KIES 19

JE MOET VECHTEN
SCABBS KIES 20

DE PUINHOOPMACHINES
REMCO SCHA KIES 22

VLOEIBARE VRIENDSCHAP
LIQUID LIQUID KIES 24

DOLEND LANGS DE GEWELVEN DER KUNST
TUXEDO MOON KIES 28

NADRUK OP SPONTANITEIT
J'NITORS C.O.D. KIES 31

NIEUW UIT
RELEASES KIES 32

NIEUW UIT
RECENSIES KIES 34

SIGNALEMENT KIES 41

LADY SCARFACE
LUDIA LUNCH BY VINCENT KRUYT KIES 43

Redactiesecretariaat
Kleine Gartmanplantsoen no. 14
1017RR Amsterdam
Postbus 43030
1009ZA Amsterdam
tel. 020-249226/227119

Stichtingsbestuur
Frans Hagenaars
Arjen Schrama
Marc Tegefoss

Redactie
Ann Bouwma
Stehpen Emmer

Vormgeving
Max Kisman
Ronald Timmermans

Platen/Archief
Dick Koopman
Oscar Smit
Gerard Walhof

Fotografie
Ari
Joep Bruynjé
Anton Corbijn
Peter Cox
John Groot
Fran van der Hoeven
Koos
Vincent Kruijt
Roy Tee
Robby Zahler

Medewerkers
Bobi Allina
André Bach
Dan. Benisch
Nora Bekkering
Erwin Blom
Charles Dickens
Pim van Galen
Marianne Groot
Cornel la Grouw
Frans Hemelaar
Jan Landuydt
Nico Marinus
Joost Niemöller
Inge Rieval
Mart Roegholt
Dick Rijken
Harold Schellinckx
Hans Schot
Hans Vermeeren
Erik Voogel
Sigrid Wissing
Richard Zeilstra

Druk/Zetwerk
SSP, Amsterdam

Distributie
Betapress BV

Advertenties
Rudolf Kerbosch
020-249226
Feenstra-Salemink BV
Warnsveld 05750-27111

Headlining en cover
Parallax Shape Systym, mmv. Parallax/computer software
Amsterdam

Vinyl is een muziektijdschrift dat maandelijks verschijnt. De redactie beoogt op onbevooroordeelde wijze vernieuwende stromingen en onderstromingen binnen de muziek te belichten. Een abonnement (12 nummers) kan worden verkregen door de antwoordcoupon op te sturen. Of door een bedrag van *f* 41,- over te maken op postgiro 4306590, of Rabobankrekening 393686620.

Abonnementen worden automatisch verlengd, tenzij één maand voor het verstrijken van de abonnementsperiode wordt opgezegd.

Muzikanten die in aanmerking willen komen voor de flexidisc kunnen hun materiaal opsturen naar de postbus.

Vinyl is een uitgave van de Stichting Vinyl. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden vermenigvuldigd zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.
Voor informatie over advertentievoorwaarden bellen met 020-249226.

MEER AA
NDACHT
VOOR MO
DERNE M
UZIEK! A
BONNEER
NU OP VI
NYL! GE
BRUIK DE
ANTWOO
RDKAART
OP PAG.
46

VYNIL 11 NR. 2 1982
PAGINA: 4

ONDERWERP: KRAFTWERK
TITEL: HEUT' BEI UNS ZU GAST
BYZONDERHEDEN:

TEKST: STEPHEN EMMER
FOTOGRAFIE: FRAN VAN DER HOEVEN

HEUT' BEI UNS ZU GAST KRAFTWERK

Toen ongeveer 400 jaar geleden de Franse profeet Michel de Nostre-Dame visioenen kreeg over het ontstaan van een zogenaamd karbonkeltijdperk waarbij miljoenen slachtoffers zouden vallen als gevolg van een onduidelijk soort straling, wist hij echter niet dat omstreeks 1969 een groepje mensen onder de voorlopige werknaam The Organisation erover nadacht om begrippen als radioactiviteit en uranium in teksten van popsongs te verwerken. Wel voorspelde hij dat de aanzet tot grootscheepse technologische ontwikkeling zou worden gegeven door Duitsland, dat inmiddels voor popliefhebbers staat geboekstaafd als bakermat van de electronische stroming binnen het muziekgebeuren.

Terwijl de zestiger jaren voor de zeventiger jaren werden ingewisseld, wisselde The Organisation stuivertje met Kraftwerk. Alleen de vaste kern ging over en deed een eerste poging tot het volledig integreren van electronica binnen popmuziek door op basis van scholing, bestaande uit één ingenieurschap en één voltooide conservatoriumopleiding, te werk te gaan. Er wordt nog een tweetal 'geleerden' aangetrokken en het project gaat van start.

Anno 1982 is er veel gebeurd met en rondom Kraftwerk dat bestaat uit Ralf Hütter, Florian Schneider, Karl Bartos en Wolfgang Flur. Hoe is het ze vergaan, nadat in het afgelopen decennium vijf langspeelplaten verschenen, een hitsingle werd genoteerd en de groep door de opkomst van electronische-pop-nieuwlichters massaal wordt aangewezen als peetvaders van dit genre? Het antwoord hierop klinkt bondig: *'Wel, nadat we ons als een productie-unit jarenlang hadden geïsoleerd in wat wijzelf noemen onze electronische tuin (een omgebouwde loods langs een spoorweg gelegen aan de rand van Düsseldorf, S.E.), besloten we naar buiten te treden. Het afgelopen jaar hebben we 12 maanden lang getoured in Amerika, Europa en het Verre Oosten'.*

De 1981-stageshow van Kraftwerk was opgebouwd uit een U-vormig geheel van consoles met daarin de meest geavanceerde geluidsapparatuur, vier projectieschermen met daarop videobeelden van o.a. 'Autobahn', Fritz Lang's Metropolis en de 'Trans-Europa-Express', vier sprekend gelijkende poppen, door neon verlichte naambordjes voor aan het toneel en als motor tussen de coulissen verdekt opgesteld de huiscomputer, die grofweg gezegd het hele auditieve gedeelte van het gebeuren stuurt. Nou beweren boze tongen, zoals ondermeer iemand die de set moest helpen opbouwen en afbreken, dat de consoles gewoon leeg waren; met andere woorden: de groep zou alles playbacken.

Wat Kraftwerk's enige woordvoerder en voorman Ralf Hütter te zeggen heeft over een optreden in India (!) zou eventueel gezien kunnen worden als het logenstraffen van dit gerucht.

'Het was in een soort hal ergens buiten Bombay en er stond een laagje water over vrijwel de gehele vloer van de zaal, zódat de toeschouwers tot en met hun enkels in het drab stonden toe te kijken naar wat er op het podium gebeurde. En opeens sloeg de computer op hol, je moet weten dat dergelijke apparatuur erg gevoelig is, ook zelfs wat sfeer betreft. Alle tempi gingen omhoog en we moesten als gekken spelen om het bij te kunnen houden. De menigte was razend enthousiast en sindsdien spelen we de meeste nummers wat sneller'.

Tijdens de Kraftwerk-tournee werden ook plaatsen aangedaan als Tokyo en Nottingham. Niet ver van deze steden vandaan opereren groepen, die het Kraftwerkconcept van weleer als uitgangspunt hebben genomen om te pogen het zelf een stapje verder te brengen, te weten respektievelijk het Yellow Magic Orchestra en Cabaret Voltaire. Samenspraak tussen de betreffende voormannen van deze groepen, Ruichi Sakamoto en Richard H. Kirk, en de visiterende voorman van Kraftwerk heeft geleid tot afspraken over samenwerkingsverbanden in de nabije toekomst. De importantie van een dergelijke coöperatie schuilt voornamelijk in het feit, dat niet de nog immer groeiende stroom nieuwe synthesizergroepen in het achterhoofd, het electronische kat gemakkelijker van het koren zal kunnen worden gescheiden. Nadeel zou kunnen zijn dat deze nieuwe 'Maffia Electronique' in zowel creatief als commercieel opzicht het nieuwe popwerkterrein in een ijzeren greep zou kunnen gaan houden. Voorlopig werkt de connectie nog ondergronds, terwijl er bovengronds allerlei blozende jongens en meisjes moderne groepen oprichten met hetzelfde experimentele vertrekpunt dat eerstgenoemde groepen jaren eerder al hanteerden.

De vol tegenstrijdigheden zittende theorieën van de Kraftwerkmensen (platencontract bij een grote maatschappij versus de zelfwerkzaamheidsbenadering); de sfeer van snobbisme rondom het Y.M.O. en het elitaire, intellectuele imago van Cabaret Voltaire zouden dit bolwerk in wording echter alsnog kunnen laten sneuvelen. Daarmee zou dan weer ruim baan kunnen worden gegeven aan opvolgers, hoewel het tegen die tijd misschien al lang niet meer hoeft.

Nostradamus voorzag immers aan het einde van onze eeuw een oorlog waarbij 'La Pille' (de tegenwoordige atoombom) door China zal worden gebruikt, hoewel hij ook hier iets over het visionaire hoofd kan hebben gezien.

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 5
ONDERWERP: KRAFTWERK
TITEL: HEUT'BEI UNS ZU GAST
BYZONDERHEDEN: -
TEKST: GERARD WALHOF
FOTOGRAFIE: FRAN VAN DER HOEVEN

HEUT' BEI UNS ZU GAST KRAFTWERK

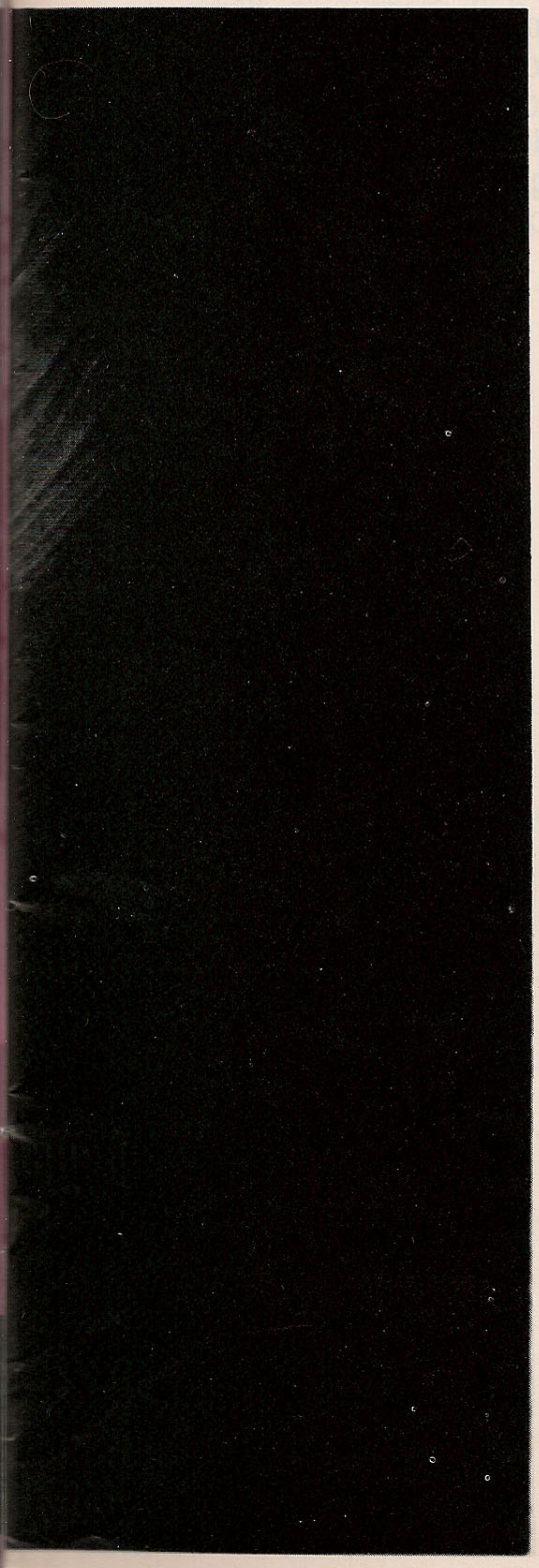

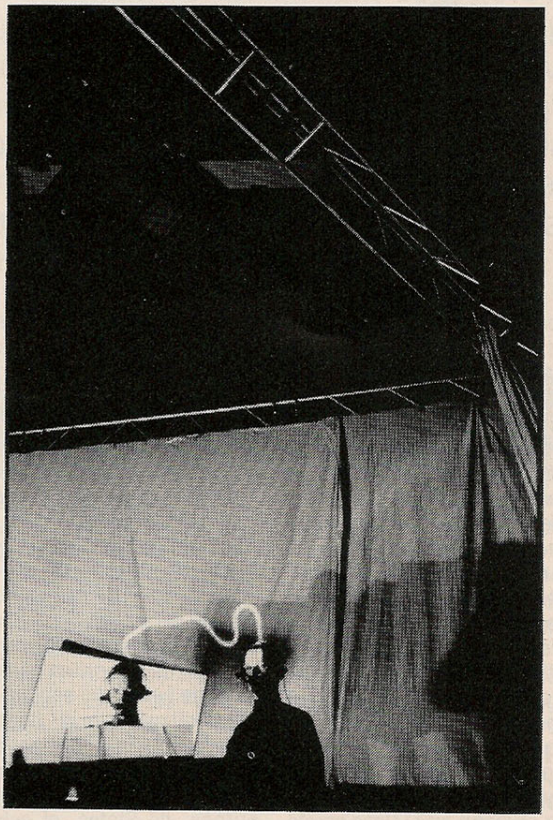

Daar, waar het einde van de tunnel is, gloort het licht dat nooit zal doven. Daar heeft de gloeibol der emoties haar perfecte vorm. Daar is de definitieve samensmelting. Hier zal Kraftwerk zijn en klinken. Want dit is Kraftwerk, een compromisloos zoeken naar en doorwrocht creëren van het alles omvattende. Fouten zijn uitgesloten. De computers analyseren en formeren. Alles past immers slechts op één manier in elkaar. De juiste.
Het begrip Gesammtkunstwerk is Kraftwerk bij monde van Ralf Hütter verre van vreemd. Refererend aan verschillende stromingen in de moderne kunst en met name in de architectuur (zoals het Bauhaus) propageren zij perfectie. In vorm èn inhoud.
Kleding en voeding, muziek en motoriek, taal en teken, gebaseerd op het creatieve analytisch denken.

Een logische consequentie is het geworteld blijven in de plaats waar hun denken wordt gevoed. Düsseldorf is de plek waar Kraftwerks vruchten rijpen. De voorkomende nederigheid, zo typisch Duits, vindt er haar vorm in trotse torenbouw. Kunst is daar kans op overleving. Maar de navelstreng met de geboortegrond mag niet verbroken. Vegetarisme van eigen bodem. Hoe schijnbaar bevreemdend ook, Kraftwerk gaat terug tot de natuur.
Natuur en metropool, vrouw en man, horizontaal en vertikaal, de symbolisering van Mondriaan. Kraftwerk programmeert ritmes, het universum omvattend, horizontaal en vertikaal. De computers doen hun arbeid, avonden lang, terwijl de meesters zich vermaken in Metropolis. Regelmatig keren zij terug in hun electronische tuin om het groeiproces van de vruchten te sturen. Leermeesters zijnde in deze kunst, is Kraftwerk verantwoordelijk voor de gronding van de D ü s s e l d o r f e r S c h u l e. Der Plan en Die Domina's, Deutsch-Amerikanische Freundschaft en Pyrolator. Een verhouding die lijkt te bestaan binnen een vertikaal machtsevenwicht. Schijn, slechts schijn. Gelijkwaardigheid geldt allen. Robot is Ràbotnik, want machines leven. En Ràbotnik is Robot, want de arbeider leeft als een machine.
Lichaam en geest worden geprogrammeerd maar bepalen vooraf het programma. Kraftwerk, vier muzikale arbeiders die onvermijdelijk het socialisme voorstaan. Mens en machine, twee polen die in creatieve interactie een nieuwe esthetiek, een machtloos en krachtvol universum doen ontstaan.

VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP:
PAGINA: 6 TITEL:
BYZONDERHEDEN: -

TEKST: HAROLD SCHELLINCKX
FOTOGRAFIE:

DE KLEINE ONDERNEMER COLIN NEWMAN

Uit de tijd dat popmuziek avontuur en meer beloofde, een cliché toch weer ánders bleek en je ook kon dansen. De Engelse formatie Wire duikt op als één van de eind-zeventiger jaren punk/new wave bands en manifesteert zich middels drie langspelers (Pink Flag, Chairs Missing, 154) als één van de meest geslaagde voorbeelden van de exploitatie van popmuziek als vorm. Op het moment dat niets een doorbraak naar roem en geld meer in de weg lijkt te staan (afgezien van een hitje of twee misschien) verdwijnt de band, even plotseling als ze eerder verscheen, van het strijdtoneel. Om vervolgens versplinterd en kleinschalig te overleven: Bruce Gilbert en Graham Lewis (waarover meer in de volgende Vinyl) via 'Dome' en beeldende kunst, **Colin Newman** via soloplaatwerk en een incidenteel toertje met een band waarin ook drummer Robert Gotobed weer opduikt.

Het plannetje om te praten in het Londonse Beggar's Banquet/4 AD-kantoortje tijdens het beluisteren van de testpersingen van zijn nieuwe, derde solo-LP, wordt medogenloos verstoord door aanhoudende sneeuwval. Colin Newman woont in he stadje Gloucestershire en heeft naar eigen zeggen niet de moed om zich door de sneeuw een weg naar zijn auto te banen, laat staan een urenlange glibberrit naar de Britse hoofdstad te ondernemen. Reden om ons deze keer te beperken tot de telefoon en een plakmicrofoontje. Als beide zijden zich van een kop koffie, sigaretten en een asbak voorzien hebben lijkt Wire een logisch begin van het gesprek.

'Het begin van alle ellende met Wire was eigenlijk de Europese toer die we deden als support van Roxy Music, wat voor ons een verre van prettige ervaring was. Onze eerste echte kennismaking met het 'grote rock-circus' en aanleiding om ons af te vragen of we zoiets nou wel wilden. Nadat we 154 opgenomen hadden vond er binnen EMI een grondige reorganisatie plaats, die tot gevolg had dat alle mensen die ons oorspronkelijk binnengehaald hadden en die enigszins begrepen wat we wilden, werden afgevoerd. En op dat moment besloten wij niet alleen dat we de nieuwe plaat onder geen voorwaarde door middel van een toer wilden promoten, maar ook dat we onze positie binnen het kader van de grote platenmaatschappij wilden veranderen.

We hadden het plan om binnen EMI ons eigen label te creëren teneinde een serie projecten met wisselend budget te kunnen realiseren: experimenteren met verschillende manieren van opnemen, video's, eventueel platen van anderen uitbrengen.

't Eerste project in dat kader zou mijn solo-LP A-Z worden. Het was de bedoeling om A-Z in januari '80 op te nemen, maar EMI stopte het project twee dagen voor ik de studio in zou gaan. Ons contract met EMI eindigde namelijk. Zij wilden een deal met Warner Brothers USA sluiten voor uitgebreide distributie en promotie van 154 in de Verenigde Staten. Ze vonden dat we maar moesten wachten tot die deal rond was. Dan zouden ze ons contract verlengen en konden we aan de slag. Absurd natuurlijk. We realiseerden ons dat we in die business absoluut niet thuishoorden. Ons plan was toen een concert in London te doen om met het verdiende geld een single te financieren en ons eigen label te beginnen.

Maar treurig genoeg hielden we aan het concert geen rooie cent over. Toch was d'r nog hoop want een andere maatschappij, Charisma, bleek geinteresseerd om ons een single te laten doen. We namen toen voor hun een nieuwe versie van Our Swimmer op, waar wij erg tevreden mee waren. We vinden dat nog steeds een prima opname, veel beter dan de oude versie die een tijd geleden via Rough Trade uitkwam, maar Charisma vond het niet acceptabel. Ze wilden het niet uitbrengen.

We hadden toen twee mogelijkheden: of proberen als band geld te verdienen, toertjes in Europa, de States, of achter alles een punt zetten en weer bij het begin beginnen. We kozen voor het laatste en in feite is Wire dus als band nooit uit elkaar gegaan, we functioneren enkel niet als Wire op dit moment. 't Klinkt misschien raar, maar zo zit het. We hebben momenteel vage plannen voor nieuwe Wire-aktiviteiten, maar die bevinden zich nog in een pril stadium'.

VAN A TOT Z

Colins nieuwe begin was het alsnog realiseren van zijn soloproject A-Z, dat in oorsprong teruggaat tot vlak na de tweede Wire-plaat en langzamerhand vorm krijgt in Robert Gotobed's kelder.

'Iedereen binnen de band dacht dat dat een uitstekend idee was, ook omdat ik in die tijd ontzettend veel schreef en veel met Robert en Desmond (Simmons) speelde. Het was beter om die dingen als solo-project te realiseren in plaats van de band met mijn materiaal te overspoelen, omdat ook Graham en Bruce binnen Wire met ontzettend veel ideeën kwamen. Dat zou enkel tot hooglopende ruzies leiden over wiens songs nu op de plaat zouden komen. Toen Wire zonder platencontract zat heb ik een tijdlang met de demo's voor A-Z allerlei maatschappijen afgelopen om uiteindelijk met Beggar's Banquet in zee te gaan. Het opnemen van A-Z als elpee was dus in feite het afronden van een oud project, maar tegelijkertijd ook een aanloopje naar nieuwe dingen. Het materiaal op A-Z is in ieder geval al duidelijk anders dan Wire-materiaal. Ik ben in tegenstelling tot Bruce en Graham hoofdzakelijk muzikaal georiënteerd. De samenwerking tussen Graham en mij binnen Wire berustte er dan ook voornamelijk op dat hij de tekst schreef en ik de muziek. Zeventig percent van alle Wire-nummers werkt op die manier. Ik waardeer zijn teksten, wat overigens niet betekent dat ik er door beïnvloed word, ik hoef niet precies te weten waar hij het nu eigenlijk over heeft'.

Wat voor rol spelen teksten binnen je eigen werk?

'Ik beschouw mezelf niet als een serieus tekstschrijver of dichter of zo. Waar het mij om gaat is de sfeer van een stuk als geheel, waarbinnen uiteraard ook de woorden hun plaats hebben. Vaak is de klank van de woorden belangrijk. En ik houd ervan om met woorden te spelen. Een tekst op de nieuwe elpee bestaat bijvoorbeeld uit een serie woorden die als geheel onsamenhangend is, maar waarbij ieder woord een bepaald verband heeft met het voorafgaande. Ik werk niet vanuit een bepaalde thematiek. Dat betekent natuurlijk niet dat de teksten zinloos zijn, ook al lijkt de verbale inhoud soms nonsens. Ik schrijf de tekst zodanig dat het klínkt alsof ik ergens over zing, ook door de manier waarop ik zing, met overtuiging, met een bepaalde autoriteit'.

LEERZAAM

1981 brengt Colin Newman met een gelegenheidsband, bestaande uit Robert Gotobed, Desmond Simmons en Simon Gillum voor een korte toer langs kleine clubs o.a. naar New York ('een vervelende ervaring, alsof de tijd drie jaar teruggedraaid werd') *en Canada* ('inspirerend omdat het een confrontatie met een totaal nieuw publiek betekende'). *1981 brengt ook Colins tweede soloproduct, Provisionally Entitled The Singing Fish, een instrumentale plaat, door Colin alleen*

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 7
ONDERWERP: COLIN NEWMAN
TITEL:
BYZONDERHEDEN: -

TEKST: HAROLD SCHELLINCKX
FOTOGRAFIE: ANNETTE NEWMAN

DE KLEINE ONDERNEMER COLIN NEWMAN

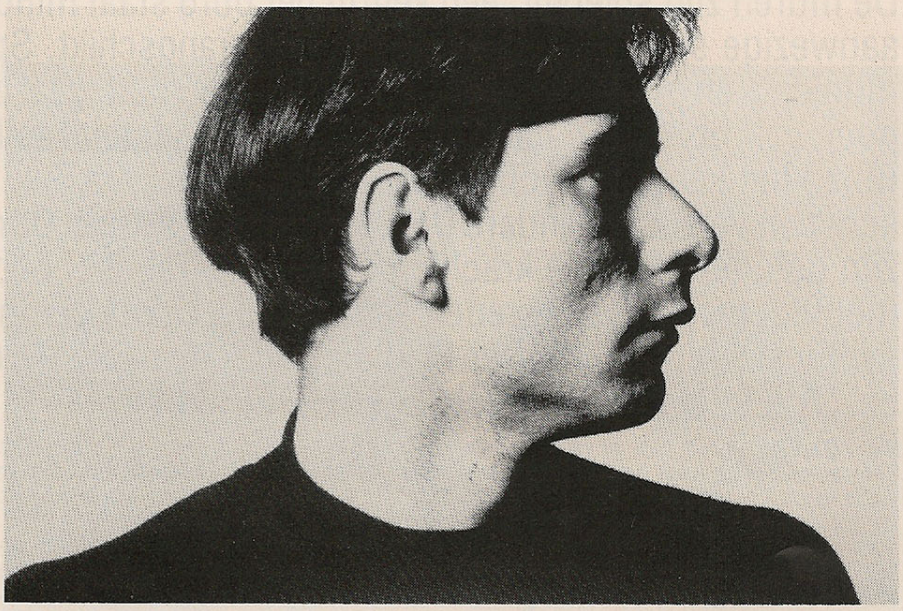

volgespeeld (op een enkele drumpartij na) en geproduceerd.
'Het idee was muziek te maken die niet opdringerig is, waar je naar kan luisteren zonder er echt aandacht aan te besteden. En ik bedoelde het als een soort portfolio voor filmen t.v.-producenten, een product om te gebruiken.'
Is dat ook gebeurd?
'Ik hoorde dat een stuk gebruikt is voor 'Nationwide' (een BBC actualiteitenprogramma -hs) maar verder niet, dacht ik. Ik heb echter onlangs wat meer gerichte pogingen ondernomen en de plaat door kennissen aan mensen in die business laten presenteren'.
'Het opnemen van Provisionally Entitled was een ontzettend goede ervaring, omdat ik voor het eerst echt alleen voor de productie verantwoordelijk was. Al die tijd was ik alleen met de technicus, hij aan de ene kant van het glas, ik aan de andere, en langzamerhand ontwikkelden wij samen een bepaalde techniek waarbij de muziek stapje voor stapje vorm kreeg. Vreselijk leerzaam en dat productie-leer-proces heeft nu bij de opnamen van de nieuwe elpee, die trouwens weer een 'rockband'-plaat is, zijn vruchten afgeworpen. De muziek is simpeler dan de muziek van Wire, dan de muziek op A - Z, heel spaarzaam geïnstrumenteerd. Het zelf produceren heeft me geleerd mezelf te beperken en niet steeds weer op het oude 'volsmeer'-werk terug te vallen. En geen synthesizers. Hoe geavanceerd-ie ook is, je blijft horen dat het een synthesizer is. Ze hebben allemaal die zuiverheid, een gebrek aan boventonen, die er de oorzaak van is dat het geluid moeilijk in te passen is. Je moet het eindeloos overdubben om het acceptabel vol te laten klinken. Ik werk op de nieuwe plaat met allerlei rare instrumentjes en voorwerpen, heel spaarzaam, maar die niet-synthetische geluiden klinken van nature al zo fantastisch vol. . . Ik denk dat een van mijn beste kwaliteiten op dit moment is het produceren van iets dat echt goed klinkt. Het is trouwens opvallend hoe de productie-kwaliteit van rockplaten de afgelopen jaren verbeterd is, zonder dat er sprake is van echte opnametechnische verbeteringen'.

KWALITEIT

'Ik had het idee om een plaat met uitsluitend akoestische instrumenten te doen, maar ik bezit niet de muzikaal-technische kwaliteiten om dat alleen te doen en ik kan me geen andere muzikanten veroorloven. . . af en toe voel ik me net een kleine zakenman. Maar dat is eigenlijk ook precies wat ik ben. Ik doe alles alleen. Ik heb geen manager, geen producer, niets. Als er iets moet gebeuren, dan doe ik dat zelf, of het gebeurt niet. Mijn relatie met 4 AD is recht-toe-recht-aan, geen ingewikkelde contracten of andere bullshit. Zij en ik zitten niet in de muziekbusiness voor de winst. Rockbusiness, de 'rock-life-style', is iets dat me tegenstaat. Dat is ook een van de redenen waarom ik niet veel naar rockmuziek luister. Je kan die 'rock-style' in de muziek horen. Ik zoek naar een ander soort kwaliteit.
Muziek spelen en ernaar luisteren is voor mij een en hetzelfde proces. Het is een soort in/uit-relatie. Wat vaak aanleiding tot verwarring geeft binnen wat voor kunstvorm dan ook is dat jij, de persoon, het creatieve proces in de hand hebt, controleert. Dat is absoluut niet waar. De kwaliteit waar ik het over heb, die is potentieel steeds aanwezig. Wat ik als persoon doe verandert daar niets aanik moet zelfs uit de weg gaan om 'het' te laten gebeuren en opgaan in de energie die dat proces met zich meebrengt. En dat is hetzelfde bij spelen en luisteren. Ik kan opgaan in de energie van een bepaald muziekstuk en dan hoor ik het op een andere manier, op dezelfde manier als wanneer ik het speel. Ik zit erin, d'r is geen verschil meer tussen de muziek en mezelf'.
Ik denk dat ik begrijp wat je bedoelt, maar ik moet zeggen dat het nogal verward overkomt.
'Maar ik denk dat het belangrijk is om te proberen het in woorden uit te leggen. Dat geldt voor iedereen die zich met wat voor kunstvorm dan ook bezighoudt. Het is belangrijk dat je begrijpt wat je aan het doen bent en dat je dat uitbuit. Het is gebruikelijk dat kunstenaars zich bewust zijn van die kwaliteit, die energie en de manier waarop het werkt, maar er niet over willen praten omdat ze bang zijn dat het dan wegvliegt of zo iets'.
Of omdat het gewoon moeilijk met woorden over te brengen is.
'Ik denk dat het wel kan, of in ieder geval te proberen is. Waar het op neerkomt is dat. . . . als ik ervan overtuigd ben dat ik degene ben die het doet, dan gebeurt 'het' niet. Daarom moet ik ophouden die persoon te zijn om 'het' de kans te geven te gebeuren. En als ik me dat niet realiseer, dan gebeurt 'het' maar half en blijft het product ergens steken. Als ik het proces van buitenaf blijf beschouwen dan gebeurt 'het' niet. De kwaliteit, de energie, is constant aanwezig om te gebruiken op het moment dat je in die muziek opgaat. En dat werkt naar twee kanten. Dat is wat ik bedoel als ik zeg dat spelen en luisteren identiek zijn. Waar het om gaat is 'a-being-in-it'.
'Kunst doen' gaat op die manier natuurlijk lijnrecht in tegen de opvatting van 'beroemd artiest zijn': 'Iedereen bewondert me want ik maak zulke prachtige dingen'. Dat is bullshit en veel rockmusici lopen, misschien onbewust, in die val. 'Iedereen zegt dat ik het doe, dus ik moet wel degene zijn die het doet'. Je wordt in feite door je eigen publiek klemgezet. Al die 'exchange-of-energy' heeft me heel erg beziggehouden en is een belangrijke oorzaak van het feit dat ik niet van optredens houd. Ik houd niet van de relatie tussen het publiek en de performer. Als ik me teveel ga bezighouden met het feit dat ik degene ben die optreedt, dat ik het centrum van alle aandacht ben, aandacht voor 'me just playing a role', dat is ontzettend gevaarlijk! Vooral bij grote concerten is het echt een stortvloed van energie die uitgegoten wordt en als je daar dan staat met het idee 'it's me who's doing it', dat is angstaanjagend. Als je middelmatige, gebruikelijke rockdingen speelt maakt het niet uit, het publiek kent het. Ze vinden het prachtig want ze hebben het al eerder gehoord. Maar bij een groep als Wire had je te maken met 'explosive subject-matter', controversiële muziek, voor veel mensen onaanvaardbaar. En dan sta ik daar op een podium, de drie andere groepsleden sturen die energie via mij naar het publiek, ik ben het centrum van de aandacht van het publiek. Zolang je dat in de hand hebt is het fantastisch, te gek, enzovoorts. Loopt het mis, dan val je kei- en keihard'.
'Wire speelde wat dat betreft met vuur en als je met vuur speelt dan brand je regelmatig je vingers. En dat is ons overkomen, alle vier'.

VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP: PYROLATOR
PAGINA: 8 TITEL:
BYZONDERHEDEN: -

TEKST: ERWIN BLOM
FOTOGRAFIE: JOHN DE GROOT

NIEUWE DUITSE VROLIJKHEID PYROLATOR

De muren zijn spierwit, een keurig net buro staat midden in de kamer en bijna alle aanwezige spullen staan in drievoud gerangschikt. Speelgoedvarkens, mondharmonica's en pistooltjes liggen in de kleuren rood, geel en blauw in het venster. In de hoek van de kamer staat een robot die op afstand te bedienen is. We zijn bij Das Büro, het kantoor van het Düsseldorfse label Ata Tak. Op dit label zijn platen verschenen van onder andere DAF, Der Plan en Adreas Dorau. De mensen van Der Plan zijn ook de drijvende krachten achter Ata Tak en houden zich naast muziek bezig met video en film. De reden van mijn bezoek is een gesprek met Kurt Dahlke, de synthesizerspeler van Der Plan die onder de naam Pyrolator de elpees 'I n l a n d' en 'A u s l a n d' uitbracht.

Kurt Dahlke maakte deel uit van de eerste DAF-samenstelling maar brak met deze formatie toen zij naar Engeland ging. Hij richtte Der Plan op en begon aan zijn soloprojekt. Op 'I n l a n d' probeerde hij duidelijk te maken hoe hij het leven in Duitsland ervaart. De muziek was niet bepaald toegankelijk en klonk gespannen. Vreemde geluiden van onder andere de synthesizer, en zang ontbrak.
'A u s l a n d' is een plaat met veel dansbaarder muziek waarop de synthesizer lijnen legt naar de jazz en af en toe naar de funk. Op deze plaat zijn de teksten in allerlei talen: in het Engels, Frans, Spaans, Duits en zelfs in het Nederlands: 'F r i k a n d e l S p e c i a a l G a a t S w i n g e n'. (Voor recensie: zie Vinyl 9). Naast zijn aktiviteiten als Pyrolator en met Der Plan produceert Kurt bands en probeert hij met behulp van een computer nieuwe klanken te maken die hij dan weer kan gebruiken in zijn muziek. Op 'A u s l a n d' is daar al wat van te horen.

Kun je me iets vertellen over de totstandkoming van 'Ausland'?

Kurt: 'De plaat gaat erover dat ik steeds meer naar het buitenland ben gaan kijken en dat ik me niet langer wil beperken tot de BDR alleen. Ik wil ook met buitenlanders muziek maken. In de studio heb ik alle synthesizer partijen opgenomen en daarna aan vrienden gevraagd of zij bepaalde partijen voor hun rekening wilden nemen. Toen de muziek af was zijn we gaan kijken wat voor een soort tekst erbij zou kunnen passen'.

Kun je een voorbeeld van een tekst geven?

Kurt: 'M a x' gaat over een jongen die naar Duitsland terugkeert na een verblijf in Zuid Amerika. Hij ziet dat zijn vroegere vrienden de hele dag voor de tv hangen en normale baantjes hebben. Hij stelt langzamerhand vast dat hij zelf ook weer terug valt in dat patroon en als hij met zijn walkman over straat loopt is de aanpassing compleet'.

POSITIEVE MUZIEK

Lang niet alle teksten zijn politiek gericht: op 'T r u e L o v e' hoor je fragmenten die afkomstig zijn van de Amerikaanse tv, 'F r i k a n d e l S p e c i a a l' is niet meer dan een collage van Nederlandse woorden en andere teksten stralen alleen een gevoel uit. Volgens Kurt een positief gevoel.
Op de platen van Pyrolator zijn veel straatgeluiden te horen. Kurt gebruikt deze geluiden omdat hij een plaat waarop alleen studioklanken staan te clean vindt. Dat klinkt niet hetzelfde als de dingen die hem omgeven.

Kun je me iets vertellen over het verschil tussen 'Ausland' en 'Inland'?

Kurt: 'Op de nieuwe plaat wil ik geen depressieve muziek meer maken. Voor mij is het nu belangrijk dat er een positief levensgevoel uit mijn muziek straalt. Als iedereen negatieve muziek maakt en zegt 'alles is slecht', dan gaat het ook bergafwaarts. Als er maar een iemand is die zegt 'kom, laten we er iets aan doen' dan is er ook toekomst . De bloei van de Duitse bands die in de pers D i e n e u e D e u t s c h e W e l l e wordt genoemd is voor mij dan ook Die neue Deutsche Fröhlichkeit. Met die bands hebben we de kracht om iets nieuws te maken en daardoor weer andere mensen aan te zetten tot goede dingen. Ik geef toe dat veel mensen in een rotsituatie zitten maar iedereen kan er iets aan doen'.

En jij probeert dat met muziek te doen?

Kurt: 'Ja, maar het is heel moeilijk. Vorige week reed ik hier in Düsseldorf tien minuten lang tussen flats en beton en alles is hetzelfde. Er waren alleen drie kleine kinderen op straat en die sloegen elkaar nog ook. Ik zat hopeloos in de auto en dacht 'hoe kun je in zo'n situatie nog positieve muziek maken?'. Ik moet het proberen want het geeft mezelf ook kracht. Het is moeilijk maar voor mij een goede opgave'.

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 9
ONDERWERP: LEON TEN NOORDEN
TITEL: MUZIEK IN DE TIJD
BYZONDERHEDEN: -
TEKST: FRANS HEMELAAR
FOTOGRAFIE: VINCENT KRUYT

MUZIEK IN DE TIJD
LEON TEN NOORDEN

Leon van Noorden: Computerdeskundige en muzikant. Sinds 1972 speelt hij met de Eindhovense kunstenaar Panhuysen in The New Electrics op zijn cello of op een van die instrumenten die in de muziekkamer in het Apollohuis staan, hangen of liggen. Iedere zondagavond speelden ze. Iedere zondagavond evolueerden ze de sessies. Nu de groep tijdelijk op non-actief staat maakt Leon van Noorden thuis muziek met zijn computer en zijn synthesizer, en maakt daar opnames van op een viersporen recorder.

LAGEN

'De Eindhovense groep heeft veel invloed gehad op mijn manier van luisteren naar muziek. Ik heb leren begrijpen hoe complex muziek kan zijn. Neem nu de doorsnee klassieke muziek, die is over het algemeen erg simpel, die bestaat vaak uit één lijn die versierd is. Wij, en ook ik, thuis, werken met meerdere geluidslagen. Lagen die op het eerste moment niets met elkaar te maken lijken te hebben, die helemaal los van elkaar staan. Maar toch op de een of andere manier iets met elkaar doen; de ene laag heeft invloed op de manier waarop je naar de andere luistert. Resultaat: muziek die zich in de tijd afspeelt, je hoort het niet in één keer. De interactie tussen de verschillende lagen bepaalt voor een belangrijk deel het muzikale beeld. Als je bijvoorbeeld zomaar ergens in de muziek valt, hoor je weer iets heel anders.'

COMPUTER ALS SEQUENCER

'Het idee om met een computer muziek te maken is al heel oud. Ikzelf zag het voor het eerst in 1956, en dat ging toen nog heel omslachtig met allerlei banden en zo. Tegenwoordig kan iedereen thuis met behulp van de computer musiceren. De spullen zijn overal te koop en de taal kan je leren. Met een computer kan je pulsreeksen opwekken, die kan je via een synthesizer laten lopen, zodat je toonhoogten en amplitude kunt regelen. Dan gebruik je hem als een soort sequencer. Ik maak programma's waarin ik toonsystemen verwerk, ik stop tonen in een bepaald schema. Dan ga ik spelletjes spelen met cijferreeksen, die cijfers stop ik in dat schema. De tonen in het schema die door de cijfers 'geraakt' worden laten zich horen. Na er een hele cijferreeks ingestopt te hebben krijg je dus ook een hele tonenreeks'.

MUZIKALE VERBEELDING

Uit de computer tovert Leon van Noorden onder andere huppelpasriedeltjes, Balkanmelodietjes, op hol geslagen centrales, en oerreeksen. Hij maakt zijn muziekwerken zonder boodschap in het achterhoofd, wil niet iets bieden waar behoefte aan is, wil niet expliciet amuseren, het is hem vooral om het onderzoek te doen.

'De buitenkant van mijn stukken kan soms wat hard zijn. Als je een tijdje luistert hoor je dat het binnenin vrij statisch is, vrij rustig. Mijn muziek is een afbeelding van mijn muzikale verbeelding. Je hersenen werken altijd, die roepen soms zomaar beelden op. Dat zijn veelal hele vluchtige fantasieën, die probeer ik te grijpen en uit te beelden. Omdat muziek ritmische verbeelding is en ik tevens het levende ten grondslag wil leggen in mijn werken, maak ik vaak gebruik van hartslag en ademhalingsritmes'.

IDEAAL?

'Mijn ideaal op dit moment, alhoewel ik er wel bij moet zeggen dat ik het zelf niet echt heel erg serieus opvat, is het maken van een computer waartegen je kunt spelen. Een computer waarmee je kunt improviseren. Ik speel dan bijvoorbeeld iets op een trompet en de computer reageert er op; door het geluid te verwerken en daar een reactie op te geven. In tegenstelling met wat ik nu met de computer doe moeten er dan heel menselijke dingen uitkomen.

Je hebt nu schaakcomputers die heel snel kunnen uitvoeren, het moet dus in principe ook mogelijk zijn een muziekimprovisatiecomputer te fabrieken. Om hem echt menselijk te maken moet je hem ook fouten kunnen laten maken en hij moet ook wild en onlogisch kunnen associëren. Je moet er dan een heleboel schema's en systemen invoegen van allerhande soorten muziek. Als er niets gebeurt speelt hij zomaar voor zijn neus weg een riedeltje. En als ik begin te spelen moet hij reageren zodat we samen ergens aan kunnen bouwen, ergens naartoe kunnen werken.

Je kunt bepaalde patronen in de computer stoppen die door de mens als emoties begrepen zullen worden. Het is mogelijk er reacties in te stoppen en een soort keuzegenerator of toevalsgenerator. Maar ik moet zeggen dat ik er zelf nog niet uit ben wat je daar nu aan hebt, of dat ik dat principe nu verder moet uitwerken. Tenslotte is muziek door mensen gemaakt veel mooier, altijd, daar zit veel meer in. Het is net als met bijvoorbeeld zoiets als de atoombom. Die mensen die dat ding uitvonden, ondergingen dat ontdekkingsproces als iets geweldigs, de consequenties zagen ze niet. Misschien help ik met het ontwikkelen van een improvisatiemuziekcomputer wel mee aan toenemend autisme van mensen. Maar aan de andere kant denk ik ook, ik moet het misschien toch maar proberen, want een weg terug is er toch al lang niet meer'.

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 10
ONDERWERP: A FLUX IN 3D
TITEL: FLUXIBEL
BYZONDERHEDEN: FLEXIDISK
TEKST: DICK KOOPMAN
FOTOGRAFIE: PETER COX

FLUXIBEL-A FLUX IN 3D FLEXIDISK

In het Brabantse Nuenen - vlakbij Eindhoven - staat een huis genaamd 'Divoe'. Hier wonen onder anderen leden van Nasmak. Uit deze toch al muzikale woonsfeer treden nu ook twee andere groepen naar buiten, namelijk Prompt en A Flux in 3D. Met de grondlegger en misschien ongewilde spil van laatstgenoemde band, Milko Bogaard, een gesprek.

'A Flux In 3D kwam eigenlijk van de grond omdat ik van Eindhoven naar Nuenen verhuisde, waar ik de mogelijkheid kreeg om veel op te nemen. In die periode heb ik een grote polyfone en een kleine monofone synthesizer aangeschaft. Door deze uitbreiding van geluiden kreeg ik veel meer ideeën over muziek. Langzaam kwam de gedachte bij me op om een band te gaan formeren. Het probleem was echter dat er geen mensen te vinden waren op dat moment, zodat ik maar gewoon doorging met opnemen, samen met Nasmak-drummer Toon B.'

Waren er helemaal geen mensen te vinden?

'Het is een klein wereldje in Eindhoven: de één wil heel extreem werken en de ander wil de meer geëffende banen volgen, terwijl ik het gevoel heb hiertussen in te zitten, melodisch en ritmisch. Toen heb ik het idee opgevat om naar Engeland te gaan; heb gereageerd op NME-advertenties, echter zonder resultaat. Daardoor kwamen er echter wel mensen op me af die zich verbaasden over het feit dat ik weg wilde gaan uit Nederland. Eén daarvan was een meisje, dat wel geinteresseerd was om mee te werken. Ze bleek al ervaring te hebben en wilde synthesizer spelen. Drie weken lang zijn we toen aan de slag gegaan samen met Toon, die de ritmes inspeelde op tape.
Na die tijd nam het geheel vastere vormen aan, maar het nadeel was dat er nog veel slagwerk en synthesizer op tape stond. Dit deed mij beseffen dat er nog iemand bij moest om onze muziek ook live te kunnen brengen. Uiteindelijk bleek een Engelse vriend van mij, die ik al twee jaar ken en die ook in Nederland woont, bereid te zijn om mee te spelen'.

Vanaf dat moment kreeg A Flux In 3D vast gestalte: **Milko Bogaard:** *zang, synthesizer, gitaar en tapes.* **Ankie Keultjes:** *synthesizer, sequencer.* **Kevin Kearny:** *bas en synthesizer. De nummers worden naar keuze opgebouwd met òf de gitaar òf de synthesizer als basis.*

'Door het wisselen van de basis krijg je twee verschillende invalshoeken. De synthesizer veroorzaakt bij mij een repeterend, minimaal, poppy geluid als geometrische ondergrond. De gitaar krijgt een meer heavy geluid omdat ik deze niet kan bespelen en zodoende overstuur met effectapparatuur'.

Het nummer op de flexidisc ('D e v i d e') daarentegen is gebaseerd op de sequencer. Het grappige van dit nummer is dat het eigenlijk min of meer pas tijdens de opname tot stand is gekomen.

'Ik had van te voren een sequencerprogramma samengesteld maar uiteindelijk bleek dit programma af te wijken van het bedachte, waardoor de basis helemaal is gewijzigd. Zo ontstond er, ten dele spontaan, een nieuw nummer'.

Hoe werk je verder vanuit de eerder genoemde basis?

'In dit kader zijn de treatments erg belangrijk: ze moeten niet op de voorgrond treden maar echt in de muziek verzonken liggen. Ik blijf ook lang zoeken naar de juiste dingen. Meestal maak ik de nummers te vol en keer later toch weer terug naar het eerste arrangement. Hoewel ik nogal intensief met synthesizers bezig ben hou ik toch niet zo van de gemiddelde electronische platen. Ik hou meer van totaalmuziek, zoals bijvoorbeeld 'A n o t h e r G r e e n W o r l d' van Brian Eno. Ik probeer zelf ook binnen een vastomlijnd kader te experimenteren'.

Hoe ben je met teksten bezig?

'Vroeger probeerde ik echt teksten uit te werken, alles wat ik bedacht moest er dan in, maar daar ben ik wel van terug gekomen. Ik reageer nu liever op de muziek die ik maak met klanken en woorden, trefwoorden, die ik dan later omzet in een tekst. Dat heeft voor mij dan wel iets, want het is vrij spontaan tot stand gekomen. In de loop van de tijd ben ik erachter gekomen, dat voor mij één woord meer kan zeggen dan drie'.

VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP: CRAVATS TEKST: CHARLES DICKENS
PAGINA: 11 TITEL: OP DE RAND VAN WAANZIN FOTOGRAFIE:
BYZONDERHEDEN: FLEXIDISK

OP DE RANDVAN WAANZIN CRAVATS-FLEXIDISK

The Cravats bestaan al zo'n kleine vier jaar, maar hebben uit principe nooit zo hard aan de weg getimmerd. Pas na een uitzending bij John Peel - 'yes, we love you Cravats' - kwam de belangstelling voor de groep op gang. Nu is het een van de meest artistiek op de voorgrond tredende Britse groepen, in deze Vinyl op de flexidisc vertegenwoordigd met het nummer 'F i r e m a n'.

Na een single 'O f f t h e B e a c h' en een elpee 'T h e C r a v a t s i n T o y t o w n' op het Engelse Small Wonder Records zijn The Cravats nu verhuisd naar het Crass-label. Veranderingen van deze aard zijn symptomatisch voor de stand van zaken in de onafhankelijke label-scene in Engeland.
In 1977 was Small Wonder een van de eerste van de toen aan de dag tredende optimistische nieuwe platen-labels die de puinhopen van de rock en roll wilden doorzoeken met de bedoeling nieuw leven te vinden.
Ze ontdekten de punk rock. Deze ontdekking kondigde een gouden tijd aan, Small Wonder bracht de debuut-plaat uit van The Angelic Upstarts, The Wall, The Cure, Bauhaus, English Subtitles, Crass, Poison Girls en The Cravats.
Vijf jaar later en het enthousiasme, dat deze totaal verschillende bands verenigde in hun aanval op de status quo, is er alleen maar in geslaagd de namen van de rock giganten te veranderen. Het idealistische Small Wonder heeft uit wanhoop opgegeven, hun laatste release was de single van The Cravats 'Off the Beach'. De haat van de rock-business, die een algemeen en onontbeerlijk onderdeel was van de geest van de jaren '76 en '77, heeft zich nu teruggetrokken in een politieke hoek onder de leiding van Crass, die zich fel tegen deze berusting keert; hun muziek en presentatie zijn opzettelijk onplezierig en agressief noncommercieel.
Toch verkopen ze aan duizenden jongeren, die hun eigen opstandigheid in bredere termen uiteengezet zien. Paradoxaal is dat het idealistische Small Wonder zelfmoord heeft gepleegd door te weigeren haar groepen commercieel te promoten, toen de tijden veranderden bleef zij achter als een dinosaurus van een zelfde soort als die ze had gehoopt te vervangen.
Het is te hopen dat het goede gevoel voor zaken van Crass The Cravats in de gelegenheid zal stellen zichzelf commercieel te handhaven.

De muziek van de Cravats is een eigenaardig mengeling van punk-attack en avant-garde experimentalisme die tot nu toe de mogelijkheid heeft verzuimd de meer voor de hand liggende punk zoals b.v. The Exploited na te volgen en de meer in het oog springende artuiting van de lieveling van de pers, The Fall.
The Cravats is muziek op de rand, hun strijd is de strijd van de gewone man om bij zijn positieven te blijven in oog met en onder druk gezet door een zich nergens om bekommerende geautomatiseerde samenleving.
Ze gebruiken huishoudelijke voorwerpen als muziekinstrumenten; stofzuigers, televisie toestellen en boren zijn verwerkt in hun uniek geluid als symbolen van een dolgedraaide normaliteit. Zij halen de dansmuziek van de 40-jaren weer terug om het dan een perversiteit te geven, de saxofoon brengt elementen naar voren van de music-hall, die dan door een copycat gaat en zo een aantal hulpkreten produceert.

produceert. Het gewone wordt onderzocht en uitgewerkt tot afwijking.
The Cravats doen niet aan *escapisme of fantasie,* zij willen de pijn en de frustratie naar voren brengen die in het gewone huist. Zij willen onderzoeken hoe de mens de brutale aanval van een technologische maatschappij kan overleven. The Cravats gebruiken de avant garde als een manier om een politiek statement met hun muziek te maken, dit wordt gesteund door de teksten maar het venijn is vervat in de muziek en dat is iets dat maar weinig groepen hebben bereikt.
Ze gaan opzettelijk over de conventionele grenzen, hun album 'C r a v a t s i n T o y t o w n' zou woeste dansmuziek kunnen zijn maar de erin voorkomende gedeeltes van free form en expressie maakt dat dit album niet te classificeren is.
Live bieden The Cravats een bizar spektakel, de kleine saxophonist F Reg. schijnt verbaasd aanwezig te zijn, hij wordt gesteund door de reuzengestalte van de kolossus The Shend op bass en vocals en de intense Rob Dalloway op gitaar en vocals, de hartslag van de groep wordt verschaft door de magere en taai gespierde Dave Bennett op drums.
Hun intensiteit wordt verzacht door nu en dan grappen te maken met het publiek, ze gebruiken komedie om de onderliggende waanzin te verbergen. Het is moeilijk er niet door te worden aangetrokken, en als je eenmaal gezwicht bent is het onmogelijk niet te *freaken* in een soort epileptische aanval, de enige toepasselijke dansvorm. The Cravats zijn een goede therapie, ze bevrijden je van je frustratie door middel van hun eigen frustraties. Al bij al een groep die hoewel onmodieus zeer de moeite waard is, die door hun samenwerking met Crass ontdekt hebben dat in '82 art en kwaliteit niet voldoende zijn, het moet ook op een aantrekkelijke manier aan de markt gebracht worden.
De tijden zijn veranderd sinds '77. Of het type marketing dat Crass kan bieden, gebaseerd als het is op politieke leuzen, geschikt is of niet, de tijd zal het leren.

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 12
ONDERWERP: SYNTHESIZERS
TITEL: SYNTHOHMEN
BYZONDERHEDEN: TECHNIEK

TEKST: DICK RIJKEN
FOTOGRAFIE: VINCENT KRUYT

SYNTH-OHMEN

Wat heeft de wet van Ohm nou met muziek te maken? Zoals we zullen zien heel veel. Was vorige maand in Vinyl sprake van electronica als beïnvloeder van geluid, ditmaal een blik aan de basis. Wat kan er met electronica worden gedaan om geluid te produceren, in de meest letterlijke zin van het woord.
Aan de orde komen: de synthesizer, de sequencer, de vocoder, de gitaarsynthesizer, de drumsynthesizer en, last but not least, de aanbeden en vervloekte ritmeboxboxbox.

GELUID

Zoals bekend mag worden verondersteld, bestaat geluid uit luchttrillingen. Om geluid te creëren moeten dus trillingen worden opgewekt. Dit kan mechanisch gebeuren (een snaar geeft zijn vibraties door aan de lucht), maar ook electronisch. Dit is het geval bij de synthesizer (af te korten als synth). Een electronische schakeling produceert electrische trillingen, die in de luidspreker omgezet worden in luchttrillingen.
Voor een goed begrip van de synth is het zaak bij de basis te beginnen: het fenomeen geluid. Er komen eerst vier eigenschappen van geluid aan de orde, waarna wordt bekeken hoe deze in de synth gestalte krijgen.

1. **Toonhoogte.** Deze wordt bepaald door de hoeveelheid trillingen per seconde, ook wel Frequentie genoemd. Frequentie wordt uitgedrukt met behulp van de eenheid Hertz (Hz); 10 Hz — 10 trillingen per seconde. Een lage frequentie horen we als een lage toon en een hoge frequentie als een hoge toon. Het menselijk oor kan frequenties waarnemen tussen plm. 16 en plm. 18.000 Hz. Als je twee keer per seconde met je hand op en neer zwaait, of 25.000 keer per seconde nee knikt, zul je dit niet als een toon horen. Een beter voorbeeld is de A van een stemvork; deze heeft een frequentie van 440 Hz. Zie voor frequentie ook figuur 1.
2. **Klank.** Ook al produceren ze beide een toon met dezelfde toonhoogte, iedereen zal toch een gitaar van een olifant kunnen onderscheiden. Dit komt door verschil in aard van de trillingen, dat tot uiting komt in de Golfvorm. Zie hiervoor fig. 2. Over het algemeen kunnen we zien dat een 'vloeiende' golfvorm een mooi, rond geluid geeft en dat een hoekige, scherpe golfvorm een rauwer, scherper geluid geeft.
3. **Volume.** Het is makkelijk een toon, die wordt gespeeld, te onderscheiden van een, die niet wordt gespeeld. Een benaming voor volume in electronische termen is Amplitude.
4. **Ontwikkeling in de tijd.** Deze eigenschap van geluid wordt in het Engels Envelope genoemd. Een toon kan bijvoorbeeld hard beginnen en vervolgens langszaam wegsterven. De amplitude maakt dan een ontwikkeling in de tijd door. In fig. 3 is het verschil te zien tussen de envelope van amplitude van een piano en een orgel. Zo kan er ook sprake zijn van een envelope in golfvorm. Een synth-toon kan bij aanslag dof klinken en tijdens het wegsterven steeds feller gaan klinken.

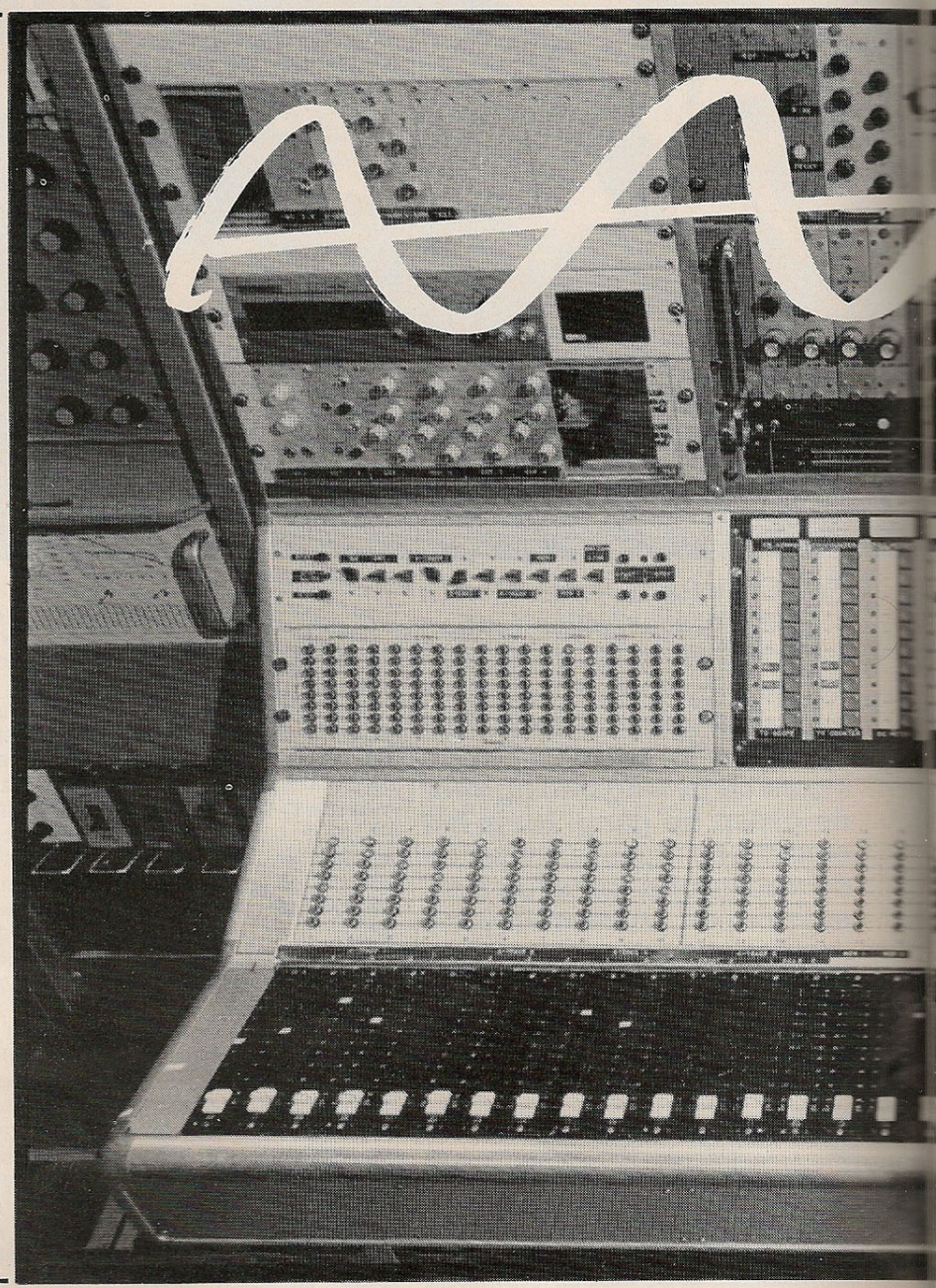

Alvorens verder te gaan, is het verstandig de golfvorm nog eens nader te bekijken, omdat deze eigenschap gecompliceerder is dan de andere drie. Door veel wiskundig gereken is men tot de conclusie gekomen dat elke mogelijk denkbare golfvorm te construeren is uit een aantal sinussen (de Sinus is een betrekkelijk simpele golfvorm, getekend in fig.

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 13
ONDERWERP: SYNTHESIZERS
TITEL: SYNTHOHMEN
BYZONDERHEDEN: TECHNIEK

TEKST: DICK RIJKEN
FOTOGRAFIE: VINCENT KRUYT

SYNTH-OHMEN

4). Sturen we de in fig. 4 geschetste golf naar de luidspreker, dan horen we een kale fluittoon. We horen alleen de basisfrequentie (in dit geval 1000 Hz). Deze basisfrequentie wordt ook wel eerste Harmonische genoemd. Andere harmonischen zijn veelvouden van de basisfrequentie. Van een sinus van 100 Hz (1e harm.), zijn de boventonen: 200 Hz (2e harm.), 300 Hz (3e harm.), 400 Hz (4e harm.), enz., enz.
Als de frequentie van een bepaalde toon twee keer zo groot is als die van een andere toon, dan klinkt de eerste precies een octaaf hoger dan de tweede. 200 Hz is dus een octaaf hoger dan 100 Hz. Als we nu aan een sinus van 100 Hz harmonischen toevoegen, gaat het geheel, letterlijk en figuurlijk, voller klinken.

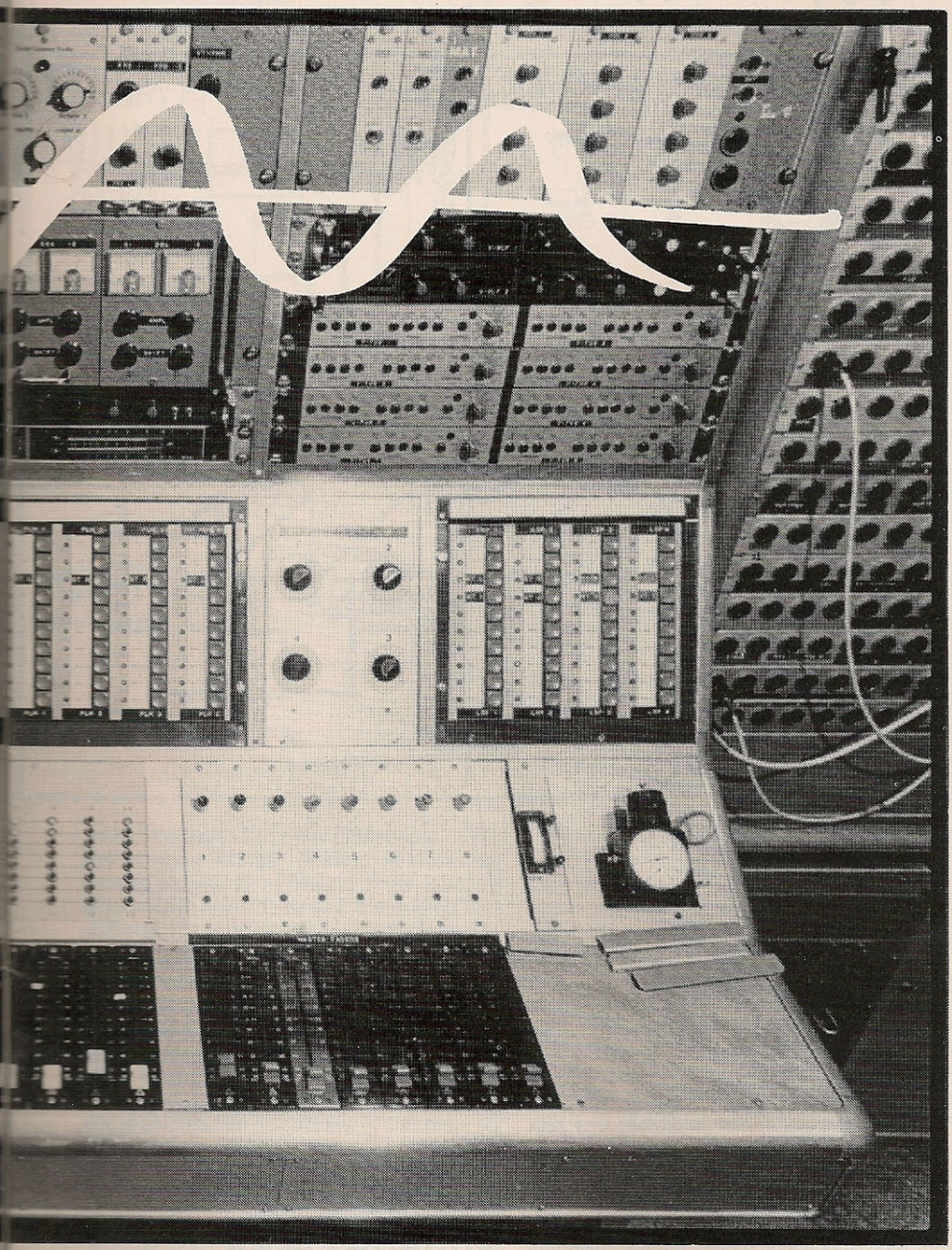

Via een zeer ingewikkeld, wiskundig proces kan worden berekend hoe een zaagtandgolf (zie fig. 5) kan worden opgebouwd uit een sinus en zijn harmonischen. De eerste harm. (basistoon) op vol volume (max. amplitude), de tweede harm. op half volume, de derde harm. op eenderde volume enz. enz. Omdat de harmonischen steeds zwakker worden, zal de eerste harm. als grondtoon worden waargenomen.
Een ander voorbeeld is de blokgolf (zie fig. 6). Deze is een sinus met zijn eerste, derde, vijfde, kortom, alle oneven, harmonischen, op resp. vol, 1/3, 1/5, enz, enz, volume.
Het hele probleem van golfvorm is dus terug te brengen tot een bepaalde rangschikking van sinusgolven en we zullen zien dat we deze rangschikking, en dus ook de klank, met een synth. kunnen beïnvloeden.

STRUKTUUR VAN 'N SYNTHESIZER

Hier eerst even een opmerking vooraf. Voor namen van synth. elementen staat soms VC. Dit betekent 'Voltage Controlled'; spanningsgestuurd dus. Het is een soort aanduiding voor de aard van het beestje (electronisch).
De VCO. (Voltage Controlled Oscillator) De VCO is het hart van de synth. Het is de oscillator, waar de trillingen worden opgewekt. De VCO zorgt voor de basisklank, vertegenwoordigd in basisgolven (sinus, zaagtand, blokgolf), welke verderop in de synth kan worden bewerkt door bepaalde boventonen (harmonischen) te versterken of te verzwakken.
Daar komen we bij het filter op terug. De toonhoogte wordt bepaald door de gelijkspanning, die de VCO krijgt van het keyboard (KBV, keyboardvoltage). Dit verklaart ook 'voltage controlled'. Weinig KBV (links op toetsenbord) geeft een lage toon en veel KBV geeft een hoge toon. KBV is dus evenredig met frequentie.
De mixer. Op een synth bevindt zich vaak een mixer, om de verschillende golfvormen, die uit de VCO komen onderling te regelen. Bijv.: veel blok, weinig zaagtand.
Het VCF. (Voltage Controlled Filter). Het VCF is de grote bewerker van de golfvorm en vandaar ook de bron voor klankvariaties. Het is een filter, waarmee bepaalde frequenties versterkt of verzwakt kunnen worden (harmonischen!!!). Nemen we bijvoorbeeld bij een zaagtand (de basis) een aantal sinussen met een hoge frequentie weg, dan zal deze doffer gaan klinken omdat er minder harmonischen zijn. Er zijn verschillende typen filters. Drie veelvoorkomende zijn HPP (High Pass Filter), BPF (Band Pass Filter) en LPF (Low Pass Filter). Filters werken met zogenaamde afsnijfrequenties (Cut Off Frequencies). Bij een LPF worden alle frequenties beneden de ingestelde COF doorgelaten en de frequentie daarboven afgekapt. Bij een BPF wordt een bepaald frq.-gebied doorgelaten en wat boven of onder de COF ligt, afgekapt. Een HPF laat alles boven de COF door en kapt alles daaronder af. Nemen we als voorbeeld een LPF met een COF van 550 Hz, dan zullen bij een zaagtand van alleen 100 Hz nog hoorbaar zijn de frequenties: 100 Hz, 200 Hz, 300 Hz, 400 Hz en 500 Hz (1e, 2e, 3e, 4e en 5e harmonische).
Boventonen, hoger dan 500 Hz, worden tegengehouden en de toon zal vrij 'laag' klinken. Bij een HPF met dezelfde COF gebeurt precies het tegenovergestelde. Hier horen we alleen nog maar die hoge boventonen boven de 500 Hz. Dit zal dan ook vrij 'iel' klinken.
- **De VCA.** (Voltage Controlled Amplifier). De VCA zorgt voor het volume van het uitgangssignaal, dat afhankelijk is van de stuurspanning. Hoe meer stuurspanning, hoe meer uitgangssignaal. Op deze stuurspanning zal nu verder worden ingegaan.

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 14
ONDERWERP: SYNTHESIZERS
TITEL: SYNTHOHMEN
BYZONDERHEDEN: TECHNIEK

TEKST: DICK RIJKEN
FOTOGRAFIE: VINCENT KRUYT

SYNTH-OHMEN

We hebben nu allerlei spanningsgestuurde elementen in de synth gezien. Waar komen nu deze spanningen vandaan?

de ADSR (Attack, Decay, Sustain, Release) - ook wel Envelope Generator genoemd (EG) - geeft een in de tijd verlopende stuurspanning, waarmee de reeds eerder genoemde envelope van het signaal bepaald kan worden. Zie ook fig. 7. Twee voorbeelden van ADSR toepassingen zullen worden gegeven: VCA en VCF sturing. Als we de VCA met de ADSR sturen, kunnen we het volume, vanaf het moment van aanslag, in de tijd laten verlopen. Zo kunnen we een toon langzaam of snel in volume laten opkomen, vasthouden of wegsterven. Zie ook fig. 8.

Als we met de ADSR en VCA sturen, kunnen we het klankverloop in de tijd bepalen. De COF kan, vanaf de aanslag, omhoog en/of omlaag gaan. Bij het aanzwellen kan een toon steeds scheller gaan klinken, om bij het wegsterven steeds doffer te worden. De hoeveelheid harmonischen verschuift dan in de tijd. Zie ook fig. 9. Op het moment dat een toets wordt aangeslagen, begint de ADSR bij het begin, ook al is de vorige toon nog niet helemaal 'klaar'. Dit signaal krijgt hij van het keyboard, dat, op het moment dat er een toets wordt ingedrukt, een zogenaamde T r i g g e r s p a n n i n g afgeeft, waardoor de ADSR wordt geactiveerd (getriggerd wordt). Zie ook fig. 10.

De LFO. (Low Frequency Oscillator). Dit is een oscillator, die, zoals de naam misschien al doet vermoeden, lage frequenties opwekt (plm. 0.2 tot plm. 30 Hz), die alleen bedoeld zijn om andere elementen te sturen. Deze sturing heet M o d u l a t i e. LFO modulatie op de VCO geeft variaties in toonhoogte (vibrato), LFO mod. op de VCA geeft volumevariaties (tremolo) en LFO mod. op het VCF geeft klankvariaties (Bv: continue wahwah).

Tot slot van deze uitleg een blokschema, met de elementen en hun onderlinge samenhang. Zie fig. 11. Kijken we nu terug naar de vier eerder genoemde eigenschappen van geluid, dan zien we dat de synth. op alle vier de fronten genoeg te bieden heeft.

Verder is misschien opgevallen dat er telkens over 'toon' is gesproken en nooit over 'tonen'. Dit is omdat VCO's maar één toon tegelijk kunnen produceren, aangezien zij met een gelijkspanning als sturing werken. Dit is ook de reden waarom de meeste (en zeker de 'betaalbare') synths M o n o f o o n zijn. Er kan maar één toon tegelijk worden gespeeld. Als er meerdere tonen tegelijkertijd gespeeld moeten worden, zijn er evenveel VCO's nodig als tonen. Aangezien goede VCO's duur zijn, zijn P o l y f o n e synths dat ook.

Een redelijke monofone synth is er al voor nog geen duizend gulden, maar een polyfone synth is al gauw drie of vier keer zo duur. Hier geldt natuurlijk ook dat de prijs evenredig is met de kwaliteit en de mogelijkheden. Een C A S I O van *f* 1200,- is wel een synth, maar de mogelijkheden zijn zeer beperkt.

We zullen nu zien op welke gebieden de synthesizertechniek nog meer kan worden toegepast.

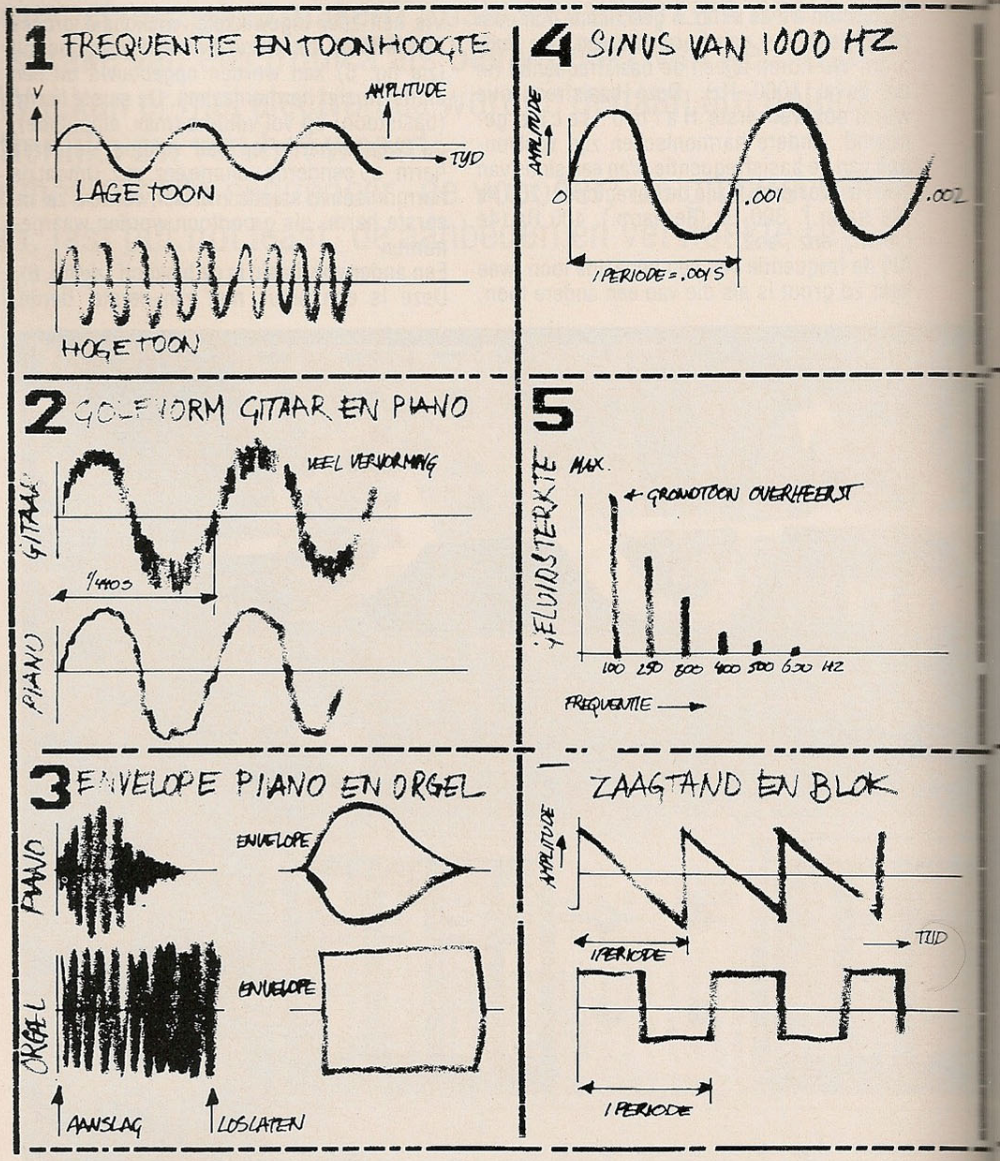

SEQUENCER

De sequencer is een soort geheugen. Hij geeft stuur- en triggerspanningen aan een synth, zodat een ritme of melodie kan worden gespeeld zonder gebruik van het toetsenbord. De stuurspanning wordt meestal gebruikt om een VCO te sturen (voor toonhoogte) en de triggerspanning om de ADSR te activeren bij het begin van een nieuwe toon, zodat elke toon dezelfde envelope heeft. Als het geheugen van de sequencer is afgewerkt, wordt vaak van voren af aan begonnen, waardoor een zeer strak geheel te verkrijgen is, dat een goede melodische en/of ritmische basis kan leggen. Ook kan met een sequencer, naast een VCO en een ADSR, een VCF worden gestuurd, zodat, per toon, niet alleen de toonhoogte, maar ook de klankkleur kan worden ingesteld.

VOCODER

Dit is een instrument, waarmee de menselijke stem, met behulp van synthesizertechnieken, kan worden bewerkt. Spraak wordt in een vocoder eerst ontleed en vervolgens worden met de afzonderlijke delen ervan synthetische klanken beïnvloed. Je spreekt in de microfoon en speelt op het keyboard het geluid (toon) dat erbij moet. Het is echter niet zo dat je met een vocoder kunt zingen in de oorspronkelijke betekenis van het woord. Er is meer sprake van wederzijdse beïnvloeding. Zo kunnen in een gespeelde melodie klankvariaties en/of ritmeaccenten aangebracht worden met behulp van de stem. Als je wilt zingen, lijkt zangles echter een betere oplossing.

GITAAR-SYNTHESIZER

Dit is meestal een 'gewone' synth, waarvan de VCO niet door een keyboard, maar door een gitaar wordt gestuurd. Dit gaat met behulp van

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 15
ONDERWERP: SYNTHESIZERS
TITEL: SYNTHOHMEN
BYZONDERHEDEN: TECHNIEK

TEKST: DICK RIJKEN
FOTOGRAFIE: VINCENT KRUYT

SYNTH-OHMEN

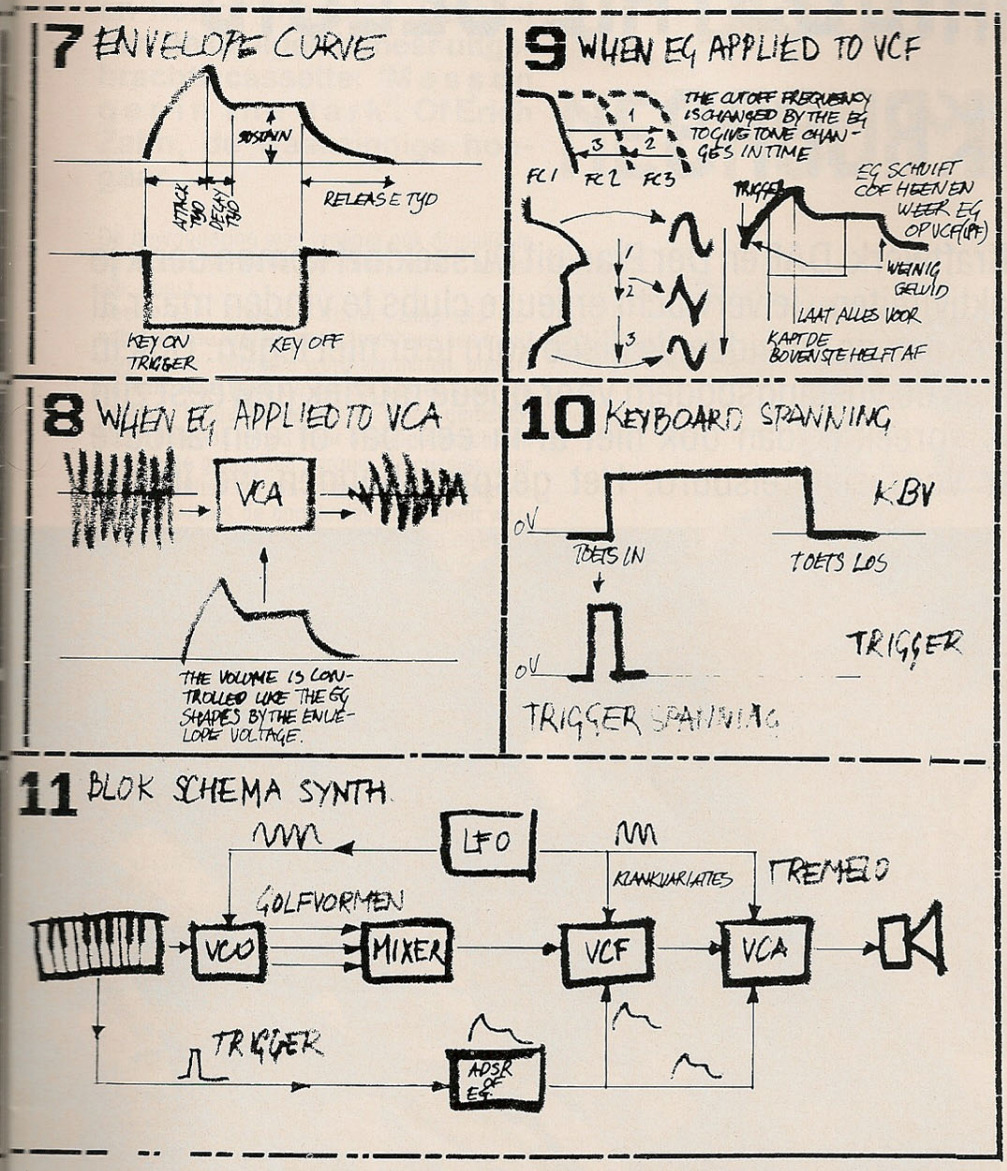

een zogenaamde 'pitch (frequency) voltage converter', die toonhoogte van de gitaar 'vertaalt' naar een gelijkspanning, waarmee de VCO kan worden gestuurd. P/V converters zijn ook los te koop, zodat een normale synthesizer kan worden gebruikt.

DRUM-SYNTHESIZER

Er zijn veel toepassingen van electronica denkbaar in de percussie. We kunnen het drumgeluid als basis nemen en enkele eigenschappen daarvan gebruiken om stuurspanningen van te maken, maar we kunnen ook het drumgeluid met behulp van electronica imiteren (en daar klanken aan toevoegen). Dit wordt allebei veelvuldig gedaan. Het eerstgenoemde wordt vaak gebruikt als percussieve effectapparatuur en de imitatie komen we veelvuldig tegen in de ritmebox.

RITMEBOX

Deze is eigenlijk een combinatie van een sequencer en, drumgeluid-imiterende, electronische schakelingen. De ritmebox werkt een aantal stappen af, die geprogrammeerd zijn met bepaalde geluiden, en begint vervolgens opnieuw. Deze programmering verschilt vaak per ritmebox. De ene is geheel voorgeprogrammeerd en kan alleen aan en uit worden gezet en de andere is geheel naar eigen smaak te programmeren. De laatste zijn vaak duurder, maar ze bieden wel veel meer mogelijkheden (bv: 'Dr. Rhytm' van Boss: *f* 475,- en de Linn Drumcomputer: ik schat onbetaalbaar).
Naast de drumfunctie is de ritmebox ook zeer geschikt om synthesizers en sequencers te triggeren. Als bijvoorbeeld elke tel in het ritme een trigger geeft, kunnen we deze gebruiken om een sequencer te activeren, waardoor deze op elke tel een toon speelt. Ook kunnen we met die triggers de ADSR van een synth activeren en zelf de gewenste tonen op het keyboard spelen, zodat een zeer strakke synth. partij kan ontstaan.

Tot zover de synthesizer en zijn familie. Vervolgens zal de computer worden besproken, een apparaat dat niet in de eerste plaats voor muzikale doeleinden ontwikkeld is, maar zeker wel vele toepassingen op dit gebied heeft of in ieder geval kan hebben.

COMPUTER

Wat is een computer? Het Franse woord ervoor zegt al iets: 'ordinateur'. Met een computer kunnen we ordenen, rekenen. Hij gaat terug naar elementaire beslissingen en doet alleen wat hem wordt opgedragen, maar hij kan het fabelachtig snel. Hierdoor lijkt hij intelligent, maar hij is het in het geheel niet.
Het kardinale punt hier is die opdracht: het P r o g r a m m a. Een computer moet eerst woden geprogrammeerd, voordat hij ook maar iets kan doen. Dit programmeren gaat niet zomaar. Het vereist training. Er moet een zogenaamde 'programmeertaal' worden geleerd om met de computer te kunnen communiceren. Dit is iets wat niet iedere muzikant zal aanspreken, maar de situatie is gelukkig aan het verbeteren. Er zijn speciale programma's te verkrijgen voor muzikale toepassingen en met behulp daarvan valt het allemaal nog wel mee.
Wat kunnen we met een computer in de muziek doen?
- We kunnen hem als sequencer gebruiken/ programmeren door een aantal getallen in het geheugen te stoppen, die kunnen dienen als basis voor stuurspanningen voor VCO's, VCF's, enz.
- We kunnen een bepaalde synthesizer-instelling inprogrammeren, die met één druk op een knop tevoorschijn kan worden gehaald in plaats van aan alle knoppen te moeten draaien. Dit is vooral voor live toepassingen zeer handig. Er zijn bands die tussen nummers door tijden bezig zijn met het instellen van synthesizers.
- We kunnen met behulp van de computer componeren. We kunnen hem volgens een bepaald principe getallen laten berekenen en naar muziek vertalen. Als dit is gebeurd, kan het geheel naar eigen smaak worden gestructureerd. We kunnen hem bv. willekeurige tonen laten opwekken, maar toch de opdracht geven een bepaalde toon vaker of minder vaak voor te laten komen. Ook kunnen we hem een aantal tonen geven met de opdracht ze in een willekeurige volgorde af te spelen. De mogelijkheden zijn bijna onbeperkt. Elke golfvorm kan worden ingeprogrammeerd, zodat bijna alle denkbare klanken ter beschikking staan. Nadelen zijn dat er eerst geprogrammeerd moet worden en dat het resultaat vaak later pas hoorbaar is; het is minder direkt.
Het lijkt mij echter dat iedereen, die zich een beetje wil inspannen, heel veel muziek uit een computer kan halen. En, als je mazzel hebt, kun je er nog 'Star Wars' op spelen ook.

VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP: KRUPPS TEKST: ERWIN BLOM
PAGINA: 16 TITEL: FOTOGRAFIE: JOHN DE GROOT
BYZONDERHEDEN: -

GESPIEGELD INDUSTRIE GELUID KRUPPS

Die Krupps ontstond zo'n anderhalf jaar geleden toen bassist **Bernward** en zanger **Jürgen** de punkband Male vaarwel zeiden omdat ze experimentelere muziek wilden gaan maken. De twee besloten met een monotone baslijn te gaan werken waaromheen het geluidsexperiment moest plaatsvinden. Het gitaarspel van Jürgen klonk in die tijd heel schel en deed denken aan slagen op metaal. Dat bracht Jürgen en Bernward op het idee om metaalgeluiden als onderdeel van het groepsgeluid te gaan gebruiken. De naam Die Krupps werd toen ook snel gevonden, naar de gelijknamige metaalfabriek. Jürgen: 'Dat is een bekende naam en maakt direkt duidelijk waar we mee bezig zijn'.

Als je weet dat groepen als Kraftwerk, DAF en Der Plan uit Düsseldorf komen denk je dat zo'n stad bruist van de aktiviteiten. Je verwacht er leuke clubs te vinden maar al zoek je nog zo goed, veel meer dan de gemiddelde disco kom je er niet tegen. Ook in Düsseldorf moet verveling dus de voedingsbodem voor goede muziek geweest zijn en met het trio Die Krupps spreek ik dan ook niet af in een bar of een andere uitgaangsgelegenheid maar voor een reisburo. Het gesprek houden we in het stationsrestaurant.

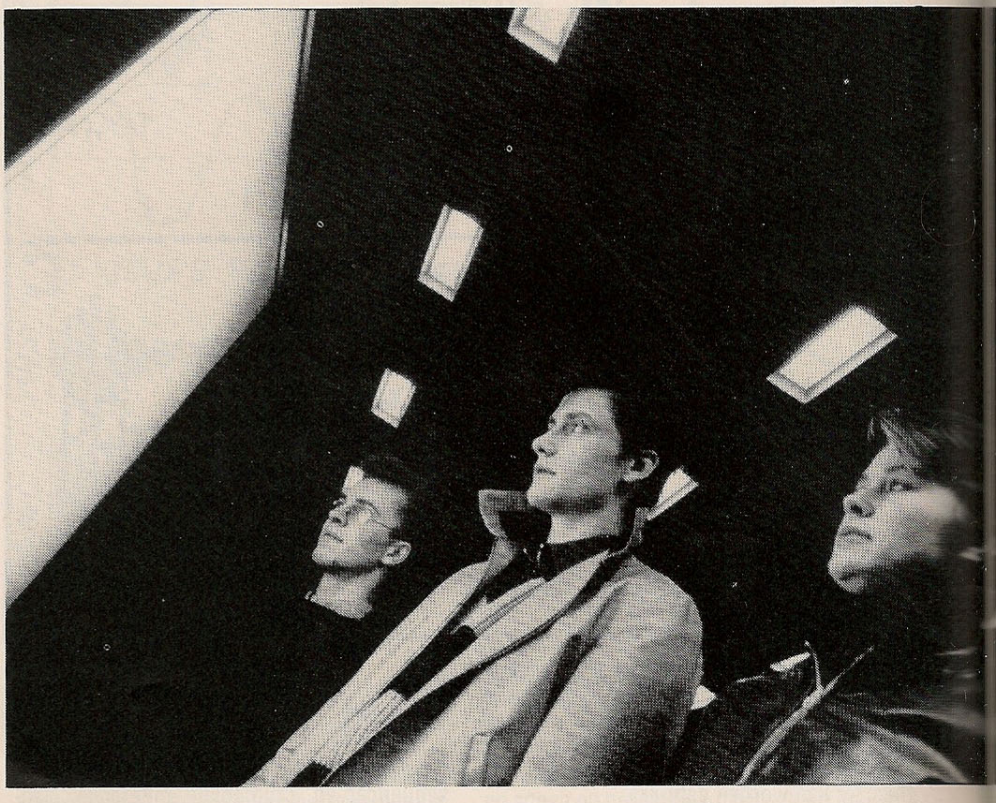

Op de eerste 12-inch van de groep, 'Stahlwerksymfonie', is het resultaat van de experimenteerfase te horen. Er gebeuren leuke dingen in de 'symfonie' maar twee plaatkanten met een en hetzelfde basloopje kunnen niet blijven boeien. Na deze plaat werd de groep uitgedund tot drie personen, Jürgen, Bernward en **Ralf** (synthesizer), en Die Krupps gingen dansmuziek maken. Het metaal moest wel een wezenlijk onderdeel van de groep blijven. Jürgen: 'Ik heb toen mijn staal-o-foon gebouwd. Dat is een apparaat dat je kunt vergelijken met een xylofoon, maar dan dus van metaal. Ik heb er allerlei stukken metaal op gezet die verschillend gestemd zijn.'
Het eerste resultaat van de ritmische synthesizermuziek was de 12-inch 'Wahre Arbeit, Wahrer Lohn'. Hierop zijn de invloeden van DAF duidelijk hoorbaar, al ontkent de groep dat zelf ten stelligste. Jürgen: 'We lijken niet op DAF en als dat wel zo is dan verdwijnt dat op de volgende plaat want we gebruiken nu geen drummer meer maar alleen ritme-apparaten. De zang zal ook geheel anders worden, meer melodieus'.
Na 'Wahre Arbeit' moest Ralf het veld overigens ruimen voor Tina. Zij neemt nu alle synthesizer partijen voor haar rekening en is volgen Jürgen gewoon 'veel beter als Ralf'. . .

TYDSGEVOEL

Waarom hebben Die Krupps eigenlijk zo'n plotselinge muzikale verandering doorgemaakt?
Jürgen: 'We wilden niet langer avant-garde bezig zijn. We hebben het beste uit de experimenteerfase overgehouden en gingen gewoon goede dansmuziek maken met passende teksten'.
Waar gaan die teksten dan over?
Jürgen: 'Wij willen voornamelijk een tijdsgevoel overbrengen. We willen niet preken van 'dit is goed en dat dus fout'. Het is het beste als de mensen zelf nadenken'.
Tina: 'Ik zal een voorbeeld geven van wat wij met tijdsgevoel bedoelen: een tijdje geleden zei iedereen nog 'alles is slecht en wat hebben we het toch beroerd' terwijl het gevoel nu weer is omgeslagen in een positieve instelling. 'Met zijn allen is er best iets van te maken'. Dat willen wij overbrengen'.
Jürgen begint dan enkele teksten voor mij op te schrijven. De meeste nummers bestaan bij Die Krupps uit niet meer dan vier zinnen maar hij kan er ineens niet één meer verzinnen.
Jürgen: 'Hoe kan dat nou. Morgen moet ik in de studio de teksten voor onze nieuwe plaat inzingen en nu kan ik me niets meer herinneren'.
Dan schiet hem opeens weer wat te binnen.
'Es ändert sich alles/nichts woran man glauben kann/keinen Halt und keine Helfer/etwas wirft uns aus der Bahn/Wo sind die neuen Helden?'
Ik vraag Jürgen dan of hij het nodig vindt dat er helden zijn.
Jürgen: 'Nee, dat zeg ik niet. We stellen die vraag alleen maar aan het publiek'.
Dat is natuurlijk lekker makkelijk: je kunt op die manier van alles zeggen en je dan verschuilen achter de opmerking dat je de vraag alleen maar stelt.
Jürgen: 'Het is in ieder geval beter dan te zeggen 'dat is jullie nieuwe held'. Nu kan iedereen zich afvragen 'heb ik een held nodig' of ze kunnen zeggen 'dat is mijn nieuwe held'. Wij laten de mensen er zelf over nadenken. Iedereen kan onze teksten op zijn eigen manier interpreteren'.

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 17
ONDERWERP: NECRONOMICUM
TITEL: ZIGEUNERDEUNTJES OP DISCORITME
BYZONDERHEDEN:

TEKST: MARC TEGEFOSS
ANDRE BACH
FOTOGRAFIE: ROY TEE

ZIGEUNERDEUNTJES OP DISCORITME NECRONIMICON

Liefhebbers van H.P. Lovecraft herkennen misschien de naam: Necronomicon, het verboden boek. Er zijn meer verwijzingen naar de fantasy-en-horror meester. De titel van de in eigen beheer uitgebrachte cassette: 'Messen ger in the dark'. Of Erich Zahn, de waanzinnige hongaar.

De bewondering was vroeger ook duidelijk in de muziek verwerkt. Morbide, horror, agressie, angst.
Toen: een dreigend ritme, zang als geschreeuwde kreten, en daaromheen een muur van 'noise'. Melodie werd vermeden, hoewel in een latere fase de eerste aanzet naar een grotere toegankelijkheid al werd gemaakt, maar dan ook direkt voor meningsverschillen binnen de groep zelf zorgde. Discussies over emotionaliteit in de muziek lagen voor de hand, evenals de conclusies die daaruit werden getrokken. Het vertrek van Bob en Karel werd ongewenst een belangrijk nieuw startpunt.
Necronomicon nu: **Vache**/stem, **Gerhard V.**/synthesizer, **Judyteen**/drumsynthesizer, **Young Boy Wonder**/bassynthesizer.
Vache: *'We willen toegankelijk worden, niet louter en alleen muziek maken uit een soort zelfbevrediging. We willen harder werken'.*
In ieder geval moest worden geprobeerd het stempel van ultraband af te werpen. Muzikaal betekende dit een overgang naar een op de disco geinspireerde muziek-vorm. Het experimenteren met sleutelwoorden als dadaïsme en underground veranderde in experimenteren met toegankelijke elementen.
Gerhard V.: *'Het is nu meer muziek met een idee. In Nederland kennen we niet zoiets als een cultvorming. Er wordt eigenlijk alleen maar iets nagedaan wat uit het buitenland komt. Wij zouden best de voormannen van een nieuwe cult willen worden. Het staat niet voorop maar het zou best wel mogen. Wij hebben ons laten inspireren door de Hongaarse zigeuners. Hun muziek, gebaseerd op een discoritme terwijl de melodieën net zo opzwepend moeten zijn als de Hongaarse violen.'*
Vache: *'De zigeuners gebruiken de stem als een soort baspartij en die zetten wij dan weer om in electronica'.*
Die electronica zorgt dan voor een basistape van drumcomposer, sequencer en synthesizer. Op het podium komt daar de melodielijn door gebruik van synthesizer bij, aangevuld met syndrum en electronische bongo's. De discolijn wordt doorgetrokken door in navolging van twaalf inch discosingles lange nummers van soms zo'n tien minuten te spelen. Eigenlijk ook een onderdeel van de zigeunermuziek.
Het gevaar dat de discobasis in zich bergt is het te conventioneel bezig zijn. Daar wordt dan ook nauwkeurig op gelet.
Vache: *'Er is voor een duidelijk concept gekozen. Geen gefreak en geimproviseer. Zelfs niet in de oefenruimte. Je moet een goede basis hebben waarmee je kunt beginnen. We hebben daarom de ritmetapes heel strak gehouden. De toegankelijkheid kun je verkleinen door de teksten die je gebruikt en die kunnen bij ons soms heel obsceen zijn'.*
De meer serieuze aanpak, het consequenter achter je eigen muziek gaan staan, vier tot vijf dagen in de week in de oefenruimte - het is tekenend voor wat er momenteel gebeurt met bands die ooit eens in de 'ultra-hoek' zijn ontstaan en van daaruit een eigen gezicht hebben ontwikkeld.
Necronomicon werkt naar een totaalprogramma toe die zo'n anderhalf uur moet gaan beslaan. De presentatie op het podium wordt daarbij erg belangrijk. En die gaat verder dan alleen de uiterlijke kenmerken van de zigeuners.
Gerhard V.: *'Bij elk optreden willen we er andere mensen bij hebben. Groepen dansers of een percussie-groep. Maar ook video of films. Een totaalprogramma waarvan de muziek 65 procent uitmaakt'.*
Vache: *'Vroeger werd het publiek bij onze optredens agressief en werden we bekogeld. Gedanst werd er nooit. Maar wij zijn nu ook vriendelijker en aardiger geworden en het is ontzettend leuk als het publiek reageert op het dansen en bewegen wat wij op het podium doen en ook gaat dansen'.*
Gerhard V.: *'We werden echt gek in die tijd met dat stilstaande publiek'.*
Necronomicon heeft niet de bedoeling na verloop van tijd alleen bepaalde nummers te gaan vervangen maar wil dan in de oefenruimte meteen een heel nieuw repertoire maken. Niet bepaald een alledaagse aanpak. Net zoals de voorstudie voor de nieuwe Necro, het gebruik van theorieboeken over jazz, de spund of soul, gipsy music. Ondanks de keuze voor disco zijn de idealen van de Amerikaanse zestiger-jaren 'underground' niet geheel aan de kant gezet. In het maken van platen bijvoorbeeld is de groep niet bijster geinteresseerd. Wel in het spelen voor meer publiek in een passende omgeving.
Gerhard V.: *'Het gaat om een uitstraling, maar dan niet door een cliché-beeld. Dan liever dansende waanzinnigen'.*
Necronomicon, het verboden boek in de disco's 020-714550.

boudisque

Haringpakkerssteeg 10-18
1012 LR Amsterdam
Phones: (020) 232603,
Telex: 12589 BOUDA NL

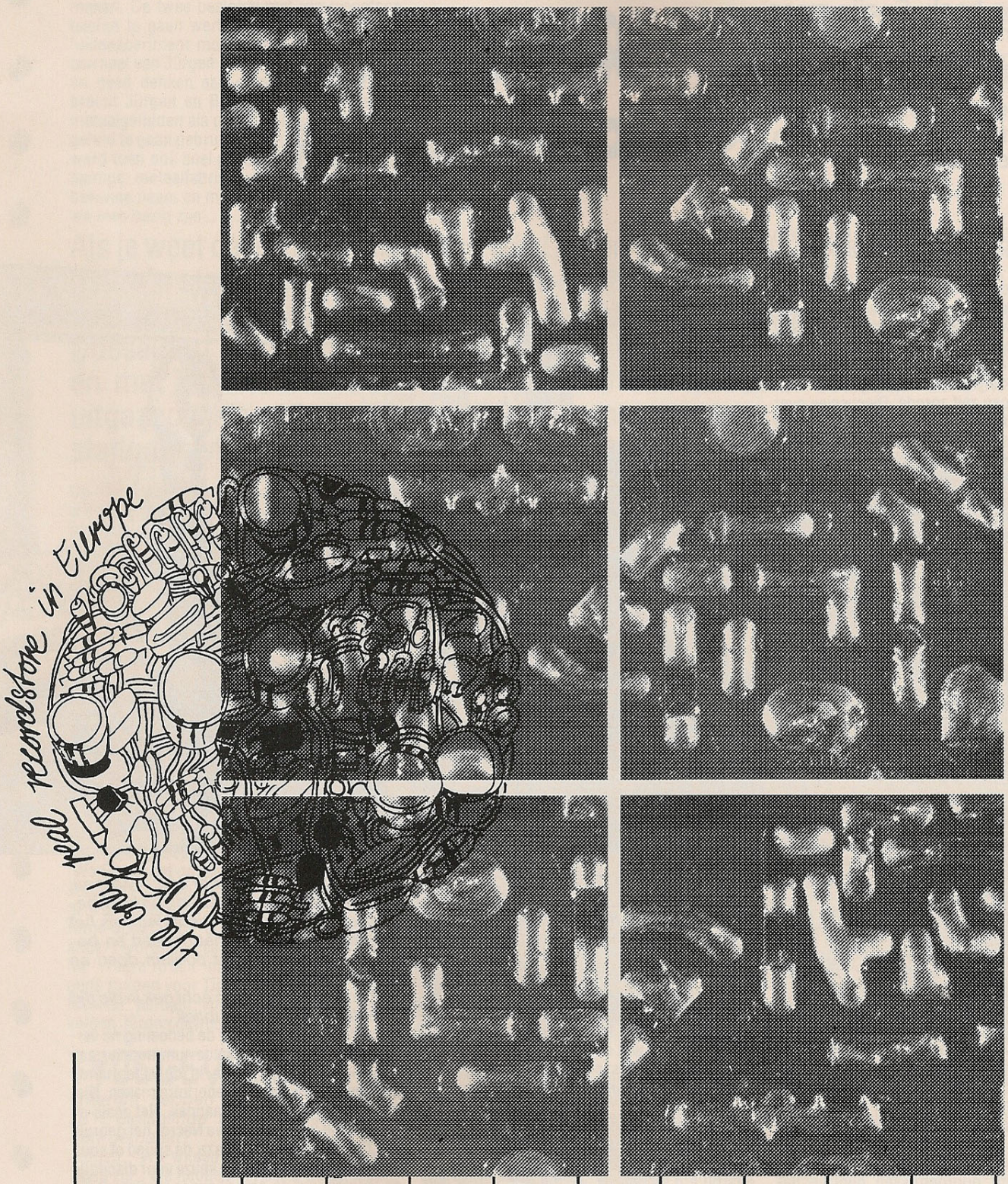

VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP:
PAGINA: 19 TITEL: INVALSHOEK
BYZONDERHEDEN: -

TEKST: WILLEM DE RIDDER
FOTOGRAFIE:

INVALSHOEK

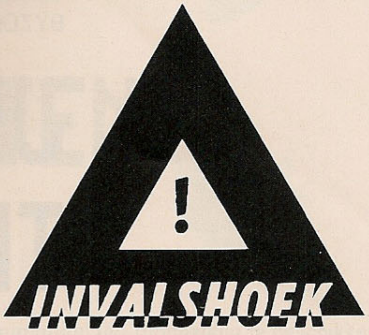

Toen ik eindelijk aankwam in onze flat op Lexington Avenue (uitkijkend op een rood, wit, blauw uitgelicht Empire State Building) moest ik meteen weer aan Vinyl denken. Voor het eerst in vele jaren was me gevraagd om eens 'een stukje' te schrijven. In het vliegtuig door een Vinyl proberen te worstelen. Hum, alleen maar over muziek. Muziek die mij overigens zeer ter harte gaat, daar niet van, maar muziek is immers deel van het grotere geheel. Ietwat dogmaties, de benadering van Vinyl, ietwat droog. Misschien is het woord wel 'technies'. Teveel voor jongens.

Ik kijk uit over Manhattan en zet de radio aan. Er is nog niets veranderd. Waar ik ook draai, alleen maar disco, heavy metal, zestiger jaren woodstock klanken, funk, Country and western, jazz, klassiek en (als ware verademing) klanken uit de dertiger jaren. De grote orkesten uit de elegante hotels. Zelfs de Police is een opluchting. Er is geen nieuwe muziek te horen op de radio in New York.

Als ik er over praat met Steve Rathe van National Public Radio (te vergelijken met de BBC) heeft hij een simpele verklaring. Muziek is altijd een zeer commerciële aangelegenheid geweest in Amerika. Vlak na de oorlog was er de baby-boom. In de zestiger jaren was die boom teenager. Een massale markt dus. Nu zijn die menigtes romdom de veertig. Ze hebben het meeste geld, ze besteden het meeste, bepalen de smaak, de mode, de muziek en hebben een hekel aan alles wat na disco komt. Punt uit. De jongere generatie is ver in de minderheid, heeft geen werk, niets te verteren. Hun muziek is alleen maar in bepaalde clubs te horen. Zeker niet op de radio.

Steve doet de nieuwe muziek voor NPR en dat betekent niet de muziek waar Vinyl over schrijft, maar de serieuze 'klassieke' nieuwe muziek. Of korter, muziek sinds John Cage. Als hij hoort dat Laurie Anderson op de Hitparade staat in Holland en Engeland, valt hij bijna van zijn stoel. Zoiets kan alleen maar in Europa. In een late bar zaagt een jazzmanager me door over Europa. 'Zelfs de groten in de pop en de jazz verdienen het zout in de pap niet in Amerika. Ze moeten naar het meest platvloerse nivo om echt geld te kunnen maken. Voor erkenning van muziek op enig nivo moeten ze naar Europa, maar daar valt jammer genoeg weer geen geld te verdienen'.

Ik besluit voor Vinyl naar een konsert van La Monte Young te gaan. Voor deze Amerikaanse componist en musicus is een speciale konsertzaal ontworpen. The Dia Art Foundation heeft het bekostigd. Een reusachtige spierwitte ruimte met pilaren. Het enige licht dat er is heeft een diep paarse kleur. Je ogen moeten aan het licht wennen. Op het plafond hangen simpele fel gekleurde vormen die soms langzaam ronddraaien. (ontworpen door Marianne Zazeela) Drie enorme witte tapijten zijn voor het publiek. Sommigen zitten op hun hurken, anderen liggen languit. Aan de ingang dienen de schoenen uitgetrokken te worden. Vooraan staat een vleugel met een paar microfoons erbij. Verder is er niets te zien. Niemand praat, soms hoor je onderdrukt fluisteren. Het is tegen zessen, een ongebruikelijke tijd voor een konsert.

La Monte Young is in het wit gekleed en begint te spelen. Hij gaat aan de piano zitten en begint te spelen. Het stuk heet A Well Tuned Piano. De piano is namelijk op een speciale manier gestemd. Op de oude en volgens La Monte Young meest natuurlijke manier. Bach heeft voor het eerst met die soort oude stemming gebroken. La Monte Young brengt het weer terug. We zijn dat soort stemming zo ontwend, dat ik dikwijls het gevoel heb dat de muziek vals klinkt.

Na een uur spelen begin ik een vreemd fenomeen te ontdekken in zijn manier van spelen. Door de stemming ontstaat er een soort galm. Een soort muziek die hij eigenlijk niet speelt. Hij noemt het 'The Magic Chord'. Na twee uur onafgebroken spelen wordt de ongespeelde melodie steeds prominenter en indringender. Ondertussen beginnen mijn ledematen pijn te doen, ben ik al eens gaan liggen, dan weer eens gaan zitten en krijgt de muziek me steeds meer in zijn greep. Na drie uur spelen hebben een aantal bezoekers op hun tenen de zaal verlaten. Zo nu en dan merk ik dat ik weg begin te zakken. Iemand achter me begint te snurken. Hij wordt voorzichtig aangetikt. Verdwaasd kijkt hij om zich heen. Na vier uur is de zaal meer dan half leeg. Ik ben in slaap gevallen maar weer wakker geworden en ben nu over mijn slaap heen. Normaal naar deze muziek luisteren is er al lang niet meer bij. Hoe ik de ervaring moet beschrijven weet ik ook niet.

Toen na vijf uur mijn vriendin weg wilde moest ik me losscheuren. De zaal was praktisch leeg. Aan de ingang vroeg ik hoe lang hij nog zou doorspelen. Niemand wist het precies, maar het kon makkelijk nog een paar uren duren. Elk week-end speelt hij.

Kijk, dat is alleen maar mogelijk in New York. Omdat ik er de laatste tijd woon, zal ik jullie zo nu en dan een briefje schrijven over het wel en wee hier. Misschien zo nu en dan wel over muziek. Probeer overigens muziek van La Monte Young te pakken te krijgen. Importzaken kunnen er aankomen en als niemand ooit van die naam gehoord heeft ga dan eens langs Gallerie A, Kleine Gartmanplantsoen 12 te Amsterdam. (020-227065)

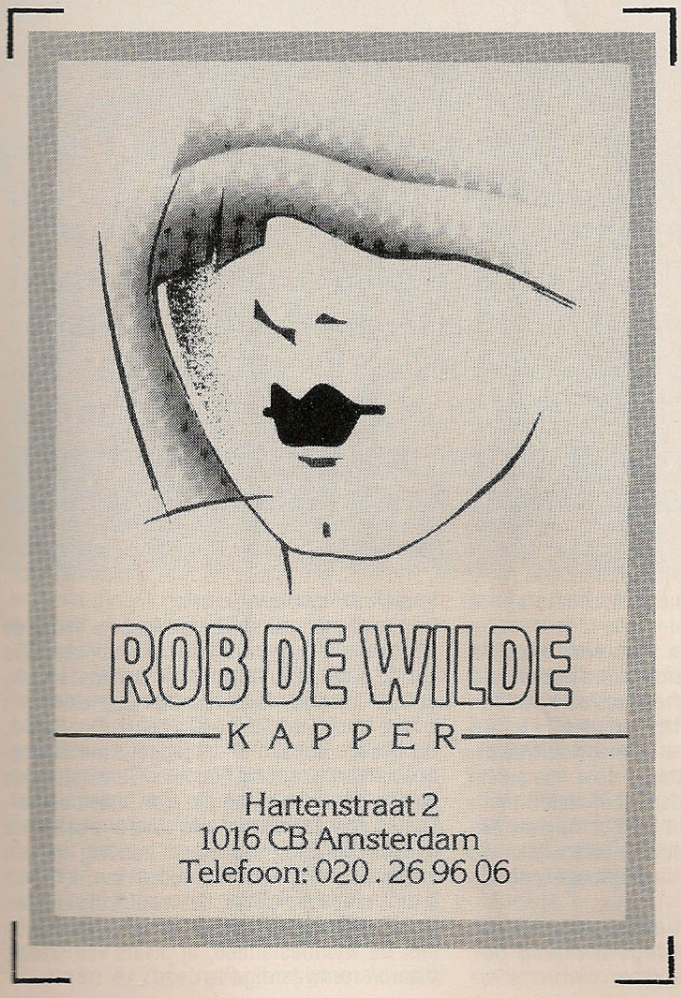

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 20
ONDERWERP: SCABS
TITEL: JE MOET VECHTEN
BYZONDERHEDEN: -
TEKST: JAN LANDUYDT
FOTOGRAFIE:

JE MOET VECHTEN THE SCABS

Er zijn het afgelopen jaar enkele compilatieplaten verschenen die een beeld ophangen van de moderne muziek die momenteel in België wordt geproduceerd. De jongste in het rijtje heet No Big Business en groepeert twaalf beginnende groepen, waaronder Siglo XX, Luc van Acker en The Scabs. De laatsten zijn hierop met hun driftige, naar funk ruikende Is this life? vertegenwoordigd. Het nummer is een op geladen muziek gezette schreeuw om herwaardering van de individualiteit, een krachtige aanval tegen de steeds drukkender wordende uniformiteit in onze 'welvaartsmaatschappij'. Dezelfde thematiek vinden we terug op de twee singles die The Scabs tot nu toe hebben gemaakt. So Called Friends/Frozen Faces en There's nothing wrong/Beat me up vertonen nog vele kenmerken die stammen uit het punktijdperk, maar staan ver boven de nihilistische anarchie die in deze periode overheerste, en bezitten een voor goede muziek onontbeerlijk element, namelijk STIJL. Binnen de reaktionaire logheid van de massa vertolken The Scabs ideeën die vooral leven bij de 'denkende minderheid'. The Scabs zijn zelfbewuste outcasts, wat niet wil zeggen dat ze vervallen in het elitaire sektarisme van zovele new wave-kliekjes. Elk optreden van The Scabs is een feest: voer voor de hersenen maar ook ritme voor de benen. Een gesprek met **Gie Swinnen,** 21 jaar oud, tekstschrijver, zanger, gitarist en grafikus van de groep.

HISTORIEK

The Scabs stonden in hun debuutfase tot aan het middel in de punk. Een verklaring?

'Toen wij ons voor muziek begonnen te interesseren vonden we slechts weinig dat ons beviel: The Velvet Underground dwong onze bewondering af, en hier en daar waren er nog een paar mensen die op ons dezelfde aantrekkingskracht uitoefenden. Maar de meeste muziek werd gemaakt door supergroepen die al lang hun inspiratie kwijt waren en de aandacht van deze creatieve armoede wilden afleiden door een overdreven techniek of barokke theatraliteit. Toen werd God Save the Queen op het publiek losgelaten: een vuistslag. Eindelijk bleek dat er weer stevige muziek met frisse ideeën kon worden gemaakt. zonder dat je daarvoor een virtuoos moest zijn. De inspiratie kwam op de eerste plaats te staan, spontane expressie won het van berekening. We waren toen juist met de groep begonnen, en debutanten die zichzelf nog zoeken spelen automatisch punk. Tijdens de repetities rommelden we maar wat aan, zonder pretenties, maar éérlijk.

Die eerlijkheid vonden we ook terug in de punk als maatschappelijk verschijnsel: wég met de maskers, alle macht aan de persoonlijkheid. Stilaan is een mentaliteit gegroeid, en is onze muziek steeds meer een uitdrukking geworden van een onderliggende ideologie, die zich steeds duidelijker concretiseerde. Je hebt een idee en die druk je uit, maar door je expressiemogelijkheden te verruimen ontdek je ook meer ideeën: een constante wisselwerking. De korte periode van mentale anarchie heeft plaats geruimd voor nieuwe, aangepaste waarden'.

STILISTIEK

De eerste single van The Scabs was een primitief bijtend statement, het nummer op de compilatie daarentegen bevat nog wel dezelfde inhoudelijke agressie, maar is qua vorm veel gestileerder.

'De eerste single is een registratie van de beperkte mogelijkheden die we in die periode hadden: we waren nog volop aan het experimenteren, maar na al dat eindeloze gerepeteer voelden we echt de behoefte iets op plaat vast te leggen. We bereiken nu stilaan een punt van stilistische zelfverzekerdheid, en de tweede single klinkt dan ook veel behoorlijker. Het is geen 'art brut' meer. Is this life? van de compilatie wordt door velen geïnterpreteerd als een gooi naar goedkoop succes via inpikken op de heersende blanke funk-trend. Het nummer is inderdaad zeer funky, en er zitten elementen in die aan bands als Marine doen denken, vooral het bitsige gitaarspel. Maar we willen zeker niet op trends inspelen. Je kan wel spreken van een muzikaal environment, dat ons op dezelfde manier beïnvloedt als onze sociale omgeving'.

Toch noemden jullie één kant van de eerste single 'Cold Side'. In die periode was cold wave toch hét modebegrip?

'Die 'cold side', net als het nummer Frozen Faces, heeft niks met imago te maken. Een imago wordt gedicteerd door heersende tendenzen, en die monden uit in uniformiteit. Dat willen we koste wat kost vermijden. We zijn geen neo-punks. Met die kilte wilden we een sfeer van vervreemding oproepen, die we toen écht aanvoelden'.

Jullie hoezen mikken anders ook op het modegeil publiek dat tegenwoordig gefascineerd blijkt te zijn door metalen stellingen en neonverlichting.

'Die hoezen heb ik zelf gemaakt, en niet met de bedoeling die jij erin meent te ontdekken. De eerste, met die afstandelijk ogende vrouw, vertaalt op een visuele manier de muziek van Frozen Faces/So Called Friends. De tweede hoes, met dat jongetje met zonnebril, is eerder speels bedoeld. De eerste hoes klaagt toestanden aan die zich buiten ons afspelen en waar we ons niet goed bij voelen; de tweede plaatst onze eigen houding in een ander daglicht: ik wilde uitdrukken dat onze kritiek niet absoluut is, dat we afstand kunnen nemen van onze eigen statements, en lachen met de wantoestanden, in plaats van steeds maar verontwaardigd te doen'.

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 21
ONDERWERP: SCABS
TITEL: JE MOET VECHTEN
BYZONDERHEDEN: -
TEKST: JAN LANDUYDT
FOTOGRAFIE:

JE MOET VECHTEN THE SCABS

POLITIEK

Op het eerste gezicht is jullie boodschap erg negatief. Het label van The Scabs heet Refused Records: wàt weigeren jullie?

'We weigeren mee te draaien in de maatschappij volgens voorgekauwde patronen. Kijk om je heen: oneerlijkheid, schijn en komedie blijken basiskwaliteiten te zijn van de 'degelijke' burger. Wij zouden willen leven zoals we dat zélf willen, maar al te vaak merk je dat zoiets onmogelijk is. Je moet in één van de aanvaarde categorieën passen, en als je niet aan bepaalde normen beantwoordt, word je een marginaal, verwerpelijk wezen. Daarom noemen we onszelf ook Scabs, dat wil zeggen 'stuk vuil'. We worden nagewezen als nutteloze en gevaarlijke nietsnutten. Aangepaste mensen zijn gemakkelijker te behandelen en te controleren. Wie dat niet wil wordt lastiggevallen en krijgt niet de kans zijn mogelijkheden te ontwikkelen. Daarom denkt de doorsnee burger niet na en draait braafjes mee. Een mens moet nieuwsgierig zijn en risico's durven nemen om zijn mogelijkheden te exploreren. Je mag jezelf nooit onderschatten, je mag je niet tevreden stellen met een braaf, efficiënt, productief, maar totaal oninteressant bestaan'.

Bestaan er dan helemaal geen kansen voor jonge mensen? The Scabs mogen toch muziek maken?

'Dat wel, maar juist omdat we zo oprecht zijn zullen we met muziek maken alleen niet overleven. We hebben dus een andere job nodig, maar er zijn weinig jobs waarin je jezelf kan ontplooien. They're going to kill my creativity. Alternatieven? Die zie ik niet zo gauw. Uiteindelijk zal het neerkomen op het sluiten van compromissen, maar dat is zeer gevaarlijk: gedurende enkele jaren kan je komedie spelen, maar uiteindelijk word je écht het gepolijste mannetje dat je inkarneert. Eigenlijk is democratie een diktatuur van de meerderheid: de massa beslist en de enkelingen houden hun kop. Ik ben natuurlijk geen politicoloog, maar volgens mij bestaat een perfecte democratie pas wanneer competente politici de beslissingen van de massa in twijfel durven trekken, aan het volk alternatieven tonen, aanzetten tot reflectie, in dialoog met de minderheden, en pas na zo'n bewustzijnsbevorderend proces de beslissing van de meerderheid aanvaarden'.

No Big Business heet de compilatieplaat waaraan jullie meewerkten. Ook op artistiek vlak plaatsen jullie jezelf dus buiten de bestaande stramienen.

'Moeilijk is dat niet. Kritiek verkoopt niet vlot, dus staan de grote platenmaatschappijen niet te springen om ons onder hun hoede te nemen. Het zou natuurlijk praktisch zijn over een minimum aan ruggesteun te beschikken, maar die steun mag geen brutale por worden'.

Wat is dan de uiteindelijke ambitie van een groep als The Scabs?

'Een publiek doen dansen, dàt is in mijn ogen de opdracht van elke groep. Bij de dans vallen alle remmingen weg, je zet je volledig open voor de muziek en laat je lichaam daarop reageren. Alle cerebrale impulsen verdwijnen en het wordt een zuiver esthetische ervaring. Zo'n effect streven wij ook na tijdens repeties: we draaien soms alle lichten uit zodat enkel de lampjes van de versterkers nog oplichten in de schemering. Je ziet dan bijna niks en de muziek die je maakt is je enige ervaring. Daar ga je dan volledig in op. Dat is zuivere creatie'.

Zou je de muziek van The Scabs zien als een compensatie voor de vervreemding in de wereld daarbuiten, of als een actief middel om op die wereld in te werken?

'Beide eigenlijk. Onze muziek is op de eerste plaats een uitlaatklep, waarmee we ons distantiëren van de buitenwereld. Exorcisme van onze pijn en onze enge ervaringen. Onze muziek kan het publiek echter ook tot denken aanzetten, zonder in pessimisme te vervallen. The Scabs zijn een positief ingestelde groep: we tonen hoe de zaken ervoor staan en geven het publiek suggesties in verband met mogelijke reacties op kromgetrokken situaties. Je moet vechten: dat is volgens mij de essentie van onze muziek en in extenso van alle communicatie. Daarom ben ik ook zo jaloers op de naam die de groep Struggler voor zichzelf gevonden heeft'.

SOCIOLOGIE

Is de criticus geen eenzaam individu? De song So Called Friends wijst duidelijk in die richting.

'Als je persoonlijkheid hebt ben je dikwijls geïsoleerd binnen een gezichtsloze massa. Eén van mijn teksten gaat daarover:
'I'm observing the crowd/Ugly faces staring/ Some boys against the wall/The poser shows his latest pose/and the writings on the wall/ have been written a thousand times before'.
Ik vind er bevrediging in de massa te hekelen, maar te ver mag je niet gaan. Niet iedereen is geïndoctrineerd en weinigen zijn dat voor 100%. Ik zou willen dat onze songs de mensen bewust maken van hun eigen waarde en waardigheid'.

Kun je controleren of het publiek je werkelijk snapt?

'The singer sings his message/but the sheep don't understand'. Tijdens één van onze optredens stond er zo'n kliekje vlak voor het podium, uitgedost in punkuniformpjes uit de modeboetiek. Ik schreeuwde 'No Uniforms!' en zij reageerden met 'No Police! Fuck the Army!'. Die hadden dus duidelijk niks begrepen. Gelukkig zijn er ook nog schrandere concertgangers. Daarom zullen The Scabs doorgaan'.

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 22
ONDERWERP: REMCO SCHA
TITEL: DE PUINHOOPMACHINES
BYZONDERHEDEN: -
TEKST: FRANS HEMELAAR
FOTOGRAFIE: PETER COX

DE PUINHOOP MACHINES REMCO SCHA

Geruime tijd reist een wat merkwaardig gezelschap langs het clubcircuit, de hippe galeries en de middelbare scholen. In die periode ontwikkelde het zich van ultra-experimenteel tot het pogen de experimenten in een conventioneler kader te persen.
Redenen: de wil om iets onder controle te krijgen, macht over de chaos van het geluid te krijgen. The Machines zijn: gitaren, versterkers, decoupeerzagen, ventilatoren, stukjes van v-snaren, schuurpapiertjes, staalborstels, workmates, staalkabels en opsteller, p.a.-en zegsman Remco Scha.

CHAOS

'Met muziek een beetje puinhopen is heel leuk. Een goede chaos van lekker verschrikkelijke geluiden, dat kan zo mooi zijn, daar kan ik echt van in vervoering raken. Hier in het Apollohuis hebben we een gigantische muziekkamer, daar speelden tot voor een tijd terug het New Electric Chamber Music Ensemble. Vooral in de beginperiode werkte die band vanuit het principe van de totale anarchie. Iedereen kon meedoen en speelde zijn eigen partij, voor zichzelf. Je hoorde wel wat de ander deed, maar daar echt gericht op reageren, dat was er niet bij, als het naar iets toegroeide dan was dat puur toeval. Een geluidsbende bouwen, dat was het wat we deden. Naast de 'normale' muziekinstrumenten maakten we ook gebruik van allerlei toonvoortbrengers; kinderspeelgoedinstrumenten, een motor, en electrische apparaten zoals mixers, oude radio's, ventilators en stofzuigers.
We bouwden zelf ook wel eens een muzikaal machientje. Heel simpele dingen als bijvoorbeeld een 'slag-ventilator'. Aan de vinnen van de ventilator bonden we touwtjes met aan de uiteinden knopen. Als de ventilator gaat draaien gaan de touwtjes 'uitstaan', de touwtjes met de knopen gaan in een grote boog meedraaien, ze worden door de middelpuntvliedende kracht vooruit getrokken. Je kunt de knopen in de touwen in hun baan bijvoorbeeld een trommelvel laten ontmoeten. En zo heb je dan een mechanische drummer'.

UITBOUWEN

'Dat idee 'machines kunnen muziek maken' heb ik verder uitgebouwd. Ik heb nu een complete band die uitsluitend bestaat uit machines. Ik gebruik daarvoor naast het slag-ventilatorje ook decoupeerzagen en boormachines. In workmates klem ik bas- en slaggitaren, of ik hang ze op in staalkabels. Met bankschroeven en zo klem ik de machines vast

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 23
ONDERWERP: REMCO SCHA
TITEL: DE PUINHOOPMACHINES
BYZONDERHEDEN: -
TEKST: FRANS HEMELAAR
FOTOGRAFIE: PETER COX

DE PUINHOOP MACHINES REMCO SCHA

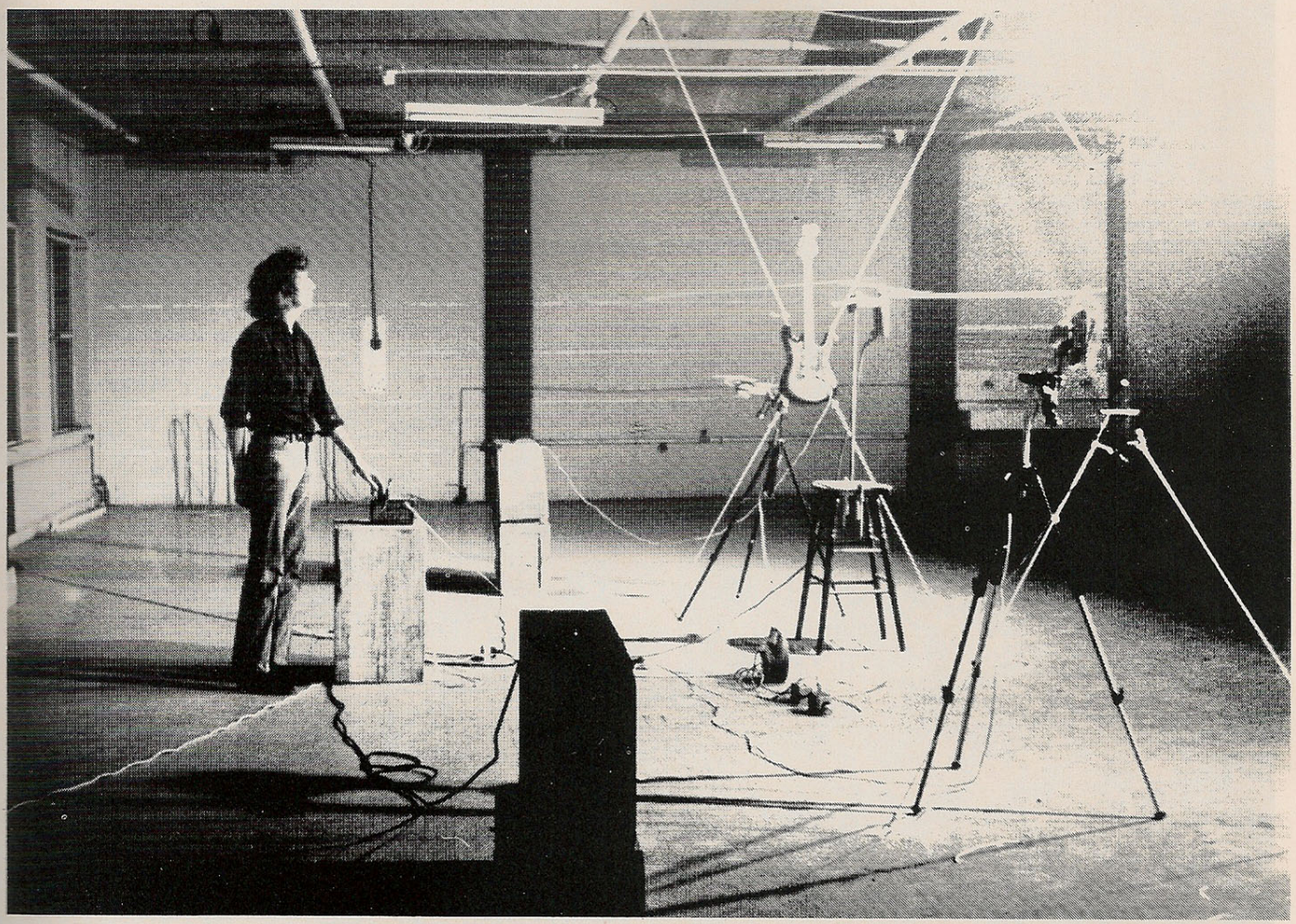

bij de gitaren. In de decoupeerzaag zet ik een staalborstel vast, of een pin met een schuurpapiertje er omheen, en die rausen dan langs de snaren of die duwen er tegenaan. De slag-ventilators of slag-boormachines doen het tokkelwerk.
Als de hele handel is aangesloten, blijft er voor mij niets anders te doen dan te kijken wat de machines uitvoeren, en af en toe wat dingen verder of dichter bij elkaar te zetten. En luisteren natuurlijk, het is iedere keer weer een verrassing wat voor verschrikkelijke dingen ze uit de gitaren halen. Als je lang luistert hoor je steeds weer nieuwe dimensies in het chaotische geluid, het is muziek die je in de tijd moet horen'.

DE CURVEN

'Toen ik nog maar net met The Machines werkte, was ik hun ondergeschikte, ik had niets over het geluid te zeggen. De machines maakten muziek en hadden mij alleen als opsteller nodig. Mooi was dat. De opstelling was toen zo dat langs de snaren staalborstels rausten, die zichzelf langzaamaan steeds dieper in de snaren werkten. Het begon dan vrij kalm, maar enkele haren van de borstels raakten de snaren. Een elastiek trok de machine steeds dichter bij de gitaar. Steeds meer ijzeren haren raakten de snaren en het geluid werd steeds ruiger. Totdat de haren vastliepen in de snaren. De band vernietigde zichzelf. Gitaar na gitaar liep vast, snaren braken, de anarchie leidde tot zelfdestructie. Ze kenden maar een lied toen, maar een geluidsparabool, het kamikazelied.
Toen het verrassingselement daaraf was, deed ik de volgende stap, ik wilde wat over de machines te vertellen hebben. Ik wilde dat ze meer verschillende nummers gingen spelen, dat ze meer geluidscurven lieten horen. De ventilators en de boormachines gingen meedoen, enkele borstels werden vervangen door stukjes schuurpapier. En ik bleef zelf niet langer passief, ik ging aan de knoppen draaien, dingen verschuiven, ik ging componeren. The Machines maakten toen een soort van modern klassiek. Licht en donker gingen wat speelser met elkaar om, het geluid werd wat diverser, het waren niet langer allemaal akelige geluiden. Maar ze maakten nog steeds wel muziek die je in de tijd moet horen.

Nu zijn we zover dat we popmuziek willen gaan maken. Dat betekent dat ik niets meer mag overlaten aan de wil van de machines. Ik bepaal nauwkeurig de afstand tussen machine en gitaar. Ik blijf ook niet meer op het podium staan achter een klein mixtafeltje, maar ga achter de p.a.-tafel in de zaal zitten. Ik regel nu alles, ik bedenk wat er moet gebeuren, hoe het moet klinken. Laatst gaven we een optreden ergens in het land. Het publiek vond het zo mooi dat het om een toegift vroeg. Zo iets was nog nooit gebeurd. Voor mij was dat een verschrikkelijk spannend moment. Een toegift moet goed zijn, dat moet een mooi cadeautje zijn en het moet in een keer staan. Dat betekent snel regelen, die aan, en die aan en die aan, zo en zo hard, en die uit en dan moet het goed zijn. Het klonk fantastisch, het was een echte popsong.
Op die poplijn ga ik verder doorwerken. Maar op het moment dat ik The Machines helemaal beheers, stop ik ermee. Als we niet kunnen verrassen, maar uitsluitend kunstjes gaan vertonen, doeken we de band op'.

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 24

ONDERWERP: LIQUID LIQUID
TITEL: VLOEIBARE VRIENDSCHAP
BYZONDERHEDEN: -

TEKST: BOBI ALLINA
FOTOGRAFIE: ARI

VLOEIBARE VRIENDSCHAP
LIQUID LIQUID

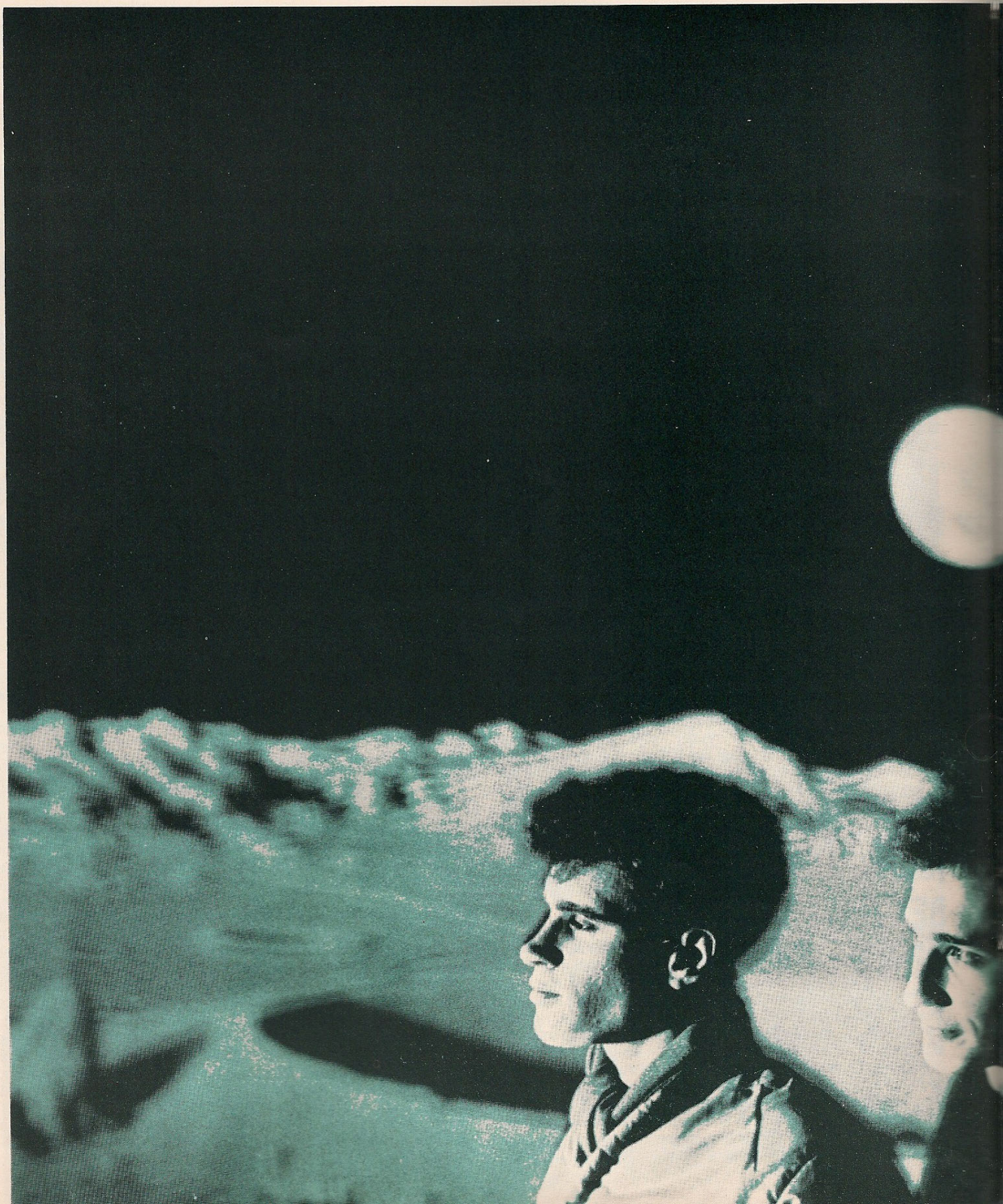

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 25
ONDERWERP: LIQUID LIQUID
TITEL: VLOEIBARE VRIENDSCHAP
BYZONDERHEDEN: -
TEKST: BOBI ALLINA
FOTOGRAFIE: ARI

VLOEIBARE VRIENDSCHAP
LIQUID LIQUID

Het is in New York. We spraken met Liquid Liquid in de kleedkamer van de Ritz vlak voordat ze het podium op moesten. Ze leken erg opgewonden, er op toegespitst, wat even later bij hun optreden op innemende wijze tot uiting kwam. De band bleek 'live' net zo eerlijk en pretentieloos te zijn als in het interview dat we de volgende dag met ze zouden hebben.
Hun nieuwe 12 inch E.P. 'Successive Reflexes' laat een precieuze bijstelling horen van een nieuw geluid dat zelfverzekerd klinkt en waarvan de makers zich niet meteen afvragen wat dat geluid nou eigenlijk inhoudt. Alle nummers zijn in beginsel krachtig genoeg voor langdurige ritmische sessies maar zijn, tegenstrijdig genoeg, echter kort en ter zake. Hun muziek heeft zeker stuwkracht, maar valt echter niet zomaar onder een bepaalde noemer te brengen.
Ze zijn erg verbaasd over en verrast door de aandacht die ze hebben gekregen op zwarte radiostations met hun 12 inch 'Bellheads' (zelf vonden ze het namelijk een niemandalletje). 'Het is geen funk of salsa, het is lichaamsmuziek!'
Behalve dus als een grappig groepje te worden beschouwd, dient Liquid Liquid ook serieus te worden genomen. Pratend rond de keukentafel klinken ze zelfverzekerd over wat ze zijn en waar ze mee bezig zijn.

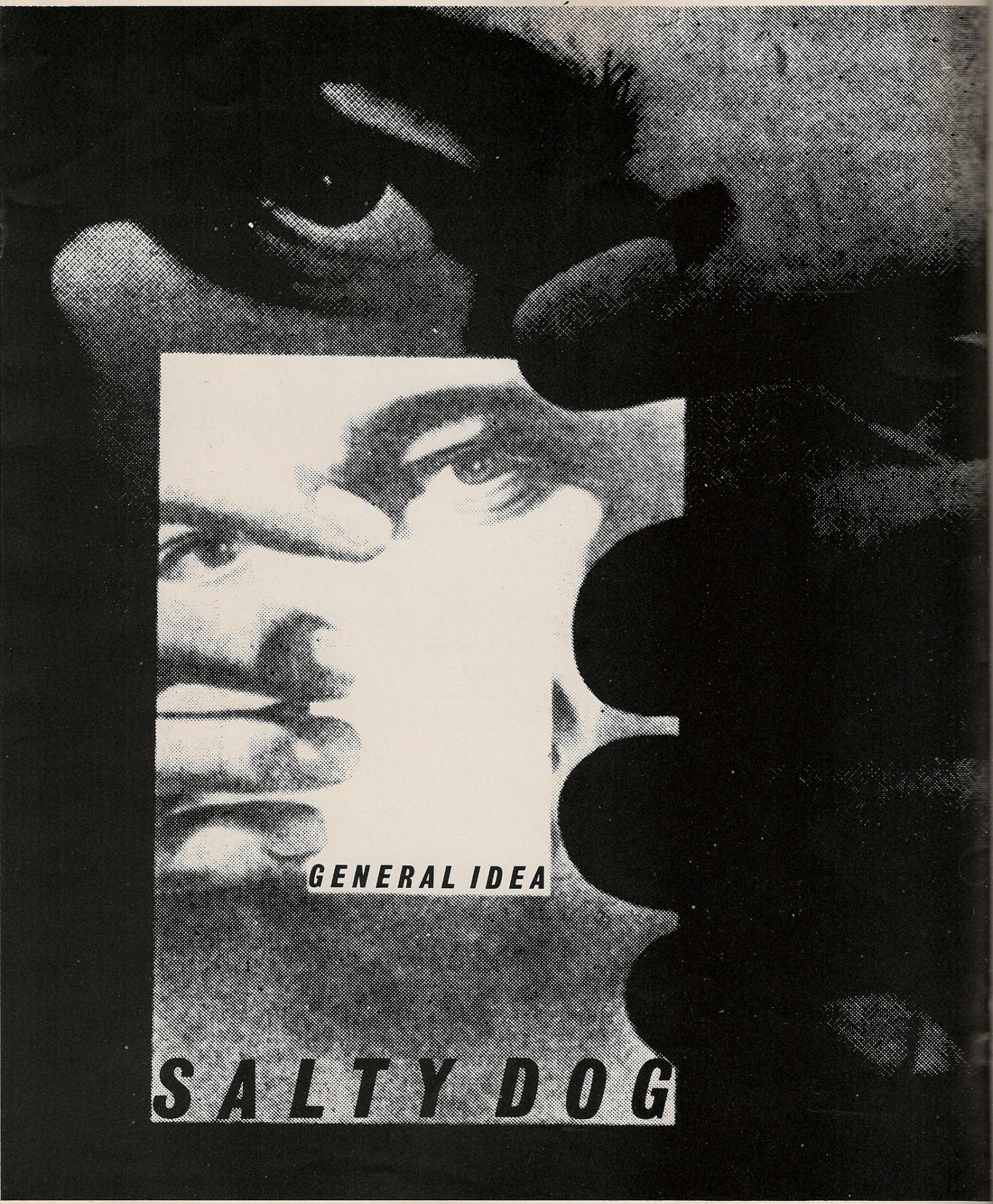
GENERAL IDEA
SALTY DOG

VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP: LIQUID LIQUID TEKST: BOBI ALLINA
PAGINA: 27 TITEL: VLOEIBARE VRIENDSCHAP FOTOGRAFIE: ARI
BYZONDERHEDEN: -

VLOEIBARE VRIENDSCHAP LIQUID LIQUID

Jullie komen uit New York of niet?
Richard McGuire (Bass): Ik ben geboren in New Jersey, net als Sal. Sal kende ik al voordat ik naar school ging en Scott en Denis heb ik op school ontmoet. We komen dus eigenlijk allemaal uit hetzelfde gat.
Salvatore Principato (zang, percussie): I enjoy riding on the Jersey turnpike kind of (een snelweg tussen New York en New Jersey, red.). Jersey heeft z'n eigen cultuur en karakter tenslotte.
Jullie lijken ook wel een beetje op 'schoolvrienden'.
Klagend in koor: Daar waren we al bang voor!
Nou ja, jullie weten ook wel dat het publiek een bepaald beeld heeft over hoe een muzikant er uit moet zien. Daar komt ook die 'dress-up'scene uit voort, exentrieke kapsels en nog meer van die onzin. Jullie hebben dat niet.
S.P.: Ach, sommige mensen willen er nou eenmaal anders uit zien dan ze eigenlijk zijn.
Dat vond ik namelijk juist zo leuk toen ik naar het optreden keek, jullie waren zo oprecht en opgewonden, jij vooral Denis.
Denis Scott (marimba, percussie):. . . .
R.M.: Denis is inderdaad zo onbevangen en bovendien ongelooflijk naïef. Hij kwam bij ons in de band toen we net de naam Liquid Idiot in Liquid Liquid hadden veranderd. Hij is ook echt zo'n iemand die een optreden moet doen en bij binnenkomst zegt: Wow! Kijk eens wat een zaal! Liquid Liquid is typisch zo'n groepje van mensen die samen zijn opgegroeid.
S.P.: Ja, recht toe recht aan, en eerlijk tegenover elkaar.
Begonnen jullie ook al op school met samenspelen?
S.P.: We gingen met z'n allen op stap en deden dan gekke dingen.
R.M.: Maar dat leidde nog niet tot musiceren. Er was zelfs niet eens het idee om een band te beginnen. Het leek eigenlijk net op het aanpassen van een broek en hé het paste!
R.M.: Het begon eigenlijk pas met Liquid Idiot en niemand wist toen nog waar hij eigenlijk mee bezig was. Als jij mij bijvoorbeeld vraagt om een bepaalde muzieknoot te spelen, kan ik het niet. We klooiden maar wat aan. Op een gegeven moment gingen we belachelijke optredens geven, waarbij we iedereen vroegen om percussie-instrumentjes mee te nemen en dat eindigde dan meestal in een grote chaos. Bij zo'n optreden was niets te dol en het duurde altijd vreselijk lang totdat iedereen opeens verdwenen was. We gingen naar New York en deden toen nog wel dezelfde dingen maar probeerden het wat meer vorm te geven. Meer stuwkracht.
S.P.: De juiste stuwkracht.
R.M.: We probeerden vervolgens een platencontract bij het 99-label te krijgen, maar men wilde er daar niet aan totdat ze ons een keer zagen optreden. Nu was het überhaupt al moeilijk om na het gesprek met 99 een optreden te krijgen, maar dat lukte dus nog net. We waren toen ook al niet meer zo chaotisch. Het was toen al meer gestroomlijnder en meer toegankelijk geworden.
Melodieus?
R.M.: Nee, meer gebaseerd op ritme, net als de hartslag van de mens. De percussie-instrumenten maken echter geluiden, die bijna op melodieën lijken.
Jullie hebben wel teksten, maar betekenen die ook wat binnen de muziek?
S.P.: Ja hoor, teksten hebben we ook. Alleen hebben ze binnen het geheel geen echte betekenis.
Denken jullie dat Liquid Liquid een bepaalde groep mensen aanspreekt of. . . .
R.M.: Niemand probeert iets in een richting te duwen. Daar gaat onze muziek ook over. Juist omdat we zo bezig zijn met ritme, zijn we ons bewust van veel 'diefstal' bij zwarte bands. Het lijkt net alsof mensen zeggen dat wij ook tot die categorie behoren en een funk-band zijn. Maar ik zie ons niet als een funk-band. Ikzelf hoor niets bij het Liquid Liquid-geluid dat funky genoemd zou kunnen worden. Het zijn alleen maar losse ritmes die we gezamenlijk spelen en dat vormt dan op een gegeven moment een geheel en dat is alles wat we weten. Dat andere blanke groepen zich wel genoodzaakt voelen om van hun zwarte collega's te jatten, vind ik dan ook niet zo leuk van ze.
Dus we kunnen niet opschrijven: Ze werken met een afro-ritme, want dat is dus niet zo?
R.M.: Dat klopt. (ha, ha)
Als er geen etiketten kunnen worden geplakt, dan wordt het publiek nerveus. Dus, hoe willen jullie genoemd worden?
R.M.: Dat is net zo als dat Punk-Funk wat maar steeds naar boven komt in alles wat ik lees over muziek.
S.P.: Dat is toch zo dom. . . . .
.M.: Men probeert altijd progressie als een rechtlijnig begrip te beschouwen. Voorbeeld: Oké, we hadden James Chance, dat was dan punk of zoiets wat daarvoor door kon gaan. Daarna kwam Pigbag dat iets doet dat wel 'funky' genoemd kan worden, en kijk wat er nu gebeurt: (declamerend) Ja, dat is het 'punk-funk'! Iedereen gaat vervolgens akkoord en er wordt begonnen met mensen in deze nieuw verzonnen categorie te duwen. Ikzelf voel geen enkele verwantschap met wie dan ook in de muziek.
S.P.: Men probeert muziek op zo'n manier in te delen, alsof er maar drie of vier verschillende invloeden zouden bestaan. Terwijl je gewoon op straat al zoveel verschillende muziek-soorten kunt horen, die stuk voor stuk inspirerend zijn.
Goed, jullie tweede plaat klinkt veel 'softer' dan de eerste.
R.M.: Ja, ze zijn inderdaad nogal verschillend van aard. De tweede helft heeft meer een bepaalde stemming in zich dan de eerste. We gaan over drie weken trouwens alweer naar de studio om de volgende E.P. te maken. Dat is te gek, want dat betekent drie platen in één jaar. We hebben ook een videotape gemaakt die bij 1982 American Video-tour zal worden gepresenteerd. Maarrr, de volgende E.P. wordt agressiever.
S.P.: En helderder.
R.M.: Je moet mensen blijven shockeren, in het gezicht slaan. Ik vond de P.I.L.-show in de Ritz dan ook heel goed. Ze hebben het podium compleet afgebroken. Dat was wel 10 dollars waard. (een opmerkelijke uitspraak gezien de tegenovergestelde reactie van de rest van het publiek die avond, red.)
S.P.: Onze eerste plaat, 'Liquid Liquid', was eigenlijk meer 'garage'achtig, terwijl de tweede, 'Successive Reflex' dus zo zacht en lief was. Het zou goed zijn als we dit wisten te combineren voor de binnenkort op te nemen derde 12 inch.
R.M.: We gaan in ieder geval geen miljoenen versies van 'Bellhead' maken, omdat dat nou eenmaal aanslaat. Je moet het interessant houden voor jezelf, wij maken sowieso in de eerste plaats muziek voor onszelf.
Het was een geweldig optreden gisteravond, wij hebben ervan genoten.
R.M.: Wat vond jij ervan, Scotty? (Scott Hartley, (drums) heeft de hele avond nog niets gezegd, red.).
S.H.: Ach, dat geeft nou net aan hoe subjectief wij zijn ten opzichte van onze eigen waarnemingen.

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 28
ONDERWERP: TUXEDO MOON
TITEL: DOLEND LANGS DE GEWELVEN DER KUNST
BYZONDERHEDEN:
TEKST: JAN LANDUYDT
FOTOGRAFIE: ROBBY ZAHLE
SASKIA LUPINT

DOLEND LANGS DE GEWELVEN DER KUNST TUXEDOMOON

De omzwervingen van Tuxedo Moon, van stad tot stad, van Amerika naar Europa, tussen modernisme en nostalgie, vormen een inwijdingsparcours waarvan hun muziek getuigt. Een poging extremen te verenigen: Toekomst en Verleden, Open en Gesloten, Onbeweeglijkheid en Beweging, ... Zelfs als in hun geval niet echt over beschrijvende muziek kan worden gesproken, is het toch onweerlegbaar dat ze een evident omzwervingskarakter heeft. We vinden er eveneens een meditatieve eenzaamheid, geritmeerd door de stappen van een nachtelijke dooltocht. Tuxedo Moon toont het zieke dier dat de mens is, misnoegd om zijn zelfbewustzijn, dat hem slechts één zekerheid geeft: het gevoel van zijn nietigheid, en dit terwijl hij streeft naar de totaliteit, naar het absolute (Jean-Pierre Turmel, Sordide Sentimental).

POPMUZIEK KAN NIET ERNSTIG ZIJN. HET IS IDIOTE MUZIEK VOOR JONGEREN. WIE ERNSTIG WIL ZIJN MOET EEN SYMFONIE SCHRIJVEN OF EEN LITERAIR WERK, OF EEN KUNSTFILM MAKEN. POPMUZIEK IS SLECHTS RELEVANT ALS EEN VORM VAN AMUSEMENT (PAUL MORISSEY).

Bestaat ook voor Tuxedo Moon dit duidelijke onderscheid tussen pop/rock en ernstige muziek, en zo ja, waar plaatst de groep zichzelf?

Peter Principle: 'We waren ons vanaf het begin bewust van de botsing tussen die twee werelden. De basisidee achter Tuxedo Moon was die tegenstelling op te heffen. We wilden een groep vormen - geen 'band' - van kunstenaars die elementen uit beide domeinen combineerden, die avant-garde in clubs en concertzalen brachten, in plaats van op universiteiten en in hun kunstgalerijen. Blaine Reiniger en ik kwamen uit een school voor electronische muziek. Die was toen erg intellectueel, snobistisch, en dat was wat ons betreft niet nodig. Naar muziek moet je op de eerste plaats grààg luisteren'.

Beschouwt het publiek Tuxedo Moon niet vaak als een echte art-groep?

P.P.: 'De laatste jaren is het publiek aan enorm veel gewend geraakt, en Tuxedo Moon wordt meestal ook geappreciëerd door mensen uit het rock-milieu. Dat moet veranderen. We zijn té populair, en het is de hoogste tijd dat we weer iedereen gek gaan maken. Als iedereen van je muziek gaat houden weet je dat je verkeerd bezig bent. Een kunstenaar moet het publiek vóór zijn, en het zeker niet onderschatten: de mensen willen iets nieuws horen, iets dat ze helemaal niet kennen, ze moeten verwonderd zijn. Dat effect tracht Tuxedo Moon te creëren. Men zou in elk geval niet om het even wie mogen toelaten op een podium. Een kunstenaar moet iets waard zijn, want op een podium draag je een enorme verantwoordelijkheid. Je moet als kunstenaar een diepe indruk op je publiek maken, en het niet slechts oppervlakkig amuseren. Bepaalde popsongs bereikten miljoenen mensen, maar zijn alweer vergeten, terwijl er goede muziek bestaat die zeer schaars verspreid is geweest, en toch nog actueel blijft. Kwantiteit is niet belangrijk, wel kwaliteit.'

Toch heb ik de indruk dat Tuxedo Moon heel wat 'trashy' elementen in zijn muziek integreert, wat trouwens nauw aansluit bij de hernieuwde belangstelling voor pulp-literatuur (Dashiel Hammett e.d.) en B-films (wat Raiders of the Lost Ark duidelijk bewijst).

P.P.: 'We maken nooit bewust trash, maar we halen elementen uit de hele muzikale geschiedenis, en uit onze eigen ervaringen. Sommige trashy kunstvormen zijn voor ons zeer belangrijk geweest, dus duiken die weer op in onze muziek'.

Is theoretische reflectie, zoals Robert Fripp en Brian Eno die uitvoerig bedrijven, belangrijk om een geloofwaardig kunstproduct te scheppen?

P.P.: 'Hoe minder je erbij nadenkt, hoe beter. Muziek is niet mentaal, ze ontstaat in trance. Zoals Stockhausen gezegd heeft: muziek komt niet uit jezelf, het is een kracht die buiten de kunstenaar ligt. Door die kracht moet je je laten overmeesteren, en dan maak je mooie, spontane, passionele muziek. Theorie mondt niet uit in kunst, maar in kunstmatigheid. Een kunstwerk krijgt geen waarde door het werk dat je eraan hebt besteed, maar door de inspiratie die aan de basis ligt'.

HET WOORD KAN ENKEL VERKLAARD WORDEN ALS EEN ESTHETISCH FENOMEEN (NIETSZCHE, D E G E B O O R T E V A N D E T R A G E D I E). ESTHETISCHE DOELSTELLINGEN ALLEEN BEZORGEN JE GEEN EFFICIËNTIE (SCRITTI POLITTI).

Wordt kunst uitsluitend bepaald door esthetische criteria, en in welke mate komt esthetische kwaliteit overeen met schoonheid.

P.P.: 'Wat is in 's hemelsnaam kunst als het niet esthetisch is? Er is wel goede en slechte kunst, dat is evident. Alle goede kunst is intellectueel, emotioneel, politiek geladen, en nog zoveel meer. Je kan daar geen duidelijke definitie opkleven. Je ervaart kunst, en je voelt gewoon of die goed of slecht is. Kunst is passioneel, een esthetische ervaring is intuïtief, een driftig besef. Moeilijkheid en complexiteit zijn géén maatstaven. Ook eenvoud kan je een indringende schok bezorgen. De live-kant van J o e y b o y bijvoorbeeld is een spontane uitbarsting, ongestructureerd en toch direct. Totaal in tegenstelling met de ingewikkelde orchestraties op D e s i r e. Het kan allebei. De muziek die we tot nu toe hebben uitgebracht komt Wagneriaans over, maar we gaan een epee maken voor een Italiaans label, met uitsluitend korte, krachtige songs.'

DE VRAAG DIE VAAK AAN EEN SCHRIJVER WORDT GESTELD IS DE VOLGENDE: 'ZOU JE SCHRIJVEN ALS JE OP EEN VERLATEN EILAND LEEFDE, ZONDER IEMAND OM JE TEKSTEN TE LEZEN? IK ZOU ZEGGEN ZEKER, IK ZOU SCHRIJVEN, OM KARAKTERS TE CREËREN. MIJN PERSONAGES ZIJN EVEN REËEL VOOR MIJ ALS 'ECHTE' MENSEN. DAT IS EEN VAN DE REDENEN WAAROM IK NIET HET SLACHTOFFER BEN VAN WAT DOORGAANS ALS EENZAAMHEID WORDT OMSCHREVEN. IK HEB STEEDS GEZELSCHAP'. (W.S. BURROUGHS, T H E J O B).

Zou je graag door de massa geaccepteerd worden, of volstaat voor Tuxedo Moon een notering in de alternatieve hitlijsten?

P.P.: 'We gooien zelfs in de alternatieve charts geen al te hoge ogen, en toch maak ik me al zorgen over onze overdreven populariteit. Het

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 29
ONDERWERP: TUXEDO MOON
TITEL: DOLEND LANGS DE GEWELVEN DER KUNST
BYZONDERHEDEN:
TEKST: JAN LANDUYDT
FOTOGRAFIE: ROBBY ZAHLER
SASKIA LUPINT

DOLEND LANGS DE GEWELVEN DER KUNST TUXEDOMOON

zou misschien wel leuk zijn als miljoenen mensen onze platen kochten, maar ik denk dat je dat snel beu bent. Eigenlijk is het voor ons niet zo belangrijk. We maken op de eerste plaats muziek omdat we daar zelf behoefte aan hebben. Als we onszelf beginnen te vervelen, dàn is het tijd om te veranderen!'

Vind je niet dat dat idee nogal romantisch is? Het is slechts sedert de negentiende eeuw dat men een kunstenaar is gaan beschouwen als iemand die in afzondering zijn talenten uitleeft, als een geïsoleerde zonderling. Voordien, en nu nog steeds in andere culturen, was een kunstenaar een ambachtsman, die werkte in dienst van de gemeenschap.

P.P.: 'Intuïtief zou ik zeggen dat het publiek voor mij niet nodig is. Maar eigenlijk is het publiek toch belangrijk. Anders zouden we geen concerten geven en geen platen uitbrengen. Maar we laten ons zeker niet dicteren, we werken niet in opdracht, in functie van een bepaalde behoefte. Dat zou niet eerlijk zijn, en kunst is toch een zoeken naar echtheid, naar waarheid? Oprechtheid verkoopt misschien niet onmiddellijk, maar op lange termijn loont het zeker. Trouwens, pesoonlijke voldoening komt nog altijd op de eerste plaats. Wanneer je iets revolutionairs doet, en het publiek begrijpt je intenties, dàn pas is de communicatie volledig. Aan herhalingen of onbenullige statements heeft het publiek niks. Een kunstenaar zegt pas écht iets als hij er volledig achter staat. Anders hebben zijn woorden geen inhoud'.

Als je iets strikt persoonlijks uitdrukt, kan het publiek dat dan wel voor honderd procent begrijpen?

P.P.: 'Zeker niet. De kunstenaar is de enige die weet waar het écht over gaat. Het publiek interpreteert, maar ook dat is waardevol. Een sluitende boodschap zou voor het publiek zeer vervelend zijn. Wanneer je met kunst geconfronteerd wordt, moet je je voor een mysterie geplaatst zien, dat je moet trachten te doorgronden. Om dezelfde reden is Tuxedo Moon geen echte groep, waarvan alle leden dezelfde ideeën zouden hebben. Het woord 'collectief' is hier meer op zijn plaats: we zijn een collectief van individuen, die vanuit hun eigen inspiratie totaal verschillende dingen doen, en dikwijls samenwerken aan een gezamenlijk project. Niet één visie, maar een mooie puzzle die is samengesteld uit verschillende stukken. Tuxedo Moon is een concept, waarin ruimte bestaat voor individuele expressie, maar ook voor interessante combinaties. Geen beperking, maar verruiming van de mogelijkheden.'

Als je muziek als een taal beschouwt, kan je dan ook stellen dat de muzikale uitdrukking gebonden is aan een bepaalde grammatica met restrictieve regels waar je je aan moet houden, of zijn de muzikale expressiemogelijkheden onbeperkt?

P.P.: 'Theoretisch kan je steeds verder gaan. Maar we zijn maar mensen, en dus per definitie dom en kortzichtig. Daarom wordt elke muzikant ertoe verleid te werken met bepaalde constructies, tradities, normen. Dat is niet echt nodig. De muzikale taal is niet gecontroleerd door bepaalde wetten, maar in de praktijk wordt het ook nooit excessief. In de praktijk is zelfs de meest experimentele muziek nog gecontroleerde buitensporigheid. Binnen Tuxedo Moon trachten we wel bestaande schema's van ons af te schudden en steeds verder te gaan. Geen experiment, maar exploratie'.

Bij gebrek aan organisatie wordt muziek toch weer geluid? Is kunst niet per definitie het ordenen van de wanorde?

P.P.: 'Dat onderscheid tussen muziek en geluid bestaat niet. Zodra een kunstenaar met klanken iets doet, blijft dat muziek, hoe ver hij ook gaat. Te radicaal word je echter nooit. Theoretisch kan ik als een waanzinnige tekeer gaan en schreeuwend over straat lopen, maar ik doe dat niét. Waarom ik dat niet doe weet ik niet, maar om dezelfde onbekende reden grijpt een muzikant toch steeds terug naar acceptabele patronen'.

Eigenlijk wordt elke creatie dan re-creatie. Roland Barthes (in Le Degré Zéro de l'Ecriture) beweert dat je vrij een expressievorm kan kiezen, maar dat je hem niet in vrijheid kan ontwikkelen zonder slaaf te worden van je eigen en van andermans woorden. Volgens hem weerklinkt alle expressie van het verleden in wat je nù doet.

P.P.: 'Inderdaad, maar toch ben ik ervan overtuigd dat je kan komen tot pure, volstrekt originele expressie. Dat duurt dan niet lang, het is een zeer kort moment van genialiteit. Men noemt dat inspiratie. Er gebeurt iets dat je zelf niet had verwacht'.

MUZIEK WORDT BEPAALD DOOR DE HEERSENDE IDEOLOGIE EN HET SOCIALE SYSTEEM WAARBINNEN ZE GEMAAKT WORDT. EXPRESSIE VAN PURE EMOTIE BESTAAT NIET (KONRAD BOEHMER, GEBOEIDE KLANKEN). KUNSTENAARS ZIJN DE INGENIEURS VAN DE MENSELIJKE ZIEL (STALIN).

Kan muziek worden beschouwd als een aparte realiteit, zonder binding met de wereld rondom?

P.P.: 'De leden van Tuxedo Moon zijn romantische geesten. We maken muziek omdat muziek ons ontroert, maar in een kamer zonder vensters kan je het als kunstenaar toch niet lang volhouden. Je moet indrukken opdoen die van buiten komen en met muziek intrinsiek niks te maken hebben; je moet ook je

muziek naar buiten brengen, anders is haar reden van bestaan veel te gelimiteerd'.

Laten we eerst muziek bekijken als beïnvloed gegeven. Ik heb sterk de indruk dat Tuxedo Moon nogal eclectisch te werk gaat.

P.P.: 'Winston Tong ziet ons als een bende zwervers die dolen langs de gewelven der kunst die in de loop der jaren zijn opgetrokken, lopend door kelders waar alle ooit geuite expressie is opgestapeld. Echt origineel zijn we dus niet. We produceren geen klanken, maar reproduceren bepaalde elementen uit de realiteit en uit de cultuur op een muzikale manier. We lezen boeken die door anderen zijn geschreven, we luisteren naar andermans muziek, zelfs onze levenswijze is gebaseerd op die van andere mensen. Cultuur en maatschappij doordrenken elk individu, en bepalen alles wat hij doet'.

Tuxedo Moon is een Amerikaanse groep, dus zou jullie muziek elementen moeten bevatten die een verklanking zijn van de Amerikaanse way of life. Ik citeer Yves Adrien: 'Mutant metaal, dat verwekt wordt door namen als James Chance, Lydia Lunch, China Burg of Arto Lindsay. De jongens lijken op de Psycho Killer van Talking Heads, de meisjes hebben een frigide, afkerige of Japanse look. Dit is de eerste T.V.-generatie. Een Amerikaanse generatie, niet geboren uit een crisis, maar uit een bloedbad'. (YVES ADRIEN, Novovision). *Een fenomeen als punk is gegroeid uit de economische crisis, terwijl de Amerikaanse new wave duidelijk doordrenkt is van het visuele geweld op T.V. Denken we maar aan Taxi Driver: die film is toch een perfecte vertaling van het Amerikaanse bewustzijn?*

P.P.: 'We kunnen er niet onderuit dat we Amerikanen zijn, en we zijn dan ook doordrenkt van die typisch Amerikaanse cultuur. Normaal zouden nu Europese elementen in onze muziek moeten doorsijpelen, vermits we reeds geruime tijd in Brussel wonen. Erg veel is er echter niet

VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP: TEKST:
PAGINA: TITEL: DOLEND LANGS DE GEWELVEN DER FOTOGRAFIE:
BYZONDERHEDEN:

DOLEND LANGS DE GEWELVEN DER KUNST - TUXEDOMOON

JE TOONT EEN GROEP MENSEN DIE ACHTER EEN BUS RENNEN IN PICCADILLY. VOEG DAARBIJ MACHINEGEWEER-GELUIDSEFFECTEN, EN HET ZAL LIJKEN OP PETROGRAD IN 1917 (W.S. BURROUGHS, T H E J O B).

Tuxedo Moon besteedt enorm veel aandacht aan visuele omkadering van de live gebrachte muziek, en voegt er ook een brok theater aan toe. Is dit multimedia aspect gegroeid vanuit een behoefte aan differentiatie, of willen jullie juist komen tot een integratie van al deze expressievormen?

P.P.: 'Hoofdbedoeling is de verveling te doorbreken die tijdens de meeste concerten aanwezig is. Een gitarist en een drummer, dat heeft visueel toch niks te betekenen? Daarom voegen we er allerlei elementen aan toe, zoals dansers, films, lichtprojecties. Eigenlijk zien we onze shows als 'live movies'. Die formule klikt niet altijd, maar we werken dit constant verder uit, in de richting van een echte mengvorm, met sterke interactie tussen de verschillende elementen. In mei '82 gaan we een opera uitvoeren. Dat zal voor ons een echte test zijn van onze 'sound & vision'- combinatie. Naast het muzikale aspect zal het theatrale aspect erg belangrijk zijn. De opvoering zal plaatsvinden in een Cultureel Centrum, de affiches zullen meer in de rock-stijl gemaakt worden. Zo hopen we een erg divers publiek aan te trekken, zowel liefhebbers van modern theater als Tuxedo Moon-fans. Al onze shows tot nu toe waren eigenlijk studies, prototypes van die ultieme test. Binnenkort vindt ook de première plaats van een ballet van Maurice Béjart, waarvoor Tuxedo Moon de muziek heeft geschreven, vooral dansmuziek natuurlijk. Het stuk heet D i v i n e, en gaat over een narcistische dame die de hele tijd met spiegels in de weer is. Het deed me sterk denken aan Greta Garbo, die tijdens de opnamen van haar films woorden als 'I love you' en 'You're so beautiful' uitsprak tegen een spiegel, dus tegen zichzelf. Tijdens de montage werd de spiegel dan wel vervangen door de mannelijke tegenspeler. We hebben voor dat ballet trouwens stukken gebruikt uit de soundtracks van Garbo's films. Ook dit was een erg interessant project om te testen in welke mate onze muziek visuele situaties kan complementeren en omgekeerd. Zowel de opera als het ballet zullen trouwens op plaat gezet worden, en zelfs zonder het visuele zal het nog goed klinken, hoop ik'.

P.P.: 'We kunnen er niet onderuit dat we Amerikanen zijn, en we zijn dan ook doordrenkt van die typisch Amerikaanse cultuur. Normaal zouden nu Europese elementen in onze muziek moeten doorsijpelen, vermits we reeds geruime tijd in Brussel wonen. Erg veel is er echter niet veranderd, want in San Francisco zei men ons reeds dat we Europees klonken, wat dat ook moge wezen. Ik heb bovendien het gevoel dat onze muziek niet anders zou zijn als we in Amerika waren gebleven. Het is dus wel moeilijk te bepalen in welke mate je omgeving je beïnvloedt'.

Als je accepteert dat muziek cultuurgebonden is, kan je ze dan gaan beschouwen als een sociologisch document?

P.P.: 'In zekere mate wel. Muziek is een reflectie van bepaalde toestanden, maar écht tijdgebonden mag ze toch niet worden. Universaliteit en tijdloosheid zijn namelijk dé kenmerken van goede kunst. Universaliteit bereik je via een diepeerlijke uitdrukking van wat je op een bepaald moment voelt'.

Hoe staat Tuxedo Moon tegenover muziek als functioneel gegeven: in welke mate kan muziek beïnvloedend werken op maatschappelijke patronen?

P.P.: 'Alle goede kunst is politiek geladen. Een kunstenaar kàn gewoon niet apolitiek zijn, integendeel, goede kunst is uiterst radicaal'.

Kan de draagkracht van een tekst ook louter instrumentaal worden vertolkt?

P.P.: 'Dat kan zeker, maar je moet politiek wel als iets zeer ruims beschouwen, namelijk elke vorm van inwerking op de mentaliteit van het publiek waarmee je geconfronteerd wordt. Met een bepaald muzikaal patroon kàn je de geesten door mekaar schudden, kan je de mensen aan het denken zetten. De agressiviteit van de punk had geen moeite om naar het publiek door te stromen. Je kan een proces in gang zetten, zonder dat je dogmatisch moet worden'.

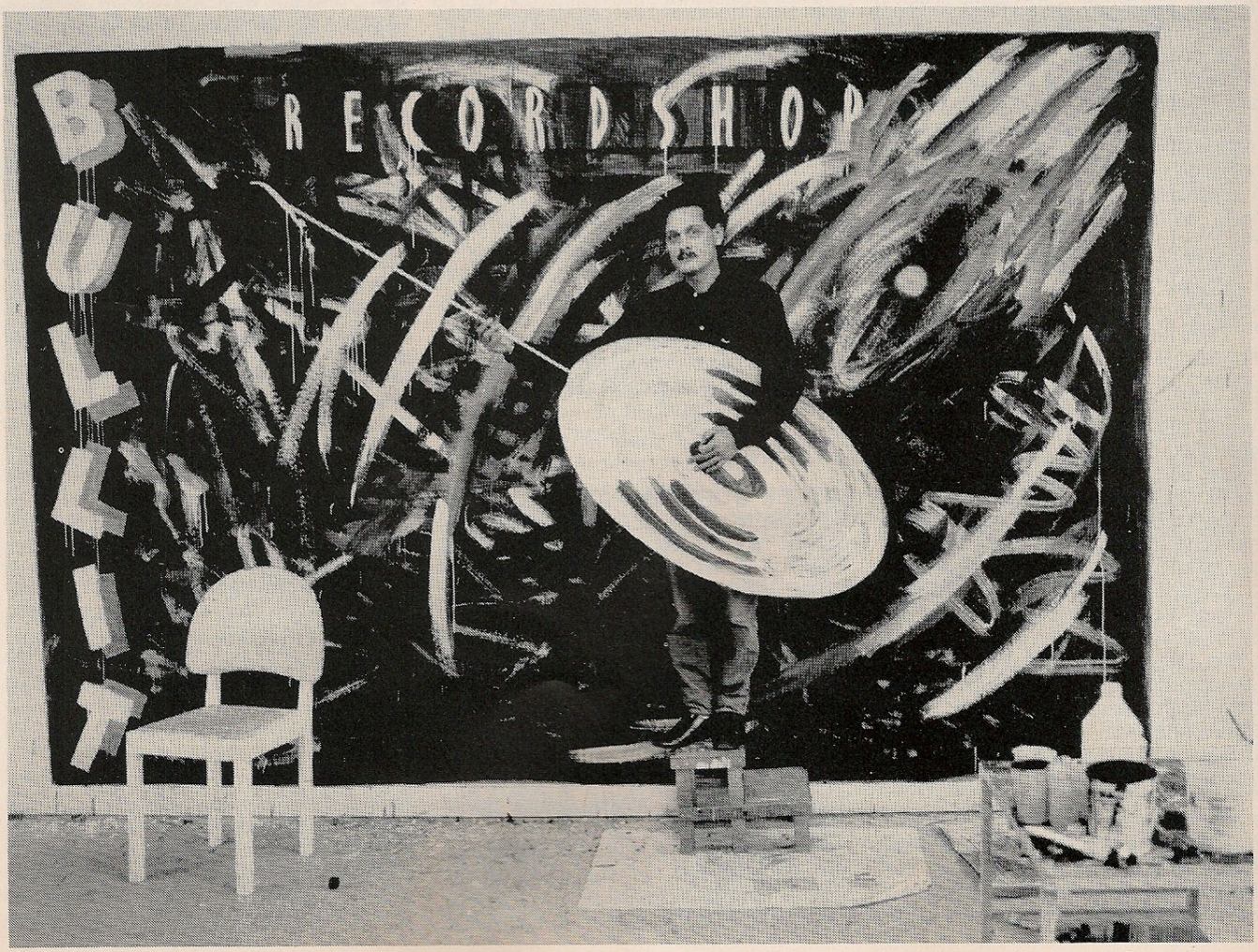

TORENPASSAGE 19A BREDA 076 132569 ! KERKSTRAAT 18 EINDHOVEN 040 431756

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 31
ONDERWERP: J'NITORS
TITEL: NADRUK OP SPONTANITEIT
BYZONDERHEDEN: -

TEKST: HANS VERMEEREN
FOTOGRAFIE: VINCENT KRUYT

NADRUK OP SPONTANITEIT

J'NITORS

J'nitors United C.O.D. is een groep afkomstig uit het Oost-Brabantse dorpje Asten, vlak bij Helmond. De groep is nog niet erg bekend. Ze hopen daar binnenkort verandering in te gaan brengen door in eigen beheer een single en een C-30 cassette uit te brengen op hun eigen Small Town Sounds-label.

BEGIN

Gitarist **Hans Jacobs** en drummer **Erik Hoebergen** zijn 21 jaar oud. Bassist **Johan van de Meulenhof** is 23. Hans en Erik kennen elkaar al vanaf de lagere school. Zij vormen na in allerlei school- en karnavalsbandjes te hebben gespeeld in de zomer van 1979 de Janitors, samen met Johan, een gitarist, een drummer en een organist. In de loop van 1980 vallen de laatste drie af. Dan wordt de a in de naam in een ' veranderd, omdat ook de muziek in de loop van dat jaar is veranderd: van ska-rock naar punkachtige muziek; 'Stevig, hard en snel', aldus Erik.
Vanaf die tijd, begin 1981, gaan de muzikale ontwikkelingen snel.

AFBRAAK

Bij optredens speelde de groep nog steeds de nummers uit de periode eind '80. Langzamerhand werden ze deze nummers moe, en het oude repertoire werd afgebroken.
Hans: 'We verkrachtten onze eigen nummers. Dat deden we door ze niet zo te spelen als het eigenlijk hoorde, maar er van alles van te maken'.
Het punk-achtige was er helemaal af. Er kwamen plannen voor een single, om een paar goede oude nummers op de plaat vast te leggen, en dan weer verder te kunnen gaan.

EXPERIMENT

Terwijl ze druk bezig waren met het opnemen van de single kwam het idee om een keer op te treden met een tape waarover ze met z'n drieën zouden improviseren. Inmiddels is dit twee maal gebeurd.
Johan: 'We nemen een tape op met stukjes ritmebox, en stukjes 'ruis' van de kortegolf. Op het podium draaien we die af, en dan improviseren wij op deze tape. Het is eigenlijk dan ook geen optreden, maar meer een performance van drie personen'.
Uit dit experiment blijkt meer te komen dan werd verwacht. Erik hierover: 'Er blijken stukken muziek te ontstaan die we weer kunnen gebruiken in andere dingen. Het is allemaal spontaan. Soms is het ook troep, en soms zijn het stukken van oude nummers maar het blijkt ons beter te liggen dan gewoon maar vaststaande nummers te spelen'.
Volgens Johan begeven ze zich op zijpaden: 'Het zijn zijpaden van gewone conventionele nummers zoals die gespeeld kunnen worden door gitaar, bas en drums'.
Hans vult hem aan: 'Het is wel conventioneel omdat wij op gitaar, bas en drums spelen. Je kunt het vergelijken met Cabaret Voltaire. Alleen maken zij gebruik van electronische instrumenten'.

MAATSCHAPPIJ

Als ik hen vraag naar de redenen waarom ze dit soort muziek maken, ontstaat er een spontane discussie over de huidige maatschappij. Volgens Hans kun je op het moment helemaal niets beginnen. 'Je kunt overal wel tegen aan schoppen, en overal tegen vechten maar daar schiet je niets mee op'.
Johan verklaart deze muziek als een uiting, die beinvloed wordt door de maatschappij waarin we leven. 'Zoals Hans al zegt kun je op het moment met protest niets beginnen. Wij kiezen de muziek als manier om ons te uiten. Je kunt het vergelijken met het dadaïsme. Toen was de maatschappij ook kloten en begonnen de mensen ook met een soort herrie te maken. Wij maken geen herrie, maar leggen de nadruk op de spontaniteit, en op het moment waarop het gebeurt. Dan krijg je iets wat niet mooi of zo klinkt'.
'Misschien zijn we wel doemdenkers' voegt Hans er aan toe.

SINGLE

In de loop van januari moet er een single van de J'nitors, inmiddels officiëel J'nitors United C.O.D. (Engelse afkorting van onder rembours) genaamd, uitkomen. Vier nummers staan er op, twee oude en twee nieuwe. Het is de bedoeling dat er samen met de single een cassette verschijnt met opnamen van de performance met de tape.
Probleem voor de groep op het moment is de vorm waarin ze moeten gaan optreden. Johan: 'We spelen heel erg graag, vooral met een backing-tape. Maar hoe we dat nu moeten gaan doen weten we nog niet. Het is misschien niet zo interessant voor het publiek om zo naar een band te gaan kijken'.
Hans: 'Op de eerste plaats speel je voor jezelf. Maar je hoopt natuurlijk ook dat er mensen zijn die het goed vinden. Daar houd je toch ook wel rekening mee'.

T-shirts van
Cramps
Classix Nouveaux
U-Roy
Shangri-La's
etc.

STILETT

Damstraat 14 1012 JM Amsterdam 020-252854

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 33
ONDERWERP: RELEASE LIJST
TITEL: NIEUW UIT
BYZONDERHEDEN: -
TEKST: OSCAR SMIT
FOTOGRAFIE:

NIEUW UIT RELEASES

ELPEES

Blah Blah Blah - *Blah Blah Blah*
Damned - *Another great record*
Deltas - *Boogie Disease*
Fra Lippo Lippi - *In silence (noors)*
Juice On The Loose - *nieuw*
Leibstandartess - *Triumph of the will*
Lines - *Therapy*
Marine Girls - *Beach party*
Massacre (Material & Fred Frith) - *Killing time*
Method Actors - *Little figures*
Modern Romance - *Adventures in dubland*
Moderne - *L'espionne aimait la musique (frans)*
TV-Personalities - *Mummy, you're notwatching*
Throbbing Gristle - *Mission of dead souls*
Throbbing Gristle - *5 elpee box set*
A Certain Ratio - *Sextet*
Del-Byzantines - *Don't fall of the mountain*
Drinking Electricity - *Survival*
Felt - *(op Cherry Red)*
Diamanda Galas - *(op Y records)*
Thomas Leer - *Contradictions*
Colin Newman - *Not to*
Theatre Of Hate - *Do you believe in the Westworld*
Robert Wyatt - *Agitation*

VERZ. ELPEES

From Bromley with love
Sad day we left the croft
Thing from the crypt
Soweto Compilation
Your secret's safe with us
Imitation of life *(o.a. Steve Beresford, David Toop)*
The Snoopies album (oa. Plain Characters)
Jetzt und Alles (soundtrack met o.a. Anthony Moore, Yello)

REG. LP'S

Al Campbell - *Other side of love*
Lone Ranger - *Rosemarie*
Sugar Minot & Black Roots Players - *Meet the people inna lovers and dubbers*
Misty and Roots - *Wise and foolish*
Sly & Robbie/Roots Radics - *Ranking Dread in dub*
Jah Thomas - *Tribute to the reggae king Robert Nesta Marley*
Raiders in the lost dub - *Verzamel lp*

REGGAE 12 INCH

African Princess - *Jah children cry*
Earl Benjahman - *Health and sorrow/love a dub song*
Binjy Bunny/Roots Radics - *Young lover*
Black Roots - *Bristol Rock EP*
Dennis Brown - *I've got to find you*
Don Carlos - *My baby*
Classic Black - *Hey you*
Don Carlos & Captain Sinbad - *I'm not crazy*
Robert Emmanuel & Ranking Simeon - *Never get away*
Emotion - *This feeling*
Groundation - *Juggernaut*
Pam Hall - *Late at night*
Jenny - *Uptown downtown*
Anthony Johnson & Toyan - *Feel like machine*
Junior Keating & Stanley Braveman - *African queen*
Lone Ranger - *Rose Marie*
Lone Ranger - *Fort X*
Sugar Minot - *Inna Rub a dub style*
Sugar Minot - *Simply as that*
Misty in Roots - *Peace and love*
Nateralie - *Nuclear weapons*
Nico Demus - *Gunman connection*
Nico Demus - *Bone connection*
Ovations - *Forever love*
Junior Reid - *If I*
Jah Shaka - *Revelation 18*
Still Cool - *To be poor is a crime*
Talisman - *Run come girl*
Jah Thomas - *London Skank*
Twinkle Brothers *Robot*

12 INCH SINGLES

Altered Images - *I could be happy*
David Byrne - *Big blue Plymouth*
Clash - *Radio clash*
Christina - Things fall apart
Dawn Patrol - *EP*
Household Name - *EP*
Eddy Maelove & Sunshine - *Another teardrop*
Stephen Mallinder - *Temperature drop*
Royal Family & the Poor - *Must belove*
Ballistic Kisses - *Domestic servants*
Birthday Party/Lydia Lunch - *Live EP*
Maximum Joy - *Green and white place*
Michael Moorcock's Deep Fix - *Brothel in Rosenstrasse*
Pigbag - *Getting up*
Red Alert - *In Britain EP*
System - *Dogs of war*
Theatre of Hate - *Westworld & version*
Christina - *Things fall*

7 INCH SINGLES

Abrasive Wheels - *Vicious circle EP*
Academy One - *Forever and ever*
AD 1984 - *Clockwork generation*
Bamboo Zoo - *Ghost pary*
Ed Banger - *I've just had me car nicked*
Bee Vamp - *Valium Girls*
Bikini Atoll - *The wall*
Blaue Reiter - *Where he stands*
Bloods - *Button up*
Clapham South Elevators - *Get me to the world in time*
Crisis - *Alientation*
The Corridor Des Affaires - *The newsman (ned)*
Un Departement - *Je serai clement (frans)*
Drowning craze - *The heat*
Ex Port Facto - *idem*
Effect - *Abusing*
Expressos - *Tango in mono*
Family On Holiday - *Who's a pretty boy then?*
Fits - *THink for yourself*
Flipper - *Ha ha ha*
Fad Gadget - *Saturday night special*
Five or Six - *nieuw*
Games - *Danse this way*
David Gamson - *Sugar sugar*
Fra Lippo Lippi - *eerste (noors)*
Vic Goddard - *Stamps of a Vamp*
Perry Haines - *What's funk*
Kevin Hewick - *Pphelia's drinking song*
Guy Jackson - *RadioOne*
Jonid - *Kismet*
vanKaye & Ignit - *Picasso on the wall (ned)*
The Klef - *Money for christ (ned)*
Limit - *Take it*
Loaded 44s - *Thunderbirds are go*
Maximum Joy - *White and green place*
Malaria - *How do you like my new dog? (duits)*
Mark, James & Julie - *Golden Duets*
John Marlow - *Sister soul*
Membranes - *Muscles*
Mouth - *Oh Ah Yeah*
Nyam Nyam - *When we can't make laughter stay*
Judy Nylon - *Carlotta*
One million Fuzztones guitares
Onlookers - *Nocturnal operation*
Organised Pleasure - *Tropical Stumble*
Outcasts - *Programme love*
Palais Schaumburg - *Telphon (duits)*
The Prats - *General Davis*
Pigbag - *Getting up*
Red Star Belgrado - *Too far*
Rhytm Of Life - *Soon (Paul Haig)*
Reflections - *Four Countries*
Sad Lovers & Giants - *Colourless Dream*
Scales - *There's nothing wrong*
Screen 3 - *New blood*
Soft Boys - *Only the stones remain*
Mr. Sprat's 21st century
Popular Motets - *I just want to make love*
Stockholm Monsters - *Fairytales*
Stranger Still - *Solitide*
Strutz - *Start*
Sinatras - *Seeing comes before words*
Scabs - *So called friends (bel)*
Spivs - *Boys of desillusion (ned)*
Simple Maniac - *Where are the nice girls (ned)*
Thick Pigeon - *Subway*
Tot Taylor - *Don't spy on me*

US SINGLES

Shox Lumnia - *I have no shoes*
Richard Bone - *Digital days*
Prefix -

Wilma - *Fast fascist (San Fran. damesband)*
Inflatable Boy Clams - *Dubbel*
Flipper - *Sex Bomp*
Tommy Tadlock - *nieuw (prod. Tuxedomoon)*
Toy Dolls - *Tommy Kowey's car*
Tesco Bombers - *Hernando's Hideway*
Tuxedomoon - *op Sordide Sentimental*
Tubeway Patrol - *(ex Tubeway Army)*
Univers Zero - *Ceux Dehors (bel)*
Violin Sect - *Highdays and holidays*
Vital Disorders - *Drams EP*
Mari Wilson - *Beat the beat*
Zounds - *True love*

FRANSE SINGLES

Cerbere - *Manque Amere*
Kalashnikov - *The snake in the room*
Tres Grande Vitesse - *TGV*
MKB Provisoire - *Provenance France EP*
Freddy Rondelle - *Amour, danse et mécanique*
Vinyl Junkies - *Tell me why*
Rineva 7 - *Ennui*
Nouveaux Riches - *Enfin l'amour*
Les Crabes - *Tibet*
Art & Technique - *Putsch in memoriam*
Raticide - *Tire toi*
Lucrate Milk - *Lustiges tierquartett*

REGGAE 7 INCH

Rankin Dread - *Fattie Boom Boom*
Clint Eastwood & General Saint - *Talk about run*
Mighty Diamonds - *Party time*
Sugar Minot & Friends - *Christmas time*
Misty in Roots - *Zapatta*
Misty in Roots - *Bail out*
Misty in Roots - *Jah jah bless africa*
Talisman - *Run come girl*
Bunny Wailer - *Rise and shine*

CASSETTES

Chris & Cosey - *Heartbeat (plus 2 extra nummers)*
Biting Tongues - *Live it*
Depeche Mode - *Speak and spell*
Lies All Lies - *3 tracks*
New Age Steppers - *Crucial Ninety*
Other Voice -

Ambrose Reynolds - *Worlds Greatest hits*
The Room - *Bitter reaction*
Rubella -

The Sleep - *The chance to dream*
Stun the Guards - *13 nummers*
Throbbing Gristle - *Live in heaven*
Virgin Prunes - *Din Glorious*
Victims of Romance - *4 Stations on the Northern line*
Vladivostock - *Carte de la visite*
Pillows and Prayers (verz cas) - *oa. Fall Virgin Prunes*
Sandwich (verz cas) - *oa. Pseudo Code, Mechanic Vegetable*
Sad day we left the croft (verz cas)
Shed Sound Sampler (verz cas) - *oa. Portion Control, Marine Girls*

NIEUW UIT RECENCIES

DURUTTI COLUMN
LC (Factory)
Elpee

De naam Durutti Column staat slechts voor één persoon: Vini Reilly. Na zijn eerste elpee in 1979 ('The return of') werd het wat stil rond hem. In 1981 was hij echter op vele fronten aktief, hoofdzakelijk voor niet Engelse labels als Factory Benelux, Disques du Crepuscule en het Franse Sordide Sentimental.
Op deze tweede plaat staan tien geheel nieuwe stukken muziek. De produktie is deze keer eens niet in handen van Martin Hannet. Het verschil met de eerste elpee, die Hannett wel produceerde, is dan ook goed hoorbaar. Op 'The return of' klonk alles veel helderder en was het drumwerk nadrukkelijker aanwezig. Op LC is de ritmesektie naar de achtergrond gedrongen. Daarentegen is het geluidsbeeld voller geworden door het veelvuldig gebruik van effekten, zoals analog delay en chorus effekten, waardoor er een zekere galm en ruimtelijkheid ontstaat. Een ander verschil met de eerste langspeelplaat is het gebruik van vokalen. Vini zingt op deze plaat in een aantal nummers (oa 'Sketch for dawn 1&2' en 'Never known'). Door de vlakke produktie is de tekst echter nauwelijks te verstaan.
Staat hij op zijn vorige elpee nog vermeld als 'the Guitarist', op deze staat er 'instruments and vocals' achter zijn naam. Hij speelt dus alles zelf, behalve de percussie (Bruce Mitchell). Alle nummers zijn te kenmerken als sfeervolle rustige gitaarmuziek, met uitzondering van 'The sweet cheat gone', waarin Vini op de piano te horen is. 'Jacqueline' is één van de vele mooie instrumentale nummers die opgedragen is aan een vrouw. De anderen uit deze serie (van zes) zijn her en der op ander plaatwerk te vinden.
Durutti Column moet het van sfeer hebben. Het filmpje op de Factory video ('Marie-Louise gardens', niet op deze plaat aanwezig) benadert die vreemde sfeer aardig. Maar naar het hoe en waarom van zijn, veelal, instrumentale composities kunnen we slechts raden.

Oscar Smit

THROBBING GRISTLE
Funeral in Berlin
Elpee
CHRIS AND COSEY
Heartbeat
Elpee

Cosey Fanni Tutti, Chris Carter, Peter Christopherson, Genesis P-Orridge: Throbbing Gristle de bekendste der zware experimentelen. Ze zijn reeds bezig sinds plm. 1976 en brachten gedurende tussenliggende tijd vijf LP's uit. De vijfde kan tevens beschouwd worden als de laatste, daar de groep uiteengevallen is.
Met Throbbing Gristle verdween ook het Industrial Label, dat min of meer één was met TG. Volgens een eigen persbericht is alles hieromtrent besloten op grond van een vriendschappelijke basis. Funeral (begrafenis) in Berlin is een live registratie, opgenomen in de SO 36 Club te Berlijn en uitgebracht als eerste LP op het Berlijnse Zensor label.
De plaat laat wederom horen dat TG tot het einde toe huiveringwekkende en experimentele muziek maakt. Bij de eerste keer draaien dacht ik: dit heb ik al eerder gehoord. Maar na meerdere malen luisteren kreeg deze plaat me toch weer enthousiast. Het

VIDEO PROGRAMMA FEBRUARI
(ELKE WOENSDAGMIDDAG VAN 15.00 tot 18.00 UUR)

3/2 ALTERED IMAGES / U2 /SIOUXSIE / BOW WOW WOW / GANG OF 4 /KILLING JOKE / JAM / JOY DIVISION / ECHO & THE BUNNYMEN /DAF.

10/2 MAGAZINE / ECHO & THE BUNNYMEN /Shine so Hard / RUTS / SEX PISTOLS / SPECIALS

17/2 THEATRE OF HATE / CHEAP'N'NASTY / FACTORY COMPLICATION

24/2 BUZZCOCKS / SIOUXSIE /BLACK UHURU

3/3 BURNING SPEAR / SLITS / DAF /THEATRE OF HATE / AU PAIRS / JAMES 'BLOOD' ULMER

Leverbaar op VHS :
Siouxsie and the Banshees - Once upon a time 30 min.
The Factory Complication 55 min.
Adam and the Ants—Live in Japan 60 min.

Bij RAF-VIDEO veel nederlands ondertitelde speelfilms te koop of te huur (Tel. 020 - 447933)

A CERTAIN RATIO - Sextet
THROBBING GRISTLE - Mission of Dead Souls
THEATRE OF HATE - Westworld
CRISPY AMBULANCE - The Platteau Phase
ROBERT WYATT - Agitation
PETE SHELLY - Homosapien
CREATION REBEL/NEW AGE STEPPERS - Threat to Creation
FAMILY FODDER - Greatest Hits
TV PERSONALITIES - Mummy you're not watching me
GLENN BRANCA - The Ascension
BUNNY WAILER - Tribute.....(Solomonic) PRE
THE GLADIATORS - Babylon Street PRE
TRISTON PALMER - Presenting PRE
JIMMY RILEY - Ridin' Drivin' (Taxi)
HUGH GRIFFITHS - Mr.Walker
YELLOW MAN - Them a Mad over me PRE
LONE RANGER - We're Badder than Them PRE
(Studio 1)
RANKING TREVOR - Presenting (Blackroots) PRE
Prod. Sugar Minott
EEK A MOUSE - Wa-do-dem Prod. Junjo
THE FORCE - Channel One Dub PRE
RAIDERS OF THE LOST DUB Burning Spear, Sly & Robbie, etc.
PRINCE JAMMY DESTROYS THE INVADERS
(Mixed at King Tubby's)

PLATEN
RIJNSTRAAT 166-168 AMSTERDAM/TEL 020-445706

VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP: RECENSIES TEKST: DIVERSEN
PAGINA: 35 TITEL: NIEUW UIT FOTOGRAFIE:
BYZONDERHEDEN: -

NIEUW UIT RECENCIES

eerste nummer van kant een: Stained by Dead Horses biedt een drijvend machine-achtig ritme waaroverheen de stemmen en/of (?) instrumenten angstige kreten lanceren, opwindend is het zeker. Het tweede nummer, Trained Condition of Obedience kan omschreven worden als zwaar chaotisch. Zero's Death de afsluiter van kant een start met een tape waarop een vrouwenstem (Cosey?) een verhaal vertelt. Dit wordt herhaald en steeds korter hoor je een passage uit het geheel.
The Cabaret is opened is de gesproken inleiding van kant twee waarop de nummers geleidelijk in elkaar overlopen. Titels zijn: Nomon, Radive Bunker Experiment, Denial of Death, Funeral in Berlin, Trade Deficit. In de nummers kan je de trompetachtige sound terughoren die ze ook gebruikten op hun voorlaatste semi-live LP Heathen Earth. Ook is te horen hoe ze een ritme-box gebruiken als een handbediend percussieinstrument. Deze hele plaat is te zien als goede afsluiting van een periode.
Gelijk na het verschijnen van Funeral in Berlin is daar Heartbeat van Chris Carter en Cosey F. Tutti, waarop dit tweetal duidelijk in de ban is van de Casiomuziekindustrie. Wederom een mijlpaal in de moderne muziek. De twee zien kans met de nieuwe mogelijkheden een trendsettende plaat af te leveren, die een duidelijk beeld geeft van de huidige techniek. Op de voorkant van de hoes een röntgenfoto van Chris en Cosey's ongeboren kindje. Op de achterkant een foto van het gelukkige tweetal en een foto van hun onlangs gestorven hondje Tremble, aan wie deze plaat ook is opgedragen.
In verschillende nummers maken ze gebruik van tapes, opgenomen tijdens de laatste tour van TG door Amerika. Het zijn stemmen en geluiden van verschillende TV stations in Los Angeles.
Het geheel is een sfeerwisseling tussen vrolijke electronische melodieën en diepgaande zware ritmes. Bijvoorbeeld de nummers Moorby en Radio Void, het eerste met de sfeer van een lenteweide, kwinkelende vogeltjes en rust; het tweede met een diepe electronische slag, beat; een donker nummer. Een synthese van de moderne muziek met: disco, funk en experiment. Of anders gezegd: met Chris en Cosey door de hoogten en laagten van het leven.

Dick Koopman

EYELESS IN GAZA
Others/Jane dancing/Ever present/Avenue with trees (Cherry Red Records)
Single

De twee gezichten van Eyeless in Gaza. 'Others' en 'Ever present' zijn prima songs, die hun kleur ontlenen aan de gevoelige stem van Martyn Bates. De begeleiding is sober: bas, drums en een gitaar die steeds dezelfde akkoorden-reeksen herhaalt.
In 'Jane dancing' en 'Avenue with trees' wordt op een veel minder conventionele manier muziek gemaakt en doet men een beroep op de fantasie van de luisteraar. Synthesizer en gitaar produceren losse tonen, die ogenschijnlijk chaotisch zijn samengevoegd, maar in feite een hechte structuur bezitten. Misschien het definitieve geluid van de toekomst voor de tweemansgroep.

Pim van Galen

DIVERSE ARTIESTEN
Perspectives and distortion (Cherry Red Records)
Elpee

Er blijkt zich heel wat af te spelen in de marges van popmuziek, avantgarde en performance, getuige deze zeer recente overzichtselpee van het Londense Cherry Red-label. Zeventien groepen en solisten zijn samen goed voor meer dan een uur (!) muziek. Voor het merendeel onbekende namen. Alleen Robert Fripp, Kevin Coyne en Lol Coxhill zijn bekend buiten de selecte kring van luisteraars, waarvoor deze compilatie heel duidelijk bedoeld is.
Minimal music is de term die dit vrij willekeurige samenraapsel tezamen bindt. Het uitgangspunt is steeds weer een miniem gebruik van instrumentatie, met de aantekening dat daaronder letterlijk alles kan worden verstaan. En waarom ook eigenlijk niet. Zolang iets of iemand in staat is toon-intervallen te produceren, is de mogelijkheid tot muziek maken geschapen. Zo simpel ligt dat.
Minimal music is natuurlijk niets nieuws. Aartsvader John Cage heeft al vele elpees vol met minimal music afgeleverd en ook bijvoorbeeld de Ambient-serie van Brian Eno valt binnen dit kader. Die invloeden zijn helaas soms wat al te duidelijk aan te wijzen op Perspectives and Distortion. Lemon Kittens en Two Daughters blijven nog net binnen de perken van de ethiek, maar de Virgin Prunes (toch niet geheel onbekend) gaat zich 4½ minuut lang te buiten aan schandalig jatwerk. Voor geïnteresseerden: zie de live-elpee van John Cage.
Echt interessant, want origineel in al hun eenvoud, zijn de bijdragen van Lol Coxhill, Robert Fripp en Eyeless in Gaza. Coxhill heeft heel geraffineerd twee saxofoonsoli over elkaar gedubd en roept zo de mooiste beelden op. Fripp verraadt in de liveregistratie van 'Remorse of Conscience' midden in de opnames van de King Crimson elpee te zitten. (maart 1981) De fraaie, ijle tonen van de gitaarsynthesizer zijn daarop terug te vinden.
Eyeless in Gaza past minimal music het beste toe in het dreigende 'You Frighten'. Met beperkte stijlmiddelen (synthesizer en zang) weven Martyn Bates en Peter Becker een ragfijn vliegend tapijt, waarop ik graag wegzweef. Een vriendelijke drug die garant staat voor een heerlijke trip van ruim zes minuten.
Dergelijke overzichtsplaten hebben vooral waarde als tijdsdocument. Dat lijkt aardig gezegd, maar dan stel ik wel meteen de vraag: voor wie in godsnaam?

Pim van Galen

CABARET VOLTAIRE
Jazz the glass(Rough Trade)
Single
Eddie's out (Rough Trade)
12 inch

Jazz the glass. Cabaret Voltaire heeft zijn stijl iets veranderd waardoor de toegankelijkheid is vergroot; het typerende CV-geluidje, dat hoge, aanhoudende gesnerp, is op dit plaatwerk niet meer te horen. Door de toevoeging van disco-elementen is het totaal nogal gezichtsloos geworden, waardoor het zich nauwelijks kan onderscheiden van al die duizenden andere electrobands. Kant B, Burnt to the ground, is iets ontoegankelijker en gefreakter en net als kant A zonder tekst.
Eddie's out. In dezelfde periode opgenomen als de single. Nog altijd een overmatig gebruik van electronica, maar op een andere manier dan voorheen; ook CV is door-ontwikkeld, zonder de vervreemding geheel uit de muziek te laten. Kant B, Wall of Jericho, klinkt alsof de elpee van Mekanik Kommando al een half jaartje in CV's bezit was en ze zich daar hevig door hebben laten beïnvloeden. In ieder geval is CV's beste tijd geweest.

Marc Tegefoss

FAD GADGET
Incontinent (Mute Records)
Elpee

Fad Gadget lijkt met deze plaat in een creatieve impasse te zijn geraakt, die doet vrezen dat het bij dit incident niet blijft. Het materiaal op Incontinent doet bepaald geen recht aan de reputatie die de groep in bescheiden kring heeft opgebouwd. De songs zijn veel te statisch van opbouw. Tevergeefs heb ik gezocht naar ritmische wendingen of andere spanningsvolle elementen die een song het beluisteren waard kunnen maken. Alleen in 'Saturday Night Special' breekt even de zon door, in het gedeelte waar drums en synthesizer tot inventief samenspel komen.
Ik heb niets tegen pretentieloze eenvoud. Kwalijk wordt het wel als dat niets anders oplevert dan een collectie nietszeggende vlakke songs. Een muzikale luchtballon die wel erg gemakkelijk valt door te prikken.

Pim van Galen

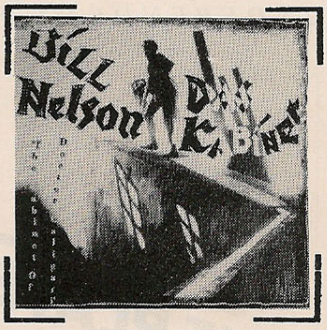

THE CABINET OF DOCTOR CALIGARI
Bill Nelson (Cocteau Records)
Elpee

Dat Kabinet von Doctor Caligari is een in 1919 gemaakte, Duitse stomme film. De makers hiervan hadden voor ogen om middels deze film de absurditeit van een asociale leefgemeenschap op subtiele wijze aan de kaak te stellen. Een gegeven dat direct betrekking had op de economische en morele wansituatie, waarin het Duitse volk op dat moment verkeerde. Het thema wordt in het verhaal opgehangen aan twee hoofdfiguren, namelijk de intens slechte Dr. Caligari en Cesare, der Sonambulist, een vrij doods wezen dat overdag als een onschuldige attractie op de kermis staat maar zich 's nachts echter als executeur openbaart van Dr. Caligari's bizarre en moordlustige plannen.

NIEUW UIT RECENCIES

Aan het begin van 1981, nu alweer een jaar geleden, was er door The Yorkshire Theatre Company uit Engeland het plan opgevat om een theateruitvoering te maken van deze, inmiddels als klassieker bestempelde, expressionistische film. Als overweging hiervoor kan misschien gelden, dat het thema opnieuw actualiteitswaarde heeft gekregen. Bill Nelson werd door hen gevraagd om het auditieve gedeelte voor zijn rekening te nemen en aldus geschiedde. In Vinyl 6 zei Bill hierover het volgende: 'het uitbrengen van de soundtrack op Cocteau (B.N.'s eigen label, S.E.) is nog wat onzeker, aangezien ik vind dat het geluid onlosmakelijk verbonden is met wat er op het toneel gebeurt.' Op de hoes van de inmiddels wel uitgebrachte L.P. staat daarop aansluitend: 'voor degenen die het stuk hebben gezien is de plaat een herinnering, voor degenen die het niet hebben gezien bevat de muziek hopelijk een beetje de schoonheid en corrupte kracht van het verhaal'.
Wederom opgenomen in Nelson's huisstudio, legde hij zichzelf een sterke discipline op wat betreft het hanteren van bepaalde uitgangspunten. Zo moesten beeld en geluid elkaar aanvullen en diende hij alle popcriteria te verlaten. Het wezen van een goede soundtrack is het creëren van meerdere gemoedsstemmingen. Als een geluidsgids moet het de geinteresseerde wegwijs maken in het verhaal. Wat er op puur muzikale gronden gebeurt op Das Kabinet valt interessant te noemen. Gebruik makend van o.a. veel synthesizer, Glokkenspiel en pauken is er veel te beleven. De inhoudelijke betekenis hoeft daarbij inderdaad geen overweging te zijn om ernaar te gaan luisteren.
De overwegend ritmeloze fragmenten zijn afwisselend agressief, melancholiek en opgewekt. De sferische rode draad die door het geheel loopt, laat veel ruimte tot de allerindividueelste interpretatie. Temidden van de vloedgolf der soundtracks door (voormalige) popmuzikanten, is Das Kabinet trouwens een van de weinige uitschieters.

Stephen Emmer

TV-PERSONALITIES
Mummy Your Not Watching Me (Whaam! records)
Elpee

Terug naar de jaren zestig. Dit is zo ongeveer het devies dat je kunt horen op de tweede elpee van de TV-Personalities. De groep liet altijd al duidelijk horen dat ze gecharmeerd was van het geluid uit de beginperiode van groepen als The Beatles, The Who en The Byrds, maar op deze plaat gaat het nog een stapje verder. De elf nummers op 'Mummy Your Not Watsching Me' zouden rechtstreeks uit die periode afkomstig kunnen zijn. De hoes zegt eigenlijk al voldoende: foto's van mods, een klein kind met een badge 'I'm a Beatles fan' en kreten als 'Art Now!' en 'WHOOSH!', 'BOOM!' of 'CRACK!'.
Bassist Ed vertelde in een interview al dat de TV-Personalities zich actief bezig hielden met de revival van de psychedelische muziek uit de jaren zestig zoals die nu in Engeland aan de gang is. Zo speelt hij samen met zanger/gitarist Dan van de TV-Personalities in de formatie The Gifted Children. De single die de groep uitbracht werd geen succes en waarschijnlijk daarom staan de nummers van die plaat nu ook weer op deze elpee.
De leukste nummers op de plaat zijn de wat snellere, vrolijke liedjes als 'Painting By Numbers' en 'Lichtenstein Painting'. De drums en de iele stem gedoopt in de galm, een Höfner basgeluid en de gitaren op en top jaren zestig. De langzame nummers krijgen al snel een melig en zoet karakter. (Het langzame 'A Day In

INDEPENDENT PLATEN UIT BINNEN - EN BUITENLAND

foto/hard werken

'T PLATENMANNEKE

ROTTERDAM/OUDE BINNENWEG 121/010 134423
UTRECHT/STEENWEG 13/030 310826
DELFT/VOLDERSGRACHT 11A/015 120330
DORDRECHT/VOORSTRAAT 241/078 133829

VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP: RECENSIES TEKST: DIVERSEN
PAGINA: 37 TITEL: NIEUW UIT FOTOGRAFIE:
BYZONDERHEDEN: -

NIEUW UIT RECENCIES

Heaven' is echter het hoogtepunt van 'Mummy Your Not Watching Me').
Net als op de vorige platen van de TV-Personalities stopt zanger Dan Treacy veel humor in zijn teksten. Dat komt dan extra leuk over door de lijzige manier waarop hij het brengt: 'Welcome to a day in heaven, and here's your host: St. Peter. ('A Day In Heaven')! De meeste groepen gaan experimenteren met geluiden om iets nieuws te creëren, de TV-Personalities doen juist een stap terug in de tijd om het oude geluid nieuw leven in te blazen. Best leuk eigenlijk, of misschien moet ik het in hun eigen striptaal zeggen: best VROOM! eigenlijk.

Erwin Blom

RICHARD JOBSON (WITH VIRGINIA AND JOSEPHINE)
'The Ballad of Etiquette' (Cocteau Records JC1)
Elpee
SKIDS
'Joy' (Virgin 204 167-320)
Elpee

Merkwaardig eigenwijs figuur, die Richard Jobson. Niet zozeer als zanger, maar wel als groepsleider en songwriter bracht hij de Skids (eens debuterend met het prachtige 'Scared to Dance' album) naar een commercieel hoogtepunt en een artistiek dieptepunt. Dat heeft dan uiteindelijk geleid tot een product als 'Joy': een plaat waar je eigenlijk maar weinig woorden aan vuil moet maken. Een soort symphonische new wave, met o.a. Mike Oldfield, een groot koor en een truttig folkliedje. De eens zo indrukwekkende gitaarbijdragen van Stuart Adamson zijn alleen nog te horen op 'Iona' en dan nog platgedrukt tussen de bombastische geluidssoep. Alles op deze plaat is op een vlakke manier ondergeschikt gemaakt aan mijnheer Jobson zelf.
Het lijkt dan ook merkwaardig dat Richard Jobson ook nog een soloplaat maakte. Maar 'The Ballad of Etiquette' is van een heel ander genre; Jobson declameert er op archaïsche wijze zijn gedichten, ondersteund door een pianiste en een klarinettiste/saxofoniste die stukken van o.a. Debussy en Satie spelen. Met popmuziek heeft dat niet zoveel meer te maken natuurlijk.
Een hele bijzondere plaat vind ik het wel. Niet alleen wordt de gedragen muziek met veel gevoel voor nuance uitgevoerd, ook de voordracht van Jobson is uiterst intrigerend. In dat rare Schotse accent van hem leest hij zijn teksten op zo'n 'ouderwets' muzikale manier voor, zo dramatisch qua opbouw en zo geraffineerd qua intonatie, dat het verschil tussen zang en spreektaal uiterst klein wordt (zoals in 'India Song' en 'Thomas') en het resultaat ook na vaker luisteren boeiend blijft.

Joost Niemöller

REAL TIME MUSIC
Jobless Streets/Mother & Son/Unperfect Actress. (Real)
Single

Volgens de informatie op het hoesje zit achter deze single de korte geschiedenis van 'Real Time Music', een kleine opnamestudio in Oost-Londen. Deze was opgezet door een aantal enthousiastelingen om er zelf muziek te maken, tevens plaats biedend aan lokale bands. De studio heeft ongeveer een jaar dienst gedaan. Deze single bevat de eerste resultaten hier gemaakt. De muziek is erg rustig, vooral door het ontbreken van een ritmesektie. Naast de vokalen van Robin Rowley is het enige instrumentarium een synthesizer en een akoestische gitaar. Alleen op 'Mother & Son' zijn keyboards toegevoegd. 'Unperfect Actress' is zelfs helemaal akoestisch met alleen de stem een aantal malen overgedubd.

Oscar Smit

'THE WONDERFUL WORLD OF GLASS VOLUME ONE' (Glass Records Glass 010)
Elpee
MARINE GIRLS
'Beach Party' (Cherry Red Records)
Elpee
THE LEGENDARY PINK DOTS
'Kleine Krieg' (Mirrordot MD04)
Cassette

Op de Wonderful world of Glass compilatie-elpee, uitgebracht op Glass Records, participeert onder anderen Schleimer K, bekend van de gelijknamige elpee (zie Vinyl 4). Ze openen dit bezoek aan de wereld van Glass met 'She's gone', de titel zegt het al. Maar het weggaan heeft zoveel leed tot gevolg dat de hemel tranen gaat regenen. Dit alles omlijst door angstaanjagend mooie synthesizer melodielijnen, samen gevoegd met een aanhoudend ritme en 'outcry'-achtige zang.
Op het nummer 'You would be amazed' van het duo Bron Area zijn synthesizer patronen met een ver naar achtergedrukte bas te horen. Bron Area werpt zich op als gids door het leven. (Deden de expressionistische dichters dit in 1910 ook?)
Vervolgens Ciaran Harte dargestellt door Mr. H, die ook de typografie verzorgde op de van astrologische tekens voorziene hoes, is tevens verantwoordelijk voor de zang en alle andere instrumenten.
Opvallend zijn ook 'The legendary Pink Dots'. Het nummer 'Defeated' op deze plaat staat ook op hun eerste poging 'Kleine Krieg'. Ze begonnen een jaar geleden met optreden, aanvankelijk voor vrienden. Slechts een van hun had al eens in een band gespeeld. Ze zeggen van zichzelf dat ze 'Lullabies for the Dark Ages' maken. De zang variëert van zacht, ingetogen tot scherp en dit in samenwerking met vervormde kerkorgelgeluiden levert een origineel en nieuw geluidsbeeld. Hun contactadres is Top Flat 737 Eastern Avenue Newbury Park, Ilford, England.
De plaat gaat verder met Marine Girls 'Flying over Russia', geproduceerd door Pat Birmingham in zijn schuur. Ze zijn ook te beluisteren op hun elpee 'Beach Party', uitgebracht op Cherry Red. Het nummer 'Flying over Russia' komt ook van die elpee en geeft een goede indruk van hun muziek. Vier meisjes zingen lieflijk over liefde, verveling (wat doen we vanavond), voorbije liefde, dromen, verliefd zijn op een Italiaan, wachten op iemand uit een droom; hij is zo ver weg, je voelt je 'All dressed up (and no where to go)'. Andere thema's zijn het strand, dagdromen, leugens, ongeloof en tenslotte 'Trying so hard to be what every girl should be'. De teksten worden ondersteund door een gitaar, die simpele melodielijnen produceert en een bas, die een zacht weergegeven, voortkabbelend ritme laat horen. De muzikale thema's worden rustig,

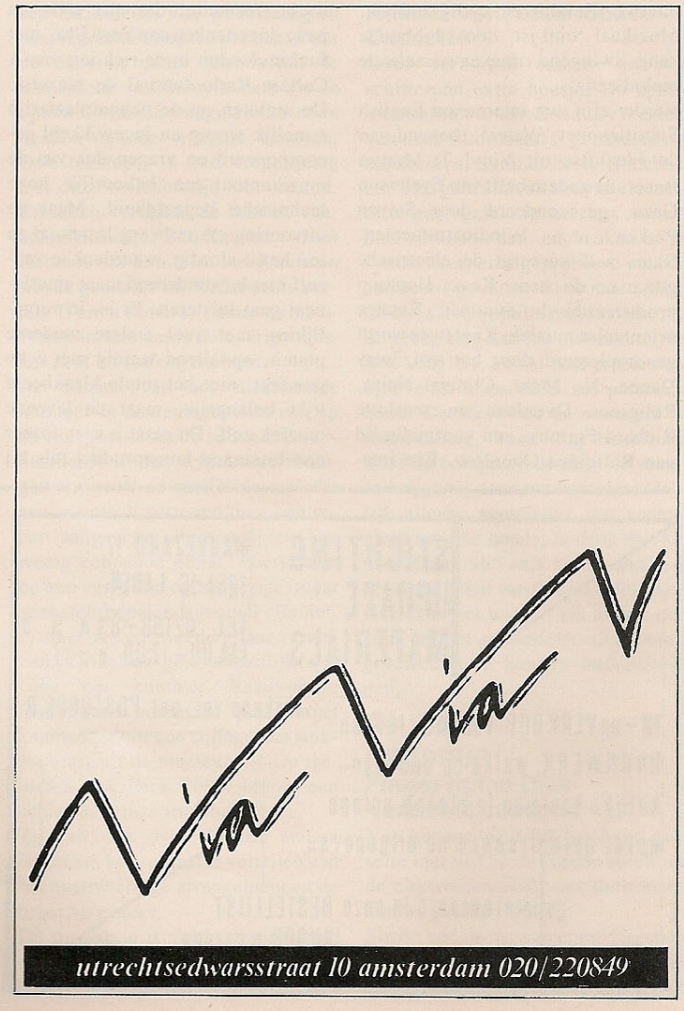

NIEUW UIT RECENCIES

haast sloom gespeeld, op enkele nummers aangevuld met meeuwen geluiden en handgeklap. Na Marine Girls Pete Becker (de ene helft van Eyeless in Gaza). Bijgestaan door Steven Parker (stem) en Kevin Harrison (ritmes). Laatstgenoemde was ook technicus bij deze opname. Becker speelt zelf electrische gitaar, en synthesizer. Het geluid is heel anders dan op 'Photographs as Memories'. Een constant aangehouden ritme samen met radiogeluiden, die als het ware door een propeller doorkliefd worden.
Een vervolg wordt gemaakt door Kevin Harrison, bekend van de elpee 'Instructably Obvious' uitgebracht op Cherry Red Records. Harrison heeft een voorkeur voor oriëntaalse geluiden, die in een rustig tempo worden geproduceerd.
Kant één eindigt met Lemon Kittens, bestaande uit Danielle Dax en Karl Blake. Ze hebben het over de kat die dingen naar binnen brengt die we niet willen zien. Maar de kat weet dat we die dingen nodig hebben. Muzikaal oml jst door bibberige zang, swingend ritme en wisselende melodieën.
Verder zijn nog interessant English Subtitles met 'Water', (bekend van de Flexidisc uit Vinyl 7) Martyn Bates, de andere helft van Eyeless in Gaza, gesecondeerd door Steven Parker met Windinstrumenten. Bates zelf verzorgt de electrische gitaar en de stem, Kevin Harrison produceerde dit nummer. Rustige orientaalse muziek. Kant twee wordt gecompleteerd door het troi 3way Dance, No More, Clinical Noise, Religious Overdose en tenslotte Richard Formby, een voormalig lid van Religious Overdose. Een interessante compilatie-elpee met nieuwe experimentele muziek, en muzikanten die over en weer spelen of produceren.

Erik Voogel

PALAIS SCHAUMBURG
'Palais Schaumburg' (Phonogram 6435 139)
Elpee

Oordelend naar de debuutelpee mag Palais Schaumburg van mij gerust de grote verrassing van 1981 genoemd worden. Een Duitse avantgardistische formatie, die qua sfeer en zang doet denken aan Pere Ubu, met funkinvloeden in de richting van A Certain Ratio (vooral de blazers). De stukken op de debuutplaat zijn tamelijk streng en ingewikkeld gecomponeerd en vragen dus van de muzikanten een behoorlijk hoge technische begaafdheid. Maar de uitvoering ervan is erg losjes, af en toe haast slordig, waardoor je vanzelf niet bewonderend maar emotioneel gaat luisteren. Er is, in vergelijking met veel andere moderne platen, opvallend weinig met echo gewerkt; niet het totale klankbeeld lijkt belangrijk, maar de levende muziek zelf. De plaat is niet zozeer een losstaand kunstproduct (als bij bijvoorbeeld de Factory-groepen), maar een handig doorgeefluik. In die zin is 'Palais Schaumburg' misschien ouderwets.
Gezien het bovenstaande ligt het voor de hand dat de luister-aandacht zich als vanzelf niet zozeer richt op 'de klanksfeer', maar op de wijze waarop de verschillende instrumenten een functie innemen binnen de composities. Zo luisterend is er ernorm veel avontuur te beleven aan 'Palais Schaumburg'. In vrijwel alle stukken wordt er bijvoorbeeld op heel subtiele en originele wijze gebruik gemaakt van een akoestische piano, die zich bescheiden, maar toch richtingbepalend 'indringt' (zoals bijvoorbeeld in 'Madonna'). Electronica, en met name de synthesizer dient ter ondersteuning en vervorming. Naast basgitaar wordt er ook op contrabas gespeeld, wat de muziek soms opvallend warm maakt. De functie van trompet en saxofoon is voornamelijk het aangeven van tegendraadse, ritmische stoten. Met dat al is Palais Schaumburg toch in de eerste plaats een bewegende, menselijke groep, ondanks alle experimentele en soms schrille atonale effecten. Begin dit jaar komt de groep naar Nederland.

Joost Niemöller

A CERTAIN RATIO
Waterline/Funaezekea (Fac 52)
12 inch

A Certain Ratio is een band die bekend staat om de synthese tussen het geluidsexperiment en de funk. De groep wil nieuwe, dansbare wegen inslaan met vreemde klanken.
Dit recept is ook te beluisteren op 'Waterline'. De basis is een gebeiteld ritme met knap drumwerk en funky basspel. Daaroverheen horen we probeersels met piano, blazers en zang. De stemmen worden gebruikt als instrument: hoge en lage zangklanken die geen melodielijn maken. Dat is best aardig maar dansbaarheid staat nog niet garant voor een goede plaat. Daarvoor gebeurt er voor de rest te weinig.
Er zit geen spanning in de nummers. Niets dat je doet opveren uit je stoel. De klanken kabbelen maar voort. Het gaat te ver om te zeggen dat dit goede muziek voor een modeshow zou zijn, daarvoor experimenteert A Certain Ratio te veel, maar in mijn oren is het echt niet veel meer dan achtergrondmuziek.
De spanning die ik mis komt op kant twee even om de hoek kijken als de blazers op de achtergrond een onderaards sfeertje creëren maar daar blijft het dan weer bij. 'Waterline' blijft steken in de aanzet.

Erwin Blom

FEHLFARBEN
'33 Tage in Ketten' (Weltrecord)
Elpee

Fehlfarben bestaat uit: Thomas Schwebel (zang, gitaar en synthesizer), Uwe Bauer (drums en percussie). Verder werken incidenteel mee Rolf Hanekamp (bas) en Lisa Valder (viool). De opnames zijn in juni-juli 1981 te Keulen gemaakt. De produktie werd, voor een deel, door Fehlfarben zelf gedaan.
De tekst thema's behandelen onder meer de onafgebroken paringsdans van helden, sterren (evenals de media en de industrieën) die om de gunst van de verbruiker dingen. Mensen die als insecten naar het licht dringen, om zich op die manier beter te voelen. De helden worden echter ook in twijfel getrokken: ze liegen voor geld en mooie woorden. Maar als dat allemaal niet meer klopt, waarom geloven we ze nog.
Vervolgens het weinig originele thema 'Du bist was du tust': loop in het gareel en er gebeurt niets. Buitenlandse werknemers die de taal niet machtig zijn en daardoor, wat ze ook doen, steeds hun neus stoten. Het nummer heeft dan ook de titel 'Ich nicht verstehen kann'. Fehlfarben geeft een beschrijving hoe je het leven kan imiteren, zonder het echt te leven.
Dan een ode aan de nacht, waarin versluierde erotische intenties zwijgend ten uitvoer worden gebracht, 'Frag nicht warum'. De verteller vindt het leuk dat ZIJ er nog is. Ze leunt, met een glas in de hand, tegen de muur. Overeenkomsten met de reclamewereld dringen zich ongewenst op. Tenslotte biedt 'Der Marsch' geen gelegenheid je te verstoppen, slechts schreeuwend te verrekken. De mars is niet eeuwig,

STICHTING UPDATE MATERIALS
MAUVEZAND 17
1251 JC LAREN
TEL.:02153-8349 3
(14.00-17.00 uur)
IN- en VERKOOP van MUZIEK en DRUKWERK, welke op onafhankelijke basis en in kleine oplage wordt gerealiseerd en uitgegeven
verkoop vnl. per POSTORDER
geïnteresseerd in onze BESTELLIJST INKOOP "waarden"
BEL/SCHRIJF !!

VYNIL 11 FEB 1982 ONDERWERP: RECENSIES TEKST: DIVERSEN
PAGINA: 39 TITEL: NIEUW UIT FOTOGRAFIE:
BYZONDERHEDEN: -

NIEUW UIT RECENCIES

want eeuwig heeft geen eind. 'Der Marsch reisst mit, wie laute Musik' (alsof muziek daarvoor luid moet zijn). Een individuele overpeinzing, die zo moet blijven.
De hoes verbeeldt drie jongens contemporain gekleed, in fletse kleuren, flesje en sigaret in de hand, op de achtergrond een bruin decordoek. Muzikaal kan deze elpee niet verrassen. Bekende muzikale thema's wisselen elkaar in saaiheid en éénvormigheid af. De zang is vlak en ééntonig met een schaarse accentzetting. De instrumenten: gitaar, synthesizer, bas en drums worden onopvallend gebruikt. Een plaat die je niet het licht zal doen zien of horen.

Erik Voogel

GEISTERFAHRER
'Fest der Vielen Sinne' (Konkurrenz schalplatten)
Elpee

De meeste Duitse groepen die nu in de aandacht komen maken muziek met behulp van ritmeboxen en synthesizers. Hoewel het niet te horen is zeggen ze dat ze hun wortels in de Duitse muziektraditie hebben. Geisterfahrer is een Duitse band die het heel anders aanpakt: zonder technische moderne hoogstandjes weet de groep een prima plaat af te leveren. Gitaar, bas en drums zijn voldoende voor Michael Ruff, Matthias Schuster en Jurgen Weiss. Hun invloeden komen dan ook zeker niet van Duitse schlagers, de Engelse muziek is van veel groter belang voor de drie geweest.
Op 'Fest der Vielen Sinne' is een goed uitgebalanceerd geheel te horen. Ritmische nummers wisselen totaal niet dansbare nummers af, op het ene moment klinkt het geheel vrolijk, even later is het weer de wanhoop die de boventoon voert. Ook gejaagdheid en complete rust kom je op 'Fest' tegen.
Drums en bas zijn de belangrijkste instrumenten van Geisterfahrer. De bas bepaalt bij deze groep de melodieën. Met de gitaar wordt daar dan lekker tussendoor geklooid. Twee jaar geleden zou ik dat gehak op de gitaar zonder constant akkoorden aan te slaan nog onorthodox hebben genoemd. Nu is dat ingeburgerd in de muziek maar het maakt de plaat wel boeiend. Een sterk punt van de zanger vind ik dat hij op een knappe manier gevoelens weet over te brengen. Het best komt de Duitstalige zang tot zijn recht als er tweestemmige stukken in een nummer voorkomen ('Fest' en 'Madish Ahb'el').
Hoewel veel van de teksten gewoon liefdesliedjes zijn, geeft de harde klank van de Duitse taal een andere draai aan zo'n tekst. Het klinkt gemeender en opeens niet meer zo banaal als in het Engels. Geisterfahrer heeft echter ook nog iets te vertellen. Zo zingt de groep heel ironisch in 'Himmel Auf Erden' over de botte manier waarop veel mensen met elkaar om gaan: 'Du bist ein guter Kerl, doch du kennst die Regel nicht: sie ist een Teil von mir un wer sich ihr nähert ist gestorben für mich'. Soms klinkt Geisterfahrer zelfs filosofisch: 'Die suchen was, vielleicht haben wir das. . . .der Drang nach persönlichem Fortschritt ist genauso fatal wie der nach Wachstum: je weiter man kommt desto mehr Freuden und Feinde. Beide treiben weiter. Die Freuden werden schwächer, die Feinde nicht.'
'Fest der Vielen Sinne' is een plaat die het verdient gedraaid te worden, veel belangrijker als het electronisch gedreutel dat DAF op de laatste elpee voortbrengt. Die groep moeten we als ontspoord beschouwen en we kunnen de ogen beter richten op het feest van Geisterfahrer.

Erwin Blom

EINSTURZENDE NEUBAUTEN
Kollaps (Zick Zack label)
Elpee

Je kunt binnen het eiland Berlijn geen blad openslaan of je ziet een foto van Blixa Bahrgeld of je leest de naam Einstürzende Neubauten. Berlijn is blijkbaar trots op 'zijn' Neue Deutsche Welle, die door bladen als Zitty en Tip enorm omhoog worden geschreven. Decadentie zoekt steeds extremere vormen om decadent te blijven. Het is vreemd om te zien dat zulke gestoorde, ontoegankelijke muziek zo populair is, terwijl in Nederland een stroming als Ultra toch maar een betrekkelijke poot aan de grond krijgt.
De muziek is opgebouwd uit ritmische geluiden van stukken metaal, aangevuld door gestoord gitaarspel en enkele andere geluidsbronnen zoals oorpijnigende electronica of een boormachine. De stem is meestal schreeuwend tot maniakaal. De teksten behandelen thema's als: stenen gooien in Berlijn, bomalarm, pijn, gekte, vernietiging, chaos, en dood: een pijnlijk, onvrolijk geheel met diep verborgen een punkhouding, niet door de schema's, maar door chaos. Eigenlijk de meest opvallende band binnen het modernverdorven Berlijnse kringetje.

Marc Tegefoss

MINIMAL COMPACT
'Minimal Compact' (Crammed Discs)
12 inch

Minimal Compact is een Nederlandse groep, waarvan de drie leden afkomstig zijn uit Israel. Berry Sakharof, de enige geoefende muzikant, speelt gitaar. Malka 'Yoyo' Spigel trachtte in de zes maanden die voorafgingen aan de opnames van deze 12 inch het basspel te leren beheersen. Teksten en zang tenslotte worden geleverd door dichter Samy Birnbach.
Op de plaat worden zij bijgestaan door bekende mensen als Corrie Bolten van Mecano en drummer Pieter Bannenberg van Mick Ness. Daarnaast speelden mee, maar tekenden ook voor de produktie, Dick Polak en Marc Hollander.
Dit debuut bevat vijf songs, die alle een melodieus, wat weemoedig en bespiegelend karakter hebben. Voor de ouderen onder ons: zowel de klankkleur van Samy's stem als de opbouw van de zangmelodie doen denken aan de vroegere Caravan. Ook tekstueel is een vergelijking met deze verleden tijd niet vreemd. Birnbach vertaalde de boeken van beatnickdichter Bob Kaufman in het Hebreeuws. Een tekst van Kaufman wordt gebruikt in 'Creation is perfect (I am a camera)', maar de metafysica in met name de overige teksten is af en toe ongrijpbaar.
De muziek van het voornoemde nummer is daarentegen van een op de titel aansluitende subtiele breekbaarheid. In een schitterend arrangement geeft de baslijn de melodie aan, ritmisch gesteund door een sober aangezette drumpartij en een weeïg echoënde gitaar. Hierin zijn op een verre van opdringerige, maar zeer sfeerbepalende manier clarinet, synthesizer en tweede gitaar verweven. Ditzelfde geldt eigenlijk ook voor het nummer Ready-made Diary, een hommage aan Marcel Duchamp door een collage van stukjes tekst uit de muziekpers. De melodica van Dick Polak brengt een schier hopeloze triestheid.
Zo valt ook over de drie andere nummers het verhaal te vertellen van het evenwichtige arrangement en de breekbare sfeer.
De produktie is vol en transparant, nergens is een instrument te opdringerig. Het gebruik van echo en galm is beperkt tot plaatsen waar dit het karakter van een nummer extra diepte of meer kracht kan geven. De hoes, ontworpen door Marc Borgers van Soldes Magazines, bevat een foto van een romeins-half bedekte vrouwentors, het ontblote deel versluierd door lichtwolken die ook op de achtergrond voorbijdrijven. De foto is gecentreerd op een matgele ondergrond. Op de achterkant wandelen twee blote benen in roze over een Belgische tramwissel.
Het enige wat je je kunt afvragen is, welke rol Polak en Hollander bij de totstandkoming van de voortreffelijke, veelzijdige arrangementen hebben gespeeld. Mocht het antwoord op deze vraag geen belemmering blijken te zijn om in de toekomst even goede Minimal Compact-producties af te leveren, dan heeft Nederland er een veelbelovende groep bij.

Gerard Walhof

ENDE SCHNEAFLIET
Animal from outer Space
Cassette

Goed verzorgde cassette in een schitterend extra hoesje. De opnamekwaliteit is opvallend. De muziek van deze studioband is gebaseerd op electronica; synthesizers, ritmebox etc. Het gebruik van al deze electronica gaat gelukkig net iets verder dan: ritmebox aan, en freaken op je synthesizer; er is geprobeerd om het een beetje gevarieerd te houden. Hoe dit alles live gestalte moet krijgen, is de groep nog aan het uitwerken (zie ook Vinyl 9), en zal best problemen opleveren voor deze zes-persoons band. De sfeer van de nummers is robot-achtig, vaak nog benadrukt door de computersound in de stem. Je krijgt bij deze muziek onmiddellijk allerlei associaties met andere electronische bands, ik denk daarbij vooral aan Mekanik Kommando en de nieuwe stijl van Cabaret Voltaire. Helaas is het totaal vaak te saai om zich van het gemiddelde electronica gezelschap te kunnen onderscheiden.

Marc Tegefoss

HEMBRUG
Finger in the Dike
Verzamel cassette

Van het actieve FitB-label een cassette met vijf Nederlandse bands uit de electronica-hoek; een thuismuzikanten-product dus.
Sluik: een op de voorgrond liggende ritmebox maakt het geheel erg eentonig, vooral door hetgeen de andere

NIEUW UIT RECENCIES

instrumenten er bij spelen.
Ma Colle is bijna niet te onderscheiden van de vorige groep; een ritmebox met franje.
Opel Kadett is de derde band van kant één. O, niks. Verder niets aan toe te voegen. Toch nog maar de tweede kant geprobeerd, kijken wat **Rob Van** er van gebrouwen heeft. Rob Van zal waarschijnlijk Rob van Wijngaarden zijn, de zanger van **Mental,** ook al zo'n kleine Minny Pops kopie. De vijf nummers die hij heeft gemaakt verzanden in doordraaiende machines. De laatste (gelukkig) is **Paay.**

Marc Tegefoss

LAVVI EBBEL
On the telephone/Desire
Single

Deze single is een beetje ontgoochelend eigenlijk na het toch ijzersterke 'Give me a gun'. Het nummer 'Desire' had naar mijn mening beter op de A-kant kunnen staan maar de platenfirma dacht daar kennelijk anders over. 'On the telephone' klinkt inderdaad stukken commerciëler en daardoor ook veel vlakker. Het orgeltje en de blazers hebben niet meer dat agressieve en uit Cas' stem is alle opgekropte woede verdwenen. Spijtig voor één van de meest originele Belgische bands.

Dirk Chauvaux

DAVID BYRNE
Songs from 'The Catherine Wheel' (Sire Records)
Elpee

Talking Heads-voorman David Byrne is de laatste tijd zeer actief met zaken die hij niet in de groep kwijt kan of wil. Hij weet zich hierin gesteund door Brian Eno, een samenwerking die begin 1981 uitmondde in het album 'My Life In The Bush Of Ghosts', een knappe samensmelting van bizarre ritmes en vrij willekeurige bandopnamen.

Hierna legde hij zich toe op een muziek/theater-projekt onder choreografie en regie van Twyla Tharp. 'The Catherine Wheel' ging in september in New York in première. In de cast komen we de namen tegen van Brian Eno, Adrian Belew en T.H.-collega Jerry Harrison.
Aanknopingspunten met voorgaand werk zijn moeilijk te vinden. De enige aanwijzingen die we meekrijgen zijn het stotende stemgeluid van Byrne en het funky gebruik van de synthesizers. Voor het overige concentreert Byrne zich op nieuwe stijlelementen, waar vooral op een erg ingetogen en 'open' (productie) manier mee wordt omgegaan.
Die ingetogenheid heeft alles te maken met de theatrale kant van het stuk. Muziek zal immers op het toneel niet gauw een dominante rol kunnen vervullen. Toch mag de componist ook weer niet al te veel ruimte prijsgeven, wil het voor de luisteraar die alleen de plaat heeft interessant blijven. Ik moet zeggen dat Byrne wonderwel weet te laveren in het grensgebied dat ontstaat door deze publieke tweespalt. Hij is er volledig in geslaagd een elpee te maken die ook zonder de oorspronkelijke visuele associaties 40 minuten lang de aandacht vast kan houden.

Pim van Galen

SEATTLE SYNDROME
Fifteen bands (Engram)
Elpee

Het Engram label presenteert deze verzamelelpee van bands uit Seattle en omgeving als een nieuwe lichting Amerikaanse muziek. Niets onderstreept deze bewering, want het materiaal representeert op geen enkele manier wat er anno 1981 in de Verenigde Staten op muzikaal gebied gebeurt. In de bloedeloze new wave valt geen enkel verrassend of nieuw, nee, zelfs geen storend element te ontdekken. Viervijfde deel van de groepen maakt zich hieraan schuldig. Klakkeloos voortborduren op wat al eens eerder - en beter - is gedaan kan niet interessant zijn.
Op twee van de resterende drie gezelschappen is het predikaat 'een aardige poging' van toepassing. 'Young Man' van de Blackouts schaart zich in de rij van uitverkorenen door een eigenwijs swingend saxofoontje, dat zo krankzinnig door het vinyl scheurt dat je onmogelijk stil kunt blijven zitten. In de gaten houden, die gasten. In iets mindere mate geldt dat ook voor de kleurrijke synthi-pop van K7SS.
Savant is de absolute uitschieter. 'Stationary Dance' kent een uiterst gedisciplineerde structuur, een geraffineerde synthese tussen complexiteit en dansbaarheid. Paradoxaal genoeg belanden we gaandeweg de song in een huiveringwekkend desolate atmosfeer. De fretloze bas gaat wild tekeer in een eindeloos herhaald loopje, daarin bijgestaan door de ritmisch gesproken tekst van vocalist K. Leimer. 'Listen closely', herhaalt hij keer op keer, mij de woorden uit de mond halend. Terug in de werkelijkheid kan ik helaas alleen maar vaststellen dat dit parool aan het gros van het materiaal niet besteed is.

Pim van Galen

ALAN VEGA
'Collision Drive' (Celluloid 204 294)
Elpee

Op de vraag of er buiten New York een plaats is waar de muziek werkelijk opwindend is, antwoordde Alan Vega onlangs (Vinyl 9): 'Ik hoor niets, jij wel?' En inderdaad, dit geldt dan nu ook voor Vega zelf. Voordat hij de grootste moeite had met het bedenken van een elpeetitel, blijkt hij ook de grootste moeite te hebben gehad met het bedenken van de nummers voor deze plaat (zijn tweede).
Gesteund door Mark Kunch op gitaar, Sesu Coleman op drums en Larry Chaplan op bas, valt hij weer terug op het aloude rock 'n roll idioom zonder daar iets aan toe te voegen. De eerste kant bevat zes welluidende titels als 'Be Bop A Lula', 'Outlaw' en 'Ghostrider'. De teksten dekken hierbij volledig de clichés die je vreest aan te treffen ('she's my babe'). De nummers zijn begin zestiger jaren rock 'n roll, het laatste een gevoelige ballad.
De tweede kant wordt, buiten twee rockers, in beslag genomen door het bijna dertien minuten durende 'Viet Vet', handelend over het afschuwelijke bestaan van uitgestotenen, die de grote groep Vietnamveteranen vormt. Een loodzwaar geluidsdecor, waartegen Vega alle lichtvoetigheid van de voorgaande nummers laat vallen.
Zoals ook bij optredens van Suicide al naar voren kwam, ziet Vega zichzelf graag als rock 'n rollstar. Ook nu kijkt hij ons vanaf de hoes aan met een oprechte arrogantie, gevat in zilvergrijs, een gesolariseerd negatief. Rode letters doen ons zijn naam nooit meer vergeten, maar zijn muziek helaas wel. De enige karakteristiek is Vega's stem, altijd en overal herkenbaar, al was het maar door de vele oe's en ie's. Ook het veelvuldig gebruik van fuzz en slidegitaar, en de op zich mooie korte galm die over de stem is gelegd, verhelpen het euvel der clichématigheid niet.
Volgens Vega zit iedereen op iets nieuws, iets fris, de nieuwe Elvis te wachten. Zelf is hij uitgeblust. De zwartgallige humor die Suicide etaleerde, floreert bij Vega nog slechts binnenskamers, en komt af en toe buitenshuis zoals in 'Viet Vet'. Verder probeert hij het leven luchtig op te vatten en 'to stay cool'. Dansen, maar ook de alombekende dansclichés zijn humorloos en werken niet meer.
De frisheid waar Vega op wacht zal onverwacht komen. En vermoedelijk niet als een schaap in wolfskleren, want meer weet deze performer

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 41
ONDERWERP: RECENSIES
TITEL: NIEUW UIT
BYZONDERHEDEN: -
TEKST: DIVERSEN
FOTOGRAFIE:

NIEUW UIT RECENCIES

niet van zichzelf te maken op de plaat.

Gerard Walhof

JODY HARRIS/ROBERT QUINE
'Escape' (Lust/Unlust Music)
Elpee

Deze elpee betreft een samenwerking tussen ex-Richard Hellgitarist Robert Quine en ex-Contortions- en Raybeatsgitarist Jody Harris.
De opnames vonden, blijkbaar bij gelegenheid, plaats tussen september 1979 en juli 1980. De Nederlandse firma Plexus zorgde voor deze rerelease van de oorspronkelijk in 1981 verschenen, moeilijk verkrijgbare uitgave.
Beide gitaristen behoren tot de beweging die enkele jaren geleden in New York begon met muzikale conventies te doorbreken. Harris' spel kenmerkte zich door een bijzonder schel geluid, een a-harmonische opbouw en een razendsnelle aanslag, anders slechts gebruikelijk bij het bespelen van de mandoline. Quine's bijdragen aan Richard Hell's Voidoids waren aanvankelijk niet echt baanbrekend, maar later wist hij met name in arrangementen, door een aan het thema tegenovergestelde muzikale betekenis van zijn gitaarpartijen, een fijnzinnige, vluchtige spanning op te bouwen. De samenwerking tussen deze twee gitaristen mocht dan ook verwachtingsvol tegemoet worden gezien.
Dit heeft echter niet geleid tot een boeiend resultaat. De uit vijf instrumentale stukken bestaande elpee hoort thuis in de categorie 'gitariteiten'. Dit zou niet bezwaarlijk zijn geweest, mits Quine en Harris zich aan de formule van Eddy Christiani hadden gehouden: korte stukken in een simpel arrangement rondom een pakkend thema.
De werken op 'Escape' variëren in lengte van bijna zes tot ruim twaalf minuten. Instrumentale stukken van deze lengte, opgebouwd rond één instrument zijn in de popmuziek slechts in zeer uitzonderlijke gevallen het beluisteren waard, wanneer tenminste niet a priori een vakmatige interesse aanwezig is. Dit is dan ook niet het geval bij deze elpee en daarmee wordt de grootste publieksgroep buitenspel gezet.
Maar ook voor gitaristen die enigszins op de hoogte zijn van de ontwikkeling van het gitaarspel binnen de moderne muziek biedt 'Escape' niets nieuws.
Harris en Quine hebben rondom een monotone basis, gevormd door ritmebox, bas en gitaar een paar karakterloze, ellenlange improvisaties opgebouwd, waarin van spanningsverloop geen sprake is. Werkend vanuit hun beider benadering van het gitaarspel wordt niets méer geëtaleerd dàn deze benadering. Daar er geen compositorisch kader wordt geschapen dreinen de gitaren maar door in een arrangement dat voornamelijk wordt gekenmerkt door enkele dubs, waarbij integratie een volkomen vreemd begrip lijkt. De gitaarpartijen hoeven niet met elkaar te harmoniëren, maar hier is geen sprake van enige interactie. Bovendien bezwijken de musici regelmatig voor de aantrekkingskracht van een phaser of een overstuurde delay die, als zovaak, dodelijk is.
Het lijkt alsof Quine en Harris in momenten van verveling (ook al gezien de tijd die de opnames in beslag hebben genomen) de studio zijn ingedoken om daar, volledig in zichzelf verzonken, opnames te maken. Dit beeld wordt bevestigd door de hoes: een interieur met twee lege, door cognackleurige kleden afgedekte fauteuils, waartussen een tafeltje met een gehaakt wit kleedje is opgesteld. Beiden zijn dèze verveling ontsnapt, maar verzeild geraakt in een andere, die door het vinyl wordt geëtaleerd. Het spel van beide heren is bekend en zowel zij als ik hebben daar niets meer aan toe te voegen.

Gerard Walhof

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 42
ONDERWERP:
TITEL: SIGNALEMENT
BYZONDERHEDEN:
TEKST: OSCAR SMIT
GERARD WALHOF
FOTOGRAFIE:

SIGNALEMENT

BELGIE 1

De vrije zender FM BRUXEL werd opgericht om de luisteraar te confronteren met nieuwe muziek die elders minder kans krijgt.
Het is dan ook logisch dat op FM Bruxel ettelijke jonge Belgische groepen een kans krijgen. In dit kader is de zender gestart met het uitgeven van cassettes met de eerste producties van nieuw talent. Cassette Nr. 1 bevat muziek van **Unit 4,** een Antwerpse meisjesgroep, en van **Isolation Ward,** een Brussels collectief dat dansbare drift combineert met een nogal morbide sfeer. Cassette 2 presenteert **Nausea** (5 nummers) en het Buggenhoutse **Invoice** dat reeds aandacht kreeg vanwege de singel **Kiss the Pope** en hier een door gitaar gedomineerd geluid neerzet. Voor de volgende cassettes zijn er reeds contacten gelegd met enkele Brusselse synthesizergroepen, en met **Arbeit Adelt,** een tweeledige 'small unit' die absurde teksten onderlijnt met vooropgenomen ritmebox en live saxofoonuithalen.

KLEO

De Belgische Vereniging Zonder Winstoogmerk Kleo gaat na haar eerste produktie, de No Big Business verzamelelpee, onverdroten verder met het steunen van onbekend talent. Binnenkort te verwachten zijn singles van Neue Sachlichkeit ('Rainless Rache/Ice'), The Motives en De Singles ('Alone/Easy to do'). De Duitse formatie Tank of Dantzig heeft een elpee op stapel staan en is onlangs ook met VZW Kleo in zee gegaan voor boekingen. De Belgische groepen The Motives en Cubs toeren in februari en maart door ons land. Voor informatie: VZW Kleo, tel. 016 - 445765 (België).

LEKTUUR 1

'Streetart' van Peter Belsito, Bob Davis, Marian Kester (Last Gap, San Francisco.)

'These posters werd designed to be trash', met deze nuchtere constatering opent **Marian Kester** (de schrijfster) dit boek. Het heeft als ondertitel 'The punk poster in San Francisco 1977-1981'. Mede dankzij privé-verzamelaars kan een zeer kleurrijke hoeveelheid posters bewonderd worden, die in deze periode de straten van San Francisco verlevendigde. Op de posters staan meestal aankondigingen over welke groepen waar en wanneer spelen. Daarnaast komt publiciteit voor andere aktiviteiten aan bod, o.a. voor het blad Damage en Target Video, maar ook politieke onderwerpen worden niet gemeden.
De groepen die worden geafficheerd variëren van lokale grootheden als Eye Protection, Punts en Offs tot internationaal bekende persoonlijkheden als PIL, Tuxedomoon en Dead Kennedys. Van de meeste bands wordt een korte beschrijving gegeven. **Peter Belsito** (de uitgever en vormgever) leverde bijdragen in de vorm van door hem ontworpen posters. Uit de tekst blijkt sterk het belang van groepen als Devo en Talking Heads voor de Amerikaanse muzikale scene.
De posters zijn zwart-wit afgedrukt. Naast eenvoudige met alleen een foto en de naam van de groep, zijn er foto en de naam van de groep, zijn er fotomontages (van o.a. Jeff Tarbell en Target Video), tekeningen, collages en arti-affiches (van o.a. Winston Tong) te zien.

LEKTUUR 2

Little Caesar is een Amerikaans periodiek. De inhoud is tamelijk literair getint, dat wil zeggen interviews met schrijvers, essays en gedichten. Ook wordt echter aandacht besteed aan de raakvlakken met schilderkunst, film, fotografie en muziek. Het in boekvorm uitkomend blad verschijnt tamelijk onregelmatig, maar meestal zo'n drie maal per jaar.
In nummer 10 staan naast interviews met filmer Toby Ross en schilder Joe Brainard ook gesprekken met Syd Barret, Howard Devoto en een stukje van de dichter Peter Schjedahl over Johnny Rotten. In nummer 11 is de 'History of acid-rock' te vinden. Little Caesar 12 zal een plaat worden met interviews en muziek. Dit Amerikaanse periodiek en ook het posterboek **Streetart** zijn verkrijgbaar bij de goede boekhandel, of bij de Nederlandse importeur Small Press Distribution (Postbus 11112, 2301 EC Leiden). Deze kleine distributie-organisatie importeert ook o.a. de uitgaven van de Amerikaanse schrijver/dichter Bukowski en de heruitgave van het uit de 20er jaren daterende, Engelse kunstperiodiek 'Blast' (een inspiratiebron voor het Nederlandse tijdschrift De Stijl).

LEKTUUR 3

'By presenting these interviews in a straight-forward documentary style we have attempted to inform, rather than to express opinion'. Op deze wijze zet het nieuwe Engelse blad **ALLEZ OOP!** haar intenties uiteen. In het eerste nummer (dec 1981) staan onder meer interviews met Blurt, Hambi and the Dance, Diagram Brothers en Dead or Alive.

EURYTHMICS

Toen vorig jaar de **Tourists** op een dood spoor waren gekomen besloten Ann Lennox en Dave Stewart alleen verder te gaan. Als **Eurythmics** slaan ze nu nieuwe muzikale wegen in, mede als gevolg van de samenwerking met Holger Czukay en Conny Plank. Hun eerste single, het lichtvoetige 'Never gonna cry again' is een kleine hit in Engeland geweest. Hun debuut-elpee is eveneens goed ontvangen door de muziek pers. Voor het live optreden is het duo met twee man uitgebreid, onder andere met een synthesizer-speler.

RIP RIP & P.

Een van de verrassingen van 1981 was de elpee van **Rip Rig & Panic,** met de even simpele als verbazingwekkende titel 'GOD'. De groep is geformeerd rond de twee ex-Pop-group leden Gareth Sager en Bruce Smith. Ze kregen assistentie van een drietal mensen met een jazz-achtergrond. Op de plaat zijn verder nog twee 'Slits' te horen. De uitkomst van dit alles is een muzikale smeltkroes van stijlen: free jazz, reggae en Afrikaanse invloeden, alles door elkaar. Op het toneel schijnt de groep tot een vrij expressieve uitbarsting te komen, die het plaatwerk ver achter zich laat. Eind vorig jaar kwam hun meest recente single 'Bop Hope takes risks' uit.

DISLOCATION DANCE

Het Engelse New Hormones Records biedt onderdak aan **Dislocation Dance.** Deze band brengt swingende funk ten gehore, met veel blazers. Na een 7 inch EP, kwam midden vorig jaar een 33 toeren 12 inch ('Slip that disc') uit. Hierop is onde meer een uiterst dansbare bewerking van 'We can work it out' te horen. In november kwam de niet zo opvallende langspeler 'Music' van de groep uit.

SIMPLE MINDS

Het is blijkbaar geen onverdeeld genoegen de Glasgow-band **Simple Minds** tegemoet te zien. Concert- en plaatbesprekingen lopen wat waardering betreft nogal uiteen. Categorizeringen als 'Schotland's premier disco-rockers' en 'intrigerende soundtrack-muziek' duiden op moeilijk te definiëren muziek en misschien is dat dan ook de belangrijkste karakterisering. Simple Minds zijn al twee maal eerder in on land geweest, bovendien heeft de groep al vier elpees uit: de eerste drie op Arista, de laatste 'Sons and fascination' op Virgin. Zanger Jim Kerr blijft de muziek in ieder geval baseren op eigen ervaring gericht op het Europese (continentale) gebeuren. Dit ondubbelzinnige concept wordt mede uitgewerkt door Charles Burchill (gitaar, viool, sax), Michael Mc Neil (toetsen), Derek Forbes (bas) en Kenny Hyslop (drums) die vorig jaar de eerdere drummer heeft vervangen.

A CERTAIN R.

Eén van de oerbands van het Engelse Factorylabel zowel als van de post-punk-funk is A Certain Ratio. Een overheersend ritme, doorspekt met trompetgeschal, echo en effecten bepaalt al geruime tijd het geluid van hun cassettes en platen, waarvan de 12 inch 'Waterline' de meest recente release is. Een bespreking ervan vind je in dit nummer.
Manchester en Martin Hannett vormden in de beginperiode de sleutels tot hun voor die tijd unieke geluid. Nu zijn sommigen zelfs van mening dat de band een karikatuur van zichzelf geworden is. Hun barbaarse podiumdansen zullen in ieder geval aanleiding geven tot wilde bewegingen onder publieksgenoten.

GRONINGEN

Ook in Groningen is het verhaal over de belabberde situatie waarin bands en podia zich bevinden, te horen. Onbekende groepen hebben nauwelijks de gelegenheid te oefenen en podiumervaring op te doen.
Jongerencentrum Vera, al jarenlang het licht in de duisternis, houdt, om de nood enigszins te lenigen, eens per maand een Brain Damage avond, waarop plaats wordt gemaakt voor Gronings onbekend. En ook hier geldt het verhaal dat dit slechts een pleister op de open wonde is, die de enige bekwame heelmeester, de overheid, maar niet wil doen genezen. Adres Vera: Oosterstraat 44-Groningen.

UTRECHT

De miserabele situatie in Utrecht wordt voor één avond verlicht door een popavond(t)uur, bij gelegenheid georganiseerd door Tejater Kikker, dat onlangs zijn nieuwe behuizing aan

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 43
ONDERWERP: LYDIA LUNCH
TITEL: LADY SCARFACE
BYZONDERHEDEN: -
TEKST: LUDIA LUNCH
FOTOGRAFIE: VINCENT KRUYT

LADY SCARFACE

we had a date/twelve street and eight/if you're gonna be there, don't be late/instructed as such/without a soft touch/if it would have mattered, it wouldn't too much/i waited for you/a minute or two/just what kind of girl do you think i am/ ■ fumbling around/a cigarette/smoked it to the ash and then lit it up again/blowing smoke-rings into the air/if you're coming baby, you're just two in our rears/i'm too impatient and you're just too late/my attention span is just not that great/ ■ well, this young kind of guy walked right on by there/he couldn't have been more than sixteen/ there's just nothing i can do/you've got to understand, you see/he had this walk, down path/no, i wasn't going right here, so i just kind of turned around/i had to, i was really possessed/i mean, i wasn't myself/ ■ i was so close/i crept like a cat/visions of seduction, lurking under my hat/he was so young/such innocence/if i had control, i didn't feel any yet/i couldn't be heard/not a sound that i make/if this the real thing, there's no need to fake/ ■ so now is the time/the crucial eight mile/if i had to do it, it would be with a smile/a tap on his back/a slip of my bell/he turned around and i knew that the ground would melt/i put on the ice, the smile was gone/hey baby, you're under arrest ■■

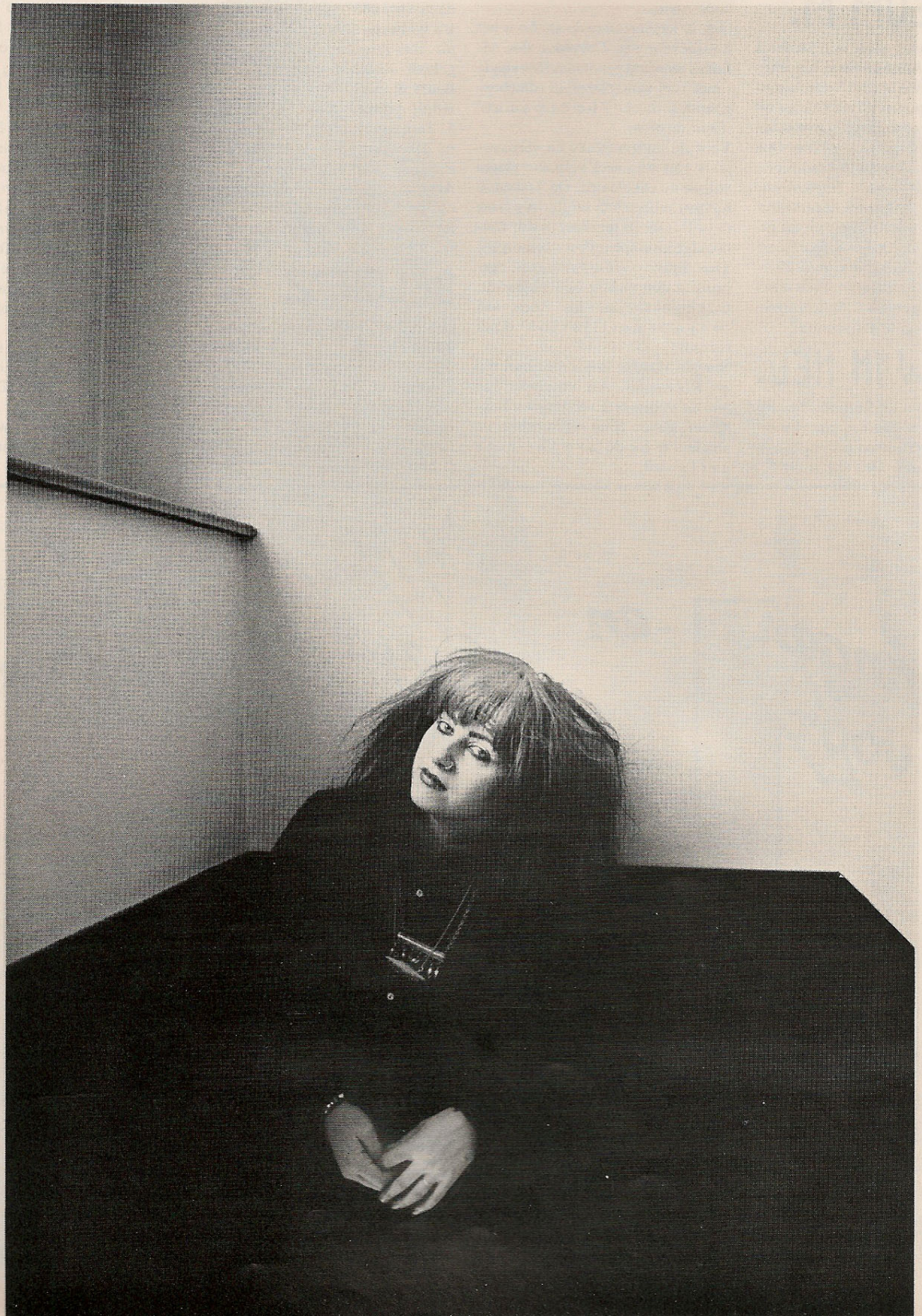

VYNIL 11 FEB 1982
PAGINA: 44
ONDERWERP:
TITEL: SIGNALEMENT
BYZONDERHEDEN:
TEKST: OSCAR SMIT
GERARD WALHOF
FOTOGRAFIE:

SIGNALEMENT

de Ganzenmarkt heeft betrokken. Het gebeuren van het jaar betreft het optreden van **TAV Pakt, Vice** en **Mekanik Kommando,** zich groeperend rondom de electronica en het dichtend machinegeweer uit Den Haag: **Bart Chabot.** Hopelijk blijft men hierbij wel beseffen dat één zwaluw nog geen zomer maakt.

MUSEUM M.

Op 27 februari staat het Stedelijk Museum in Amsterdam in het teken van de 'nieuwe muziek'. De Amerikaanse componist Alvin Curran zal dan een concert met electronische en synthesizer-muziek geven. Ook is er dan, via het VPRO radio programma 'Radiola Improvisatie Salon', voor zelf/home-tapers gelegenheid hun materiaal aldaar ten gehore te brengen. Op het 'Grote Salon-Weekend' te Breukelen, rond 20 februari, zal er voor dat doel een selectie worden gemaakt. Inlichtingen, VPRO Postbus 11 Hilversum.

NIEUW IN NED.

The Klef komt uit Rotterdam en bestaat iets meer dan een jaar. De bezetting is vrij conventioneel, bas, gitaar en drums. De zang is erg belangrijk. Hun eerste single heet: 'I w a n n a s e e t h e m' (Klef Rec). Uit dezelfde stad komt **Another.** Centrale figuur hier is ex-Suspect zanger Charly. In Vinyl 1 zegt hij over zijn muziek: *'wat mij het meest aanspreekt is een samenwerking tussen ritme en synthesizer'*. De single van Another, 'P a r i s t r i b e', is opgenomen in de Rotterdamse Backlash studio.

Ook in laatstgenoemde studio is het plaatdebuut van **Corridor des Affaires** tot stand gekomen. Hun single - met veel synthesizer en ritmebox-geluiden - heet 'T h e n e w s m a n' (Gain records).

Voor de hoezenfreaks en verzamelaars van origineel verpakte platen volgen nu enkele tips. De Arnhemse **Kripos** hebben hun single 'A c t i o n G i r l' (SS 20 records) in een driehoekige uitklapbare hoes verborgen. **The Spivs** (West-Friesland), gebruiken doorzichtig bubbeltjes-verpakkingsmateriaal als hoes van 'B o y s o f d e s i l l u s i o n' (Loof records).

Simple Maniac is een muzikaal trio uit Roermond. Als voorloper van hun dit voorjaar te verschijnen langspeler, gaven ze in eigen beheer de single 'W h e r e a r e t h e n i c e g i r l s' uit.

Het blad **BOH** (Binnenlandse Ontwikkelings Hulp) laat het niet alleen bij schrijven. In een eerste oplage van 100 stuks kwam een BOH verzamel-cassette uit, met o.a. Zyklon B, NRA en Texas Instruments. Inlichtingen: Molenstraat 87, 2681 BP Monster.

Van **Tisniks IP** (uit Wageningen) is nog geen plaatwerk uit, wel een demo (bel 08370-11125). **Fools Extra Kollective** geeft ook een cassette uit, met minder gemakkelijk in het gehoor liggende muziek van **Too Beaty & the Beast Cooperation** en **Adult Attack.** (Karel Doormanlaan 5, Terneuzen).

In december 1981 is in Nijmegen Element Records opgericht. **De Accountants** is de eerste groep die op het label een single heeft afgeleverd: het Nederlandstalige 'H o u j e n o g v a n m i j'.

BELGIE 2

De in België bijna alom aanwezige **Kloot per W** (hij speelt in onder meer Minz, Employees, Misters, Sweeties en Polyphonic Size) heeft zijn derde solo-cassette uitgegeven. Op 'M u r d e r M u s i c' zijn een tiental stukken muziek van zijn hand te horen.

De VZW's (Vereniging zonder winstoogmerk) rijzen in België tegenwoordig als paddestoelen uit de grond. Roland Beelen (KLEO Records) en Maurice Engelen (SRA-Bookings) hebben nu VZW Blue Snow Records opgericht. Bedoeling is, behalve het uitbrengen van platen, ook promotie-tours te organiseren voor Nederlandse en Belgische bands. Cassettes, demo's etc. worden ingewacht bij: Blue Snow, Stap 50, 3170 Herselt, België.

BERLIJN FEST.

Begin februari trekt een Berlijnfestival door ons land. Berlijn kolkt de laatste twee jaar in muzikaal en sociaal opzicht. Een selectie aan beeldmateriaal en livemuziek vormen het programma van het festival. Wat het eerste betreft, een video over de Berlijnse krakers en veel korte 8 mm. filmpjes van het UVA-collectief, waarvan enkele bekende Berlijnse filmers deel uitmaken, zorgen voor veel visuele informatie. De bands, die het muzikale beeld vormen, zijn Alu, Didaktische Einheit, en Propella.

Voor wie 'the west' nog steeds 'the best' is vormt dit festival een goede referentie.

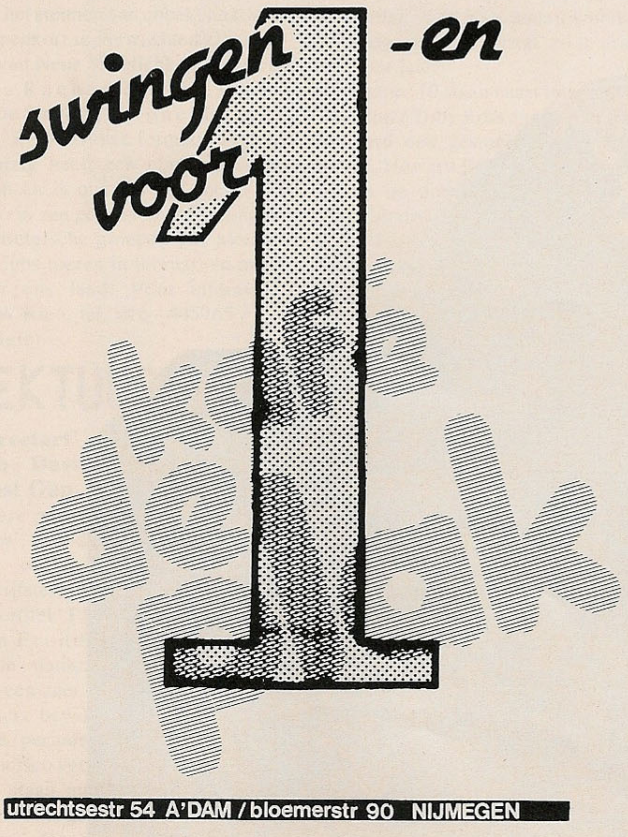

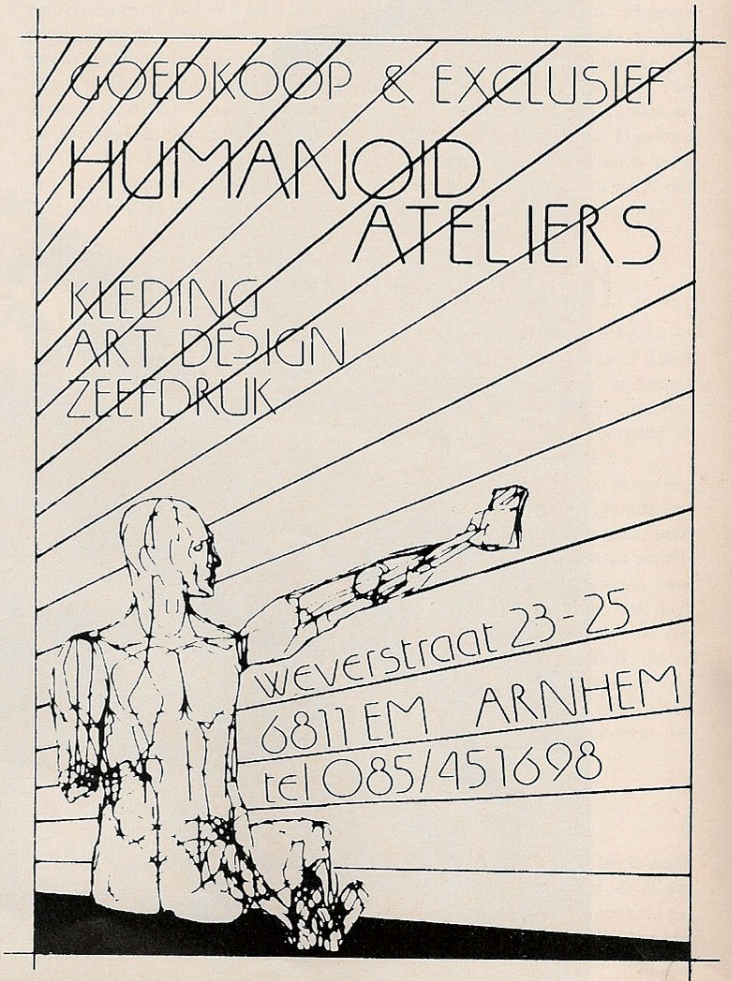

BRUTUS

Bon uitscheuren 15% korting

15% korting

spec. 50&60 jaren kleding

Zwaan Hals 304 Rotterdam 010-675620
Waterlooplein Amsterdam
Shake & Bake Nieuwendijk 17 Amsterdam
Heavy Antique Hohenstaufestrasse 22
1000 Berlin 45 030 2131516

musicland

schelderstr. 71 amsterdam 020 - 64 23 88
kinkerstr. 59 amsterdam 020 - 16 28 80

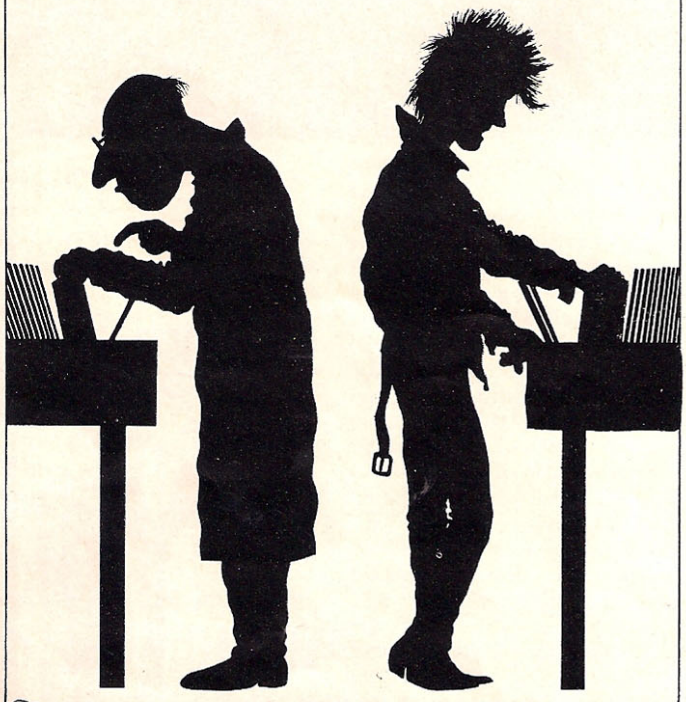

SPECIALIST IN POP TEGEN BETERE PRIJZEN!!

ANTWOORD KAART

☐ **OUDE NUMMERS**
Bestelling oude nummers VINYL a f 4,50
Betaling na ontvangst acceptgirokaart.
Nrs. ☐3 ☐4 ☐5
☐6 ☐7 ☐8 ☐9 ☐10
A.U.B. Nummers aankruisen

☐ **ABONNEMENT**
Ik abonneer me voor 12 nummers op VINYL voor f 41,- en betaal zodra ik een acceptgirokaart heb ontvangen.

Naam: .....
Adres: .....
Postcode: .....
Woonplaats: .....

Opsturen in een envelop zonder postzegel naar:

VINYL
ANTWOORDNUMMER 19401
1000 VK AMSTERDAM

Music Maker

Het enige èchte vakblad voor muziekbeoefenaren

* Maandblad voor iedereen die aktief met muziek bezig is * elke maand informatie over (nieuwe) muziekinstrumenten * speeltechnieken voor beginners en gevorderden * interviews met artiesten en groepen * info over opnametechnieken en geluidsapparatuur

* Koop nu de nieuwe MUSIC MAKER voor f 4,20 * bij tijdschriften- en muziekwinkels * òf neem een jaarabonnement voor f 44,– (België Bf 725) en ontvang het eerste nummer gratis

BON Ja, ik neem een jaarabonnement op MUSIC MAKER. Stuur mij direkt het eerste nummer gratis toe.
Naam: .....
Straat: .....
Postcode: .....
Plaats: .....
Vul de bon in of stuur een brief(kaart) naar: MUSIC MAKER, Antwoordnummer 65, 6500 WC Nijmegen.

PARADISO

di 2/the sound/fl 10 & lidm.
wo 3/paradiso talenten-show/fl 4 & lidm.
do 4/d-day fl 2,50 & lidm.
vrij 5/belgische bands: luna twist/tc matic/ arbeid adelt/lavvi ebelle in het café: richie and the loosers
za 6/eurythmics/richie and the loosers/fl 7,50 & lidm.
zo 7/onder voorbehoud bo diddley
wo 10/black out/salsa fl 5 &lidm.
do 11/d-day/fl 2,50 & lidm.
za 13/splodgenessabounds/fl 7,50 & lidm.
zo 14/teardrop explodes/toilets/fl 7,50 & lidm.
wo 17/barak g/molukse bands
do 18/d-day/fl 2,50 &lidm.
za 20/saga/fl 7,50 & lidm.
zo 21/kunst voor iedere beurs/toegang gratis/13.00 tot 18.00 uur
do 25/d-day/fl 2,50 & lidm.
vrij 26/killing joke/onder voorbehoud/fl 7, 50 & lidm.
za 27/simple minds/ fl 10 & lidm.

AKHNATON

KOM OOK EENS NAAR EEN VERNIEUWD AKHNATON !!!!!!!

* Akhnaton Dub Club. Reggaeavond.
  elke donderdagavond van 21.00-2.00 uur. Gelegenheid tot 'toasten': dichters dragen eigen werk voor op dub-muziek.
* Akhnaton Sociëteit
  elke vrijdag- en zaterdagavond van 22.00-4.00 uur.
  muziek: new wave, ska en reggae
  films: speelfilms om 23.30 en 1.30 uur
  video: kontinu videotapes, muziek e.a.
* Akhnaton Drukkerij. Tel. 263607
  Professionele offset- en zeefdrukkerij, met lage prijzen voor niet-kommercieel drukwerk.
* Akhnaton is een vrijwilligerscentrum. Heb je zin om in je vrije tijd ook iets te doen (achter de bar, films draaien en programmeren etc.) kom dan eens langs en vraag naar Agnes of Glenn.

entreeprijzen
leden: 3,-- (inkl. 1 konsumptie)
niet-leden: 3,--

nieuwezijds kolk 25 amsterdam 243396

vera

GRONINGEN oosterstraat 44

FEBRUARI

do. 4 VAN DALE
zo. 7 BERLIJN-AVOND
do.11 SCHLAFLOSE NACHTE
zo.14 BRAINDAMAGE deel3
do.18 THE DB'S
zo.28 A CERTAIN RATIO (o.v.b.)

DOORNROOSJE
GROENEWOUDSEWEG 322 NIJMEGEN
TEL. 080 - 559887 BANK NCB rek. nr. 232440336

Ma 1: Department S
Zo 7: Chelsea
Di 9: Reality(Reggea)
Do 11: Splodgenessabounds
Za 13: Berlijn-Avond

MELKWEG

do 28/*RUFUS T FIREFLY*
vr 29/*FRIENDS BAND*
za 30/*MARK FOGGO/NL ROCK*
zo 31/*A BIGGER SPLASH/GB ROCK*
zo 10/*MACONIA/BRAZ. MUZIEK*
do 4/*CREPUSCULE AVOND/MET OA. RICHARD DOBSON (SKIDS)/PAUL HAIG (JOZEF K)/DURUTTI COLUMN/EA. AXEL PETRY/JAZZ*
za 6/*LOS MISMOS/SALSA*
zo 7/*SOLAT*
wo 10/*ANDY MANDORFF/LARI FISHKIND MARTIN VAN DUYNHOVEN*
vr 14/*SUSTAYN/REALITY/GB ROCK*
wo 17 tm zo 21 NEDERLANDSTALIGE WEEK
do 18/*HET GOEDE DOEL*
vr 19/*FRED PIEK/RENS VD ZALM & JOOST BELINFANTE/OP DE KOFFIE BAND*
za 20/ *OTTO PANINI/DE DIJK/TON LEBBINK HET KLEIN ORKEST*
zo 21/*BRAAK*

TEL: 241777 AMSTERDAM

· THE CRY OF THE BANSHEE ·

AN EVENT IN AMSTERDAM

Ter afsluiting van het eerste seizoen organiseert stichting Vinyl i.s.m. stichting de Meervaart en VPRO's RadioNome een avond vullende gebeurtenis op 20 februari 1982. Op het programma staan optredens van Vitaal, die Krupps en Siouxie and the Banshees. Verder zal er een foto-expositie worden gehouden met o.m. niet eerder in muziekblad Vinyl gepubliceerde foto's. Ook een video presentatie met daarbij materiaal uit binnen- en buitenland maakt deel uit van de gebeurtenis. Plaats: de Meervaart, Osdorpplein 67 in Amsterdam (tramlijn 1 vanaf C.S.). Zaal open: 19.00 uur. Aanvang programma: 20.00 uur. Toegangsprijs: fl 15,- /met Vinyl-reductiebon fl 12,-. Voorverkoopadressen: Nieuwe Muziekhandel, Leidsestraat 50, Amsterdam, telefoon: 020 - 237321. Cisca, Leidseplein 26, Amsterdam, telefoon:020 - 229011 De Meervaart telefoon: 020 - 107393. En verder alle theaterbespreekburo's van de VVV in Nederland.

VINYL REDUCTIEBON
TER WAARDE VAN FL3,—
THE CRY OF THE BANSHEE
20 FEBRUARI · DE MEERVAART